

KNJIGA 09
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=9>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 161/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

06-03-2014 03:17 [#161](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NAŠA JE MISIJA OSLOBODITI HRVATSKU

general DRINJANIN

18.III.1968.

DRAGI BRATE !

"OBRANA" br. 83/84. otišla je danas jednim posebnim kanalom, avionski kao roba, putem komp. IBERIA. Nije važno kakvi pečat vidite, dali ide "via Africa" ili drukčije, ali se nadam, da ćemo ovako moći slati veće količine jeftinije. Tako će ovim brojem početi slanje za sve američke države i Australiju.

Paketi idu na slijedeće adrese:

1. Ratko Gagro, 47 Cloverdale Rd, Toronto, 9. Ont. Canada
2. Barbara Wajdich, 13314 Sherry Ave, Cleveland, Ohio, Usa
3. Lukas Jurich, 4398. Laprida, Villa Martelli, prov. Buenos Aires, Arg.
4. Stipe Brbich, 51 Sewell Str, E. FREMANTLE, W.A., 6158 Australia.

U ove zemlje ovim brojem prestaje slanje redovnom poštom, jer je ogromna većina za avionsko slanje, te one koje stignu redovnom poštom gube svaku vrijednost. Iz ove avionske pošiljke valja dostaviti i one, koje šaljemo "U ZAMJENU", kao i za izravne predplatnike, koji su meni izravno platili ili imam posebna interesa da im šaljem OBRANU kao suradnicima i prijateljima.

Gornje ne znači, da će ovaj pokušaj zaista biti definitivn, ali je svakako korak naprijed posebno radi nekih zemalja, kamo avionski nismo mogli slati, pa ni pojedinačno, jer smo na pr. u Sydneyu javno prodavali (iz prestiža) pasošarima, za manje nego bi nas koštala sama poštarina avionska. I k tome ovdje je i opet povišena taksa, jer vele, da je dosada bila ispod univerzalnih taksa. Svakako će uspjeh ovisiti o mojim prijateljima ovdje, s jedne strane, i o Vama, Povjerenicima, s druge strane, jer će na Vas pasti dio posla. Nu to je potrebno, jer je samo decentralizacija administracije i raspačavanja sposobna rasteretiti mene. Svakome od Vas i posebno šaljem plan rada i raspodjele, a sve Vas

molim, da mi odmah javite stečene eksperijancije, te na pr. točno dan kada ste dobili pakete, da li ste imali poteškoća, da li ste morali i koliko platiti, kako bi mogli napraviti točan proračun. Mislim da moramo slati kao minimum svaki paket barem 10 kg., jer toliko treba platiti, pa sam nadopunio knjigama, ali je moguće da je jeftinije redovno ako nema 10 kg., kao na pr. Argentina, pa skorom i Usa. KANADA I AUSTRALIA imaju odnosnu težinu i više. Problem raspodjele je uglavnom u Usa. dok Australija, Kanada i Argentina imaju već organiziranu raspodjelu za cijelu zemlju.

To ćemo pokušati sada u USA. Ako bi to značilo mnogo posla, velikih poteškoća i više troška, promjeniti ćemo opet na stari sistem. Ako ide, bolje. Dakle treba kontrolirati troškove počam odavle u Madridu, kamo ide express, odatle u Cleveland, zatim odatle u New York, Chocago, Oakland i san Pedro, California. Kako ćete primjetiti paketi idu na gagru, a ne na Šimunca, jer Gagro može lakše ići na poštu, urede, carinu itd. sa kolima, što Vladek nemože, a u Cleveland šaljemo na Barbara Wajdich, sestru Štefa Crničkog, jer su stari Amerikanci, imaju stalnu adresu itd. Lukas i Brbić imaju stalne adrese.

Desetotravanjska Obrana (br. 85/86) otišao je, kako sam Vam javio, brodom svakom na svoju adresu i možda je stigao, možda ne, negdje će stići prije, negdje poslije. Ponavljam to ne ovisi već o meni, ali u buduće u ove zemlje ide samo i jedino ovim putem, avionski, i na Glavno Povjereništvo, dok ne promjenimo sistem za drugi bolji. recimo ako bilo gdje ide na jedno mjesto oko 300 kom. OBRANE, onda se može slati i posebno, recimo Sydney. Nu to mora imati i jednu podlogu materijalnu, jer nemožemo izdržati troškove tog prestiža. ([kako bi stara hrvatska poslovice rekla: "Od sile puca, a od hrđe propada", mo, Otporaš](#))Ili u Argentinu, gdje plaćamo 10 kg. minimum, a nešaljemo toliko, i vjerojatno da će biti jeftinije platiti por avion poštanske proškove. zato je važno, da mi i Glavni Povjerenici i Povjerenici odmah jave sve.

Mogne li funkcionirati sve ovo totalno, onda možemo mirno gledati na pravljenje dobra Obrane i njeno avionsko odašiljanje, a da nemoradnemo povisiti cijene, i ne sniziti broj stranica. Na posao svi, jer samo tako može ovo i sve drugo dobro i uspješno funkcionirati.

Ostanimo pri cijeni 0.50 dol. po primjerku, iako znamo da to nije moguće za Argentinu, ili za javnu prodaju u Sydneyu. Nu inicijativa braće i društava trebala bi i to pokriti, kako bi znali tošno s čim moramo računati. I ruke na posao oko proširenja broja predplatnika, jer svaki novi predplatnik jača pozicije Odpora, omogućiva rad tiska, i domovinske propagande, koju valja financirati iz ovih 0.50 dol. i prodaje drugog tiska.

U paketima poslao sam i knjige LA CROATIE MARTYRE (Siva knjiga na francuskom), POLITIČKI RAT (general Diaz, sva četiri svezka) i SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (Safet jaskić), zato, ako redovno nebi bilo stiglo, pa da prigodom proslave pokažete ljudima.

Ne zaboravite da sam ja samo koordinator Vaših nastojanja i žrtava, te da mogu samo zajedničkom cilju privesti ono, što bi sami Vi učinili, i još drugi na svojim mjestima. Jedan general na čelu odjela, koje Vi vodite. Zato ne zaboravite moje probleme, koji su i Vaši, i uopće hrvatski. Svi bi mi ugodnije i bolje živjeli kada bi se svi bacili na naše poslovne probleme, osobne i obiteljske, a ne na hrvatske. Ali naša je misija osloboditi hrvatsku, i sve što učinimo, zato je.

Grli Vas odani Vam, uz naš vojnički pozdrav,

general Drinjanin

08-03-2014 13:05 [#162](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PROKLETSTVO KARLA MARKSA

naslov je opisa od 28 stranica Ive Graničara, odnosno generala DRINJANINA u "DRINI" 1968., strana 9 i 10 posvećenoj ŽRTVAMA SRBOKOMUNIZAM, gdje kaže slijedeće:

"...Pisac ovih redaka je seljak kojeg je rat i emigracija napravila radnikom. Ali kako je knjiga Božiji dar na raspolaganje svakome tko kod očiju nije slijep, nastojao sam nešto naučiti iz života i pročitati iz knjiga, kojih ima obilje svih vrsta i na svim jezicima. Našao sam tako stvari koje me tjeraju na razmišljanje i razmišljanje prisiljava na akciju.

Tako sam došao do uvjerenja da treba razgovarati sa tim ljudima koji sami sebe zovu "hrvatskim komunistima" i onda, ako radi toga trebamo trpiti. Dva su razloga osnovna: radi se o Hrvatima, pa ili kao Hrvati imaju prava ispovjedati jedno političko uvjerenje, ili ih se unaprijed izključuje iz narodne sudbinske zajednice i silom (ih) tjera u naručaj neprijatelja, u ovom slučaju "srbokomunizma" i jedne strane državne tvorevine, koja se zove Jugoslavija. Drugi razlog jest, taj da baš dio tih "hrvatskih komunističara" dokazuje nastojanje za hrvatskom evolucijom, koja se danas u onim prilikama (kod njih) zove "samoupravljanje", a koje će se sutra zvati "borba za državnu samostalnost..."

Tako kaže pisac ovog opisa od 28 stranica general DRINJANIN, alias Ive Graničar, koji je opisan upravo poslije upada jedinica Varšavskog Pakta u tadašnju državu Čehoslovačku 21 kolovoza 1968. Iz ovog se očito može vidjeti to da je general sam sebe pobijedio i da se nije stranačarski začaurio do te mjere da bi mu smetali Hrvati drugih političkih opredjeljenja. Njemu su smetali samo oni Hrvati koji nisu bili za HRVATSKU DRŽAVU! Kada se budu čitala **SABRANA DJELA** Vjekoslava Maksa Luburića, generala DRINJANINA, tada će se iz njih mnoge stvari saznati. Otporaš.

•

09-03-2014 16:43 [#163](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRVO PISMO GENERALA DRINJANINA U NOVOJ GODINI 1965.

general DRINJANIN

1.1.1965.

Dragi Vladem i dragi Ratko !

Ovo je prvo pismo koje pišem u novoj godini. Sa djecom smo sproveli sretno i berićetno Božićne Blagdane, provešeli se noćas, malo se odmorio, i evo danas odpremam što više mogu za Kandu i sutra za USA., ako dragi Bog dao, u nedjelju padre Oltra i ja idemo u Madrid, odakle ćemo Vas se

sjetiti. Idemo na važne razgovore i sastanke, a isto vodim i mehaničara za linotyp, i kada svrši najpotrebitije, još ovog mjeseca raditi će linotyp i odmah ćemo jednu OBRANU sklepati za kratko vrijeme.

Neka ovo nekoliko misli poleti k Vama, koji ste zaista dali primjer u svakom pogledu, ne samo tamo našima i prijateljima, nego i drugim Odporašima i svim Hrvatima. Iskrene su moje riječi i ja Vam se obojici toplo i bratski zahvaljujem. Isto Vam i čestitam i molim Vas, da moju hvalu i čestitku i drugima uručite.

Primio sam dar za djecu. To je kneževski dar. Ja ću napisati 35 kratkih zahvalnica i poslati ih Ratku, a Ratko neka ih svima uruči. Moja je želja zaista bila da bude za djecu, i za sada sam učinio dvoje: kupio sam svima novu robu, kapute itd., i osim toga sam dečkima kupio kompletnu sobu za studij, sa modernim stolovima, itd. Rekao sam im da je to dar hrvatskih prijatelja. Djeca već razumiju mnogo toga i ako Bog dao skoro će i u tom pravcu biti za mene ugodnih iznenadjenja. Znam da ste Vas dvojica mozak i dinamika svih akcija, pa i ovakovih u korist moju. Kao borac osjećam se sretnim, da sa takovim suradnicima i prijateljima mogu u životu računati. Ipak je to utjeha u danima iskušnje, patnje, proba i nedaća. Stavljam Vam na srdce da i prijateljstvo medju Vama dvojicom, pokažete drugima primjer i uzor. Bog Vas pratio na tom putu i blagoslovio svaki Vaš korak. Prvom zgodom napraviti ću jednu fotografiju djeće i poslati kao znak zahvalnosti.

Nakon što razašaljem Okružnicu i zahvalnicu, te odgovorim, pisati ću Vam o tekućim poslovima, poslati još DRINAPRESSA za one koji nisu dobili, a sada primite bratski stisak desnice. Vjerujem da ste proveli sretno i veselo blagdane.

Grli Vas Vaš odani general Drinjanin.

Nadodano rukom:

Dragi Ratko i Lenka! ([Ratko Gagro \(1913.1975\)](#), [Lenka je Ratkova supruga, mo. Otporaš.](#))

Za ovaj čas samo toliko, a kasnije ću poslati pismeno zahvalu svima. Smijao sam se od srdca kako je Ratko sanjao i san tumačio! Hvala Bogu sve je bio san!

Grli Vas odani Maks.

09-03-2014 22:44 [#164](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POGLAVNIK OPTUŽUJE ZA DJELA KOJA NITKO POČINIO NIJE

general DRINJANIN

Stan dne, 16. VIII.1956.

Braći u Kanadi.

Do pojave Subašić, Izbor a i glorificiranja Stojadinovića, medju nama se je točno znalo, tko je Ustaša, tko je za Poglavnika, tko je protiv. A onda je došla zataja 25 godišnjice Ustaškog Pokreta, akcija protiv "Drine" i ugovor sa Stojadinovićem, došao Marković, Prpić, i s njima sve ostalo, kako

kod Vas, tako i na sve strane. Tako smo za par mjeseci, u zadnja vremena, postali izdajnici, i kako mi kažu prijatelji iz Argentine, Poglavnik sam i obitelj mu, posebno zet Pšeničnik, (**Dr. Srećko Pšeničnik oženio je Poglavnikovu kćer Mirjanu, mo. Otporaš**) šire neku knjigu, koju je zet donio sa jugosl. poslanstva u kojoj se napadaju "ratni zločinci", posebno moju malenkost, i gdje smo svi obični lopovi, profesionalni provalnici, koljači i pataloški tipovi.

Nedaju da dodje do suda, a udarnički bacaju nove laži, prijetnje, optužbe, i to gore nego i one, što srbokomunisti i četnici dižu protiv nas. To je najnovija Poglavnikova politika i Vrančić i drugovi sa tajnim ugovorom sile Poglavnika do kraja i on će uvriedjene taštine i ljut, što smo napali Izbor, Stojadina, zetove i gadove, ići s njima do kraja i propasti s njima skupa. Stare smo prijatelje izgubili, moral je pao, novih prijatelja nemamo. I još jedino ostaje unovčiti ime Ustaša, Poglavnik, prodati našu baštinu, kako bi gospoda ministri, klika i obitelj mogli od toga živiti u Argentini. To nas ne vodi u Hrvatsku, ni ta politika vodi u USA, Rim i Madrid, jedini, koji nam mogu pomoći. Zato smo mi izdajnici i svaki nas je dan više, i svatko će izdajnikom biti proglašen, tko se suprostavi.

Ja sam Ustaša od postanka organizacije i izvršio sam svega i svačega za taj Pokret i po nalogu Pokreta. Danas sam Poglavnik baca optužbe i na one, za koje je on kriv, i za one, koje nitko nije kriv, i za one, za koje nas nitko tužio nije, nego je cilj mene uništiti i sve one, koji nisu pred Ilićem i drugovima glavu prigeli i priznali podjelu Bosne, uvjet i temelj novoj politici. Ustaša sam i sada, kada me Poglavnik optužuje za djela koje nitko počinio nije, pa je čak pao tako nisko, da se služi i Titinim lažima. U mom temeljnom listu je sve što imam kazati, i moje akcije od najranijeg djetinstva, na koje sam i te kako ponosan, i koje bi sve ponovio za dobro domovine.

Par rieči još o meni. Posebni Častni sud hrvatskih generala suditi će na moju zamolbu, i ja sam u tu svrku zamolio generala Herenčića, zapovjednika PTB-a, zatim one hrvatske generale, koji su samnom skupa u Glavnom Stanu pogl. vodili Hrvatsku Vojsku, a to su generali Dragojlov i Rupčić, te kap. bojnog broda Vrkljan. (**Andrija Vrkljan, mo**) Isto tako neka zapovjednik Vojnog redarstva pukovnik Rukavina ispita sve što protiv mene imaju, i neka pročelnik osobnog odjela puk. Gračan prikaže moje osobne podatke. Svi su ovi živi i pozvani suditi i kazati istinu i kazniti. Samo kukavice je mogao Poglavnik preplašiti žigom izdajstva i prijetnjama sa maljem, ali se toga ne boje herojski zapovjednici ustaške i hrvatske vojske. Kao moga branitelja naznačio sam pukovnika Džala, (**Pukovnik Jakov Džal je oženio generalovu polu sestru Zoru, rođenu Tambić, mo. Otporaš**) a ponudili su se skoro 100 hrvatskih časnika, svih grana oružja, koji su voljni tražiti istinu.

Tko dakle optužuje a nije voljan ići na sud, taj je nepošten. Imamo dokaza da je zet Dr. Pšeničnik česti gost na jugosl. poslanstvu, i da je još u Italiji bio smatran Titinim agentom. Poglavnik se uvijek okružio takovima, a komunisti znaju šta rade. Poglavnik više nije kadar izvesti nas iz jada i dovesti u Hrvatsku, jer je ciela njihova akcija u skupljanju dolara, opskrbi obitelji i obrani zeta, svi skupa u rukama Srba i crvenih. Zato su padale naše posade, zato smo padali kao stoka, jer smo uvijek bili izdani i danas smo. I danas hoće ubiti u meni rieč, kada mi nemogu glavu razmrskati, i ubijaju čast, jer borci nisu prihvatili moju likvidaciju, ni onih dragih zapovjednika i drugova, koji su imali hrabrosti oduprieti se teroru fukare.

Upoznati ste sa akcijom Rude Erića u Washingtonu. Nešto ste malo čitali u Danici, nešto i čuli. To je put, kojim treba ići u Washington, jer će se tamo odlučivati. Postignuti su uspjesi, ali Eriću treba legitimacija. Mnogo ima prijatelja, senatora, odlučnih antikomunista, i uspjeh bi bio veći, da je mogao u Washingtonu imati legitimaciju. Dajmo ju u ime HRVATSKIH ANTIKOMUNISTIČKIH BORACA, kojih ima svugdje u svijetu.

Ostavili Vas zadnje, jer ste najbliži i jer ste i tako povezani. Danas se u Australiji, Zelandu, Argentini, Venezueli i europskim državama organizira taj Savez. Stvorite i Vi. Stvorite inicijativne odbore, a ako nebi dozvolili ima boraca, stavite SAVEZ HRVATSKIH ANTIKOMUNISTA.

Svakako najvažnije pošaljite na adresu:

Rudolf Erić
716 Grant Street
AKRON, 11. Ohio, USA.

Jedan pozdrav u ime grupe boraca, društava, povjereničtava Odpora, pojedinaca, i s time će se Rude legitimirati. Imamo moćnih prijatelja koji rade protiv Tita, ali od nas traže demokratske forme i norme, i posebno je od velike koristi da budu američki državljani, oni koji to vode. Učinite dakle svoju dužnost, jer je za Hrvatsku potrebno. Stvorite Ogranak saveza, bez obzira koliko Vas bilo. Ne pomažite društva za koja ste uvjereni, da rade protiv ideala. I budite složni, ne napuštajte druga u nevolji, nedajte se protiv Crkve nikada i ne dajte dirati u Drinu, i u mrtve.

Sve što dobijete za DRINU prepuštam Vama za poštarinu i troškove, i u buduće nemojte slati nikakva novca ovamo, ja ću sam snašati sve troškove, i ako Bog da nadam se moći i više učiniti. Od nas se traži da jednom nešto u slobodnom svijetu naučimo, pa stoga pazite, da Vaše organizacije budu legalne, da ne budu vezane za nikakvu instituciju izvan Kanade, kako Vas zakoni nebi poklopili, a bit će ih koji će Vas denuncirati. Pomozite ovo grupiranje i svakako obaspite Erića sa pozdravima. On je isto proglašen "izdajnikom" kao i mi svi, i nije mu naškodilo u Washingtonu, a jest koristilo, kao i meni.

Erić radi sa američkim prijateljima, da se ukine pomoć Titu i već je mnogo učinjeno. Treba pojačati akciju, Erić je pozvan, sposoban i voljan, pa ga treba pomoći. Učinite Vašu dužnost i pozovite prijatelje da to učine.

Srdačno Vas i bratski pozdravlja, odani vam Drinjanin.

Za Dom Spretni ! Bog i Hrvati !

Nadodano rukom:

Dragi dane!

Jednom se moram odlučiti. Pokrenuli su se naši sa svih pet kontinenata i stvaramo Savez. Učinite to odmah i pozdravite i pomozite Erića u njegovu radu. Ja sam pisao Vladeku, Nižiću, Gagri, Mariću i Erešu. Pokreni ih, ili oni Tebe, glavno da se nešto učini. Ja vjerujem u uspjeh, jer putevi vode u Washington i mi smo na dobrom putu, koji vodi pobjedi.

Javi se. Tvoj odani, Maks.

10-03-2014 15:57 [#165](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAKLEO SAM SE NA OSVETU
domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) **NASLOVNICA**

HRVATSKA I USTAŠTVO (28)

Mi vrijedimo pred Bogom, narodom i poviješću samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti za Hrvatsku, gen. Luburic, OBRANA br,43-44

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka u petnaest (15) nastavaka u novinama OBRANA 1964-65. Otporaš)

- S očeva i Radićeva groba na Janka Pustu -

Cijeli je hrvatski narod, a ne samo ja, tražio je put do hrvatske slobode. Hrvatska omladina u školama i posebno ona učlanjena u katoliškim društvima, te naravno ona u sveučilišnim redovima - nije nimalo tajila, da je htijela konačni cilj i radikalne mjere. U Napredkovom konviktu u Mostaru svijest je bila stopostotna. Fra Leo Petrović na dječkim eskurzijama govorio je o staroj hrvatskoj povijesti, o hrvatskim kraljevima, o hrvatskoj vojnoj moći. (Pitam se danas, sada, kada su nam drugi sudbinu odredili i granice prekrojili, dali bi hrvatski svećenici u tim čisto hrvatskim krajevima, danas mogli odgajati, tako u duhu hrvatsva, svoje djake, kao prije, moja opaska!?) Orao i Sokol (to su tada bile hrvatske organizacije, moja opaska) su prednjačili. Hrvatski sportski klub ZRINJSKI u Mostaru talasao je masu sa hrvatskim amblemima. Priredbe hrvatskog pjevačkog društva TREBEVIĆ privlačile su gradjanstvo. Hrvatska glazba elektrizirala je ulicu. Fratri su odgajali čitave generacije kasnijih heroja. (Da se razumijemo, te heroje koji su svoje živote uzidali u temelje Hrvatske Države, neprijatelj je oklevetao najružnijim imenima, moja opaska) Široki Brijeg bio je, kao neka tvrda kula, spremna na borbu. Hercegovina je bila uz Radića, isto kao što je bila za Hrvatsku Državu, jer naziv Republika u Hercegovini je bio nešto konkretno.

Hercegovina je bila državotvorna, i nije bilo jednog Hercegovca, katolika ili muslimana, koji, ne bi bio sretan, da su ga tada Srbi ubili, kako bi ideja hrvatske države imala svojih martira. Jedan od prvih bio je šestoškolac Ante Soldo, inače neki moj daljni rod, kojega su tako pretukli na mostarskom redarstvu, radi jednog vatrenog govora na Napredkovoj božićnici, da je najprije bio izbašen iz svih škola, a kasnije umro od tuberkuloze. Tako je, nakon smrti moje dobrog oca, u obitelji postao još jedan martir iz nove generacije.

Ideja je kod mene bila sasvim zrela : treba se boriti s oružjem u ruci, i istrijebiti ne samo Cige u Ljubuškom, nego i sve Cige iz cijele Hrvatske. Pozudno sam čitao novine, koje sam većinom morao stare, poderane i zgužvane kupiti po cesti, a i stariji su ih rado davali nama "školarcima". Debate u beogradskoj Skupštini govorile su mnogo, i hrvatski je narod to sa zebnjom i žudnjom gutao. Ali za mene je stvar već davno bila sazrela. Ja sam težio za vezom s onima, koji su bili kadri boriti se. Nakon manjih i većih sukoba sa profesorima i srpskim djacima i organizacijama - konačno sam nakon prvog tromjesečja petog razreda pošao davno željnim pravcem : na grob ubijenog oca u Trebinje. Neki stariji ljudi muslimani uputili su me do jednog urara, katolika iz gornjih krajeva, koji je znao za zabranjeni grob mog oca. Ne samo da je bio zvjerski mučen i ubijen, nego je i pokopan na način, koji samo može vapiti za osvetom. Pomolio sam se na očevu grobu i zakleo, da ću se protiv uljeza u moju Hrvatsku boriti do zadnje kapi krvi, i do zadnjega daha. (Koliko ih danas ima da bi se tako nesebično zavjetovali boriti se za Hrvatsku, moja opaska) Izgledalo to nekome dobro ili ne "zakleo sam se i na osvetu" - radi ubijenoga oca., koji nikome zla nije napravio, ali koji nikada nije zatajio Hrvatske, i radi čega je bio proganjan, kao i cijela obitelj, još u doba Austrije.

S očeva groba pošao sam da vidim moju Hrvatsku, i nju sam obišao većinom pješice - od Kotora do Foče, od Čakovca do pola zemunskog mosta. Odatle sam se vratio - a da nisam ušao u Beograd, jer to već nije bilo za mene interesantno.

Prokrstario sam i našu Dalmaciju, i sve otoke, bez dinara u džepu, i pjevajući iz svega glasa po

malim brodicima, koje su prevozile robu ili građevinski materijal, ili išle u ribolov - "malena je Dalmacija, al' je dika rodu svom...". Kroz Bosnu, kroz Slavoniju, kroz Srijem, kroz Liku, uvijek s ličkom kapicom i na njoj hrvatski grb i trobojnica - obilazio sam Hrvatsku, ponegdje radio ovo i ono, i uvijek naprijed i naprijed. Vodio sam rat za moj vlastiti račun, izazivao na svakome koraku, svadkao se radi Hrvatske s kim god sam mogao, i uzeo učešća (sudjelovao, mo) u svim demonstracijama gdje ih je bilo, zalazio u najradikalnije kutove, gdje sam ih god našao, da konačno nadjem one koje sam tražio i sa kojima sam konačno stupio u rat protiv velike Srbije i svake Jugoslavije. To su bile Ustaše. To je bila organizacija USTAŠA (U.H.R.O.) ustaška hrvatska revolucionarna organizacija - koju sam tražio od moga "razlaza" sa pokojnim Stipicom u Velikoj Gorici kraj Imotskog. (Ovdje Maks Luburić govori o Gorici 6 km. istočno od Imotskog, odakle je i Zvonko Bušuć, a ne o Velikoj Gorici pokraj Zagreba, mo, Otporaš)

Kao nekada iz škole na očev grob u Trebinje, tako sam sada, prije odlaska na konačni put, odočastio na grob moga Stipice i ostalih martira za hrvatsku Državu. Moj zavjet tada je bio već jasan i odredjen. Odlazio sam na Janka Pustu, gdje se je osnivao naš prvi vojno - revolucionarni logor. Od tada do danas promijenilo se je mnogo toga, pa se je mijenjalo i ime i vodstvo organizacije kojoj sam tada pristupio, i kojoj sam položio svoju vojničku prisegu - s uvjerenjem, da je onako, kako su nam tada rekli - da je dr. V. Maček vodja hrvatskog naroda, a da je Poglavnik dr. Ante Pavelić vodja naše vojno-revolucionarne organizacije, koja predvodi borbu za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske.

(Molim lijepo. Možda ću ponavljati i ponavljati važnost ovih opisa. Oni su izvor iz prve ruke. Ja sam preko i više od pola stoljeća u emigraciji. Mnoge stvari su mi poznate i sa mnogima sam imao priliku se sresti i pričati. Sa mnogima sam se dopisivao. Neznam koliko ih danas još ima na životu. Neznam ni to koji bi htjeli iznijeti i opisati svoja sjećanja i ono što znaju, za našu buduću mladež, naš buduću naraštaj. Zato je i te kako važno da se ovo bilježi i širi dalje, jer ovi opisi su od nas i za nas, a ne kao što je prije bilo: sve od našeg neprijatelja, kojemu smo silom prilika morali vjerovati. Otporaš.)

10-03-2014 16:38 [#166](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SVIM HRVATIMA U SLOBODNOM SVIETU!

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Glavno Tajništvo

br. 19/ 1955

Stan, dne 20.I.1955.

OKRUŽNO PISMO BR. 7/1955

SVIM HRVATIMA U SLOBODNOM SVIETU !

Prema pouzdanim i provjerenim viestima, s kojima razpoložemo, u Beču postoji jedan komunistički centar, čija je glavna zadaća širiti prorusku promidžbu među hrvatskim emigrantima.

Na čelu tog komunističkog centra stoje tobožnji emigranti hrvatske narodnosti, koji su pobjegli iz Titove Jugoslavije nakon tobožnjeg prekida istih s Kominformom i Rusijom.

Agenti toga centra nastoje doći u vezu s hrvatskim emigrantima kao i sa vodećim osobama svih političkih grupacija i stranaka. govoreći im o bezuvjetnoj pobjedi Rusije nad snagama zapada. Radi toga, da i mi Hrvati moramo imati svoje ljude na strani Rusije, koja je voljna stvoriti Hrvatsku Državu.

Poznavajući dobro odlučnost hrvatskog naroda u Domovini i njegove emigracije u borbi za svoju Nezavisnu Državu Hrvatsku, komunistički se agenti dobroano služe parolama o hrvatskoj nezavisnosti, o našim odnosima prema Srbima, koji pod vodstvom velikosrbskih krugova srbiziraju Bosnu, Srijem, Kordun itd. I tvrde, da Rusija to ne bi dopustila, nego bi na Drini uzpostavila granicu između Nezavisne Države Hrvatske i nezavisne Srbije. Zato da bi hrvatski nacionalisti i Ustaše morali pomoći Rusiji u obračunu s Titom, jer da Rusija to ne može učiniti bez Ustaša.

Hrvati!

Mi ne vjerujemo u stvarni prekid između Beograda i Moskve. Moskva nije nikada u povijesti bila prijatelj hrvatskog naroda, nego uvijek naš protivnik. Carska je Rusija naručila umorstvo prijestolonasljednika Franje Ferdinanda, koji je bio prijatelj Hrvata. Moskva je dala pobiti hrvatske zarobljenike na Odesi, (Radi se od preko deset tisuća hrvatskih zarobljenika koje su Srbi pobili samo zato što se hrvatski zarobljenici nisu htjeli pridružiti jugoslavenskom Odboru, tj. srpskoj vojsci. Kada se je za taj pokolja saznalo, predsjednik Hrvatske Stranke Prava, HSP-a Aleksandar Horvat je oštro reagirao 6 srpnja 1918. interpelacijom imena GROZOTE U ODESI u Hrvatskom Državnom Saboru, mo) jer se nisu dali svrstati u jugoslavensku legiju u prvom svjetskom ratu. Moskva je nakon Marseille-a tražila najenergičnije mjere protiv Hrvata.

Moskva nam je likvidirala i ono malo hrvatskih komunista, koji su mislili, da treba izgraditi i osigurati Državu Hrvatsku.

Ona je uvijek bila neprijatelj hrvatske državne misli. Radića su poslali u Beograd, a 1941., kada je hrvatski narod stvorio svoju državu, Moskva je poslala svoje prijatelje srbske komuniste i cijelo srbstvo u vatru protiv N.D.H.

Hrvatski su komunisti neznatnu ulogu odigrali i uvijek su služili srbsku i jugoslavensku državnu misao. Danas se strelja Hrvate i za djela počinjena protiv Karadjordjevićeve monarhističke diktature. Hebrang je likvidiran, kao i grupa naših komunista, ali to ne znači, da su oni bili žrtve svog hrvatstva. Hebrang je bio ortodokсни komunista i nije imao ni Boga ni Domovine. On je Hrvatovao zato, jer u Hrvatskoj nije mogao uspjeti s komunizmom. Mi smo imali u rukama Hebranga i znamo njegovo mišljenje. On je tražio hrvatski Srijem i Bosnu, jer su to zahtjevali nesretni hrvatski proleter, koji su odbijali srbski i jugoslavenski komunizam, jer je bio posve protuhrvatski orijentiran.

Hrvatske komuniste nije bolila hrvatska nesreća, nego taktički neuspjeh. Njima je Domovina taktika, a nama je sastavni dio našeg žića i bistrovanja. Godine 1941. podpisnik je uhvatio jedan dio arhive komunističke stranke Hrvatske kao i kartoteke tajnog ureda zagrebačke policije sa zapisnicima. Samo tri bilječke su glasile: "hrvatski orijentiran", a svi ostali pristalice jugoslavenske državne koncepcije. Hrvatski pak radnik bio je i ostao je protivnik svakog - i hrvatskog, i srbskog, i jugoslavenskog, i ruskog komunizma!

Postoji mogućnost, da Rusija danas šalje svoje emisare, jer su svi dobro obaviješteni ljudi na čistu s time, da u Hrvatskoj vladaju srbski komunisti i jugoslavenska državna misao uz pomoć srbskih i slovenskih krugova. Ali postoji vrlo lako mogućnost, da se radi i o Titovim agentima, o srbokomunistima ili o kojem biednom sluganu istih iz Hrvatske, koji nas žele u slobodnom svijetu kompromitirati kao tobožnje rusofile.

podpuno je svjedno, da li se radi o Titovim agentima provokatorima ili o pravim ruskim agentima. Radi se uvijek o komunistima. Kada je uzpostavljena Država Hrvatska, ustaški je pokret progonio jednako Staljinovce kao i trockiste, čijim je šefom 1941. bio smatran Dr. Ante Ciliga.

Živimo u teškim poviestno odgovornim vremenima. Neka nas Bog čuva od svakog koraka očaja, jer bi to značilo počiniti nacionalno samoubojstvo. Istina je, da smo neljudski izloženi progonima, jer smo antikomunisti. Istina je, da Amerika spašava tobžnji Titov nacionalni komunizam, koji je čisto srbska i komunistička tvorevina i u biti protuhrvatska. Ali mi vjerujemo, da je to taktika. Vjerujemo, da će Zemlja slobode priznati hrvatskom narodu pravo na slobodu. A i o nama ovisi, da našim držanjem, spremnosti na borbu i žrtvu, našim konstantnim antikomunističkim stavom to priznanje i zaslužimo. Mi smo stari i kulturni narod, narod radnika i seljaka, odgojen u visokom katoličkom i muslimanskom moralu i moramo imati snage i duha, razbora i inetilegencije da prebrodimo svietla i čista obraza ova teška vremena.

Mi vjerujemo u pobjedu Pravde i Boga, dakle smo protiv komunizma. Mi pripadamo jednom svietu, kojega ne možemo izdati, jer bi izdali sami sebe. Mi nismo antikomunisti radi Amerike, nego radi Hrvatske. To smo bili, jesmo i ostajemo, radeći za Hrvatsku i vjerujući u ono, što radimo i što smo voljni izdržati do kraja. Mi bismo i onda bili protiv komunizma, kada bi smo vjerovali u rusku pobjedu, a to nije, hvala Bogu, slučaj.

Zato je dužnost svih Hrvata u slobodnom svietu :

1. Pismeno i usmeno, rieču i djlom, suzbijati prorusku komunističku promidžbu medju Hrvatima. Upozoriti hrvatske emigrante na opasnost svake vrsti komunizma, onog ruskog i onog srbskog, pa i čisto hrvatskog komunizma.

2. Suradjivati s vlastima država, u kojim žive, i bez predomišljanja dati im podatke o kretanju komunističkih agenata, posebno ako se radi o Hrvatima ili ljudima, koji se izdaju za Hrvate. Treba pomoći vlastima zemalja, koje su Hrvatima dale slobode u kruha, u borbi protiv svih, a posebno hrvatskih komunista, ako takvih bude u dotičnoj sredini. Najaviti rat onima koji bi mogli u slobodnom svietu kompromitirati naše dobro ime i ugled fanatičkih antikomunističkih boraca.

3. Suradjivati sa svim poznatim antikomunističkim organizacijama, društvima i ustanovama u pobijenjau svake vrsti komunizma. Nastojati posebno povezati se s aktivnim antikomunistima drugih naroda iza željeznog zastora, kao i mjestnim organizacijama naroda, čije gostoprinstvu uživaju.

Neka Vam ruski plaćenici govore, da Srbi imaju svoje ljude u Pešti, Moskvi, Sofiji, Bukureštu, da sjede na svim stolicama. Mi to znamo, ali zna Američka obavještajna služba i to, da u Hrvatskoj vladaju srbski komunisti, a zna američki narod, da je narod Kardinala Stepinca i Poglavnika Pavelića izrazito antikomunistički. I dolazi vrieme, kada će i vječna vjernost hrvatskog naroda biti nagadjena vjernošću svjeta, kojem pripadamo.

Izprazna su i ruska komunistička obećanja, da se u slučaju njihove pobjede ne će Ustašama ništa dogoditi. Ne, Ustaše ne trebaju ruske ni komunističke milosti. Ako je potrebno, da mi preživjeli iz beleiburške tragedije, idemo stazama mrtvih, onda ostajemo u Europi. radije na polju časti spašavati stijeg hrvatskih oružanih snaga s oružjem u ruci, nego spašavati tielo, prodajući dušu svoju i svoga naroda.

Ni Moskva ni Beograd !

Ni srbski, ni hrvatski, ni ruski, ni jugoslavenski komunizam !

Ni Titovci, ni Trockisti, ni Staljinovci, ni Malenkovci, nego NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA, gdje će vladati Bog i Hrvati.

GENERAL DRINJANIN v.r.

10-03-2014 20:08 [#167](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DVA HRVATA, DVA GENERALA, JEDAN NDH, JEDAN JNA, OBA U SLUŽBI HRVATSKE DRŽAVE

(Neizmjerno mi je žao da nisam uspio staviti ovdje sliku predsjednika Tuđmana,mo)

Nitko ne može zanijekati vojničke titule dvaju Hrvata, dvaju Hrvata koji su sami sebe pobijedili, a to su general Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS-a Vjekoslav Maks Luburić i general Jugoslavenske Narodne Armije, JNA dr. Franjo Tuđman. General DRINJANIN je sam sebe pobijedio i sam sebe uvjerio da Hrvatska pripada svim Hrvatima a ne samo Ustašama ili partizanima, fašistima ili antifašistima, komunistima ili antikomunistima; zato se je general Drinjanin i odrekao ustaštva i skinuo ustašku kapu i rekao u svojem poznatom povijesnom govoru svim Hrvatima i Hrvatima diljem svijeta prigodom Desetog Travnja 1968. godine:

"...Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško partizanski rat među našim sinovima, su IZDAJNICI HRVATSKE STVARI...". Također i dr. Tuđman je sam sebe pobijedio kada se je odrekao komunizma, jugoslavenstva i antifašizma te otvoreno priznao da je pohlepno čitao izdanja DRINAPRESS-a i članke generala Luburića, te se smatra vjernim đakom Maksa Luburića. Otporaš.

11-03-2014 04:41 [#168](#)

Bobani

 [Vidi profil](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZA HRVATSKU DRŽAVU I SA DR. JURAJEM KRNJEVIĆEM

general DRINJANIN Carcagente, 16.2.1965

Vjekoslav Luburić

Santa Ana 33

Carcagente

(Valencia), Espana

Gospodin

Dr. JURI KRNJEVIĆU

London

Gospodine predsjedniče !

Nadam se da ste dobili moje pismo od 12.o.v. mj. kao i tri paketa naših izdanja.

Predsjednik organizacije Opora u Torontu g. Ratko Gagro obratio se je na Vas pute. g. Ante Došena, da bi intervenirali kod tamošnjih Vaših predstavnika radi dvorane Hrvatskog Doma za našu proslavu.

(Radi se o "Hrvatskom Domu HSS" kojega su mnogi Hrvati Toronta kao pojedinci, kao i neke hrvatske organizacije, dali svoj doprinos u dionicama kao dioničari za kupnju ovg Hrvatskog Doma koji nosi ime DOM HRVATSKE SELJAČKE STRANKE. Ovaj Dom se je iznamljivao svima i svakome za razne prigode: svatove, zabave, proslave, sastanke itd. Nastale su trzavice između vodećih članova uprave Doma i nekih iz uprave organizacije Hrvatskog Narodnog Opora ERIK LISAK, tako da je uprava doma zabranila ODPORAŠIMA održati proslavu DANA ODPORA u Torontu za sve Hrvate. Ovo generalovo pismo, uz ostalo, se odnosi i na tu temu, mo)

Brat Gagro je inače utemeljitelj, odnosno jedan od početnih dioničara za kupnju Doma. Ja Vas isto molim, da bi mu izišli u susret, te tako i na djelu dokažemo, da smo svjesni Hrvati u suradnji za zajedničku stvar.

Urednik OBRANE brat Husnija Hrustanović veli mi da Vas zamolim, da nam napičete za slijedeću OBRANU uvodni članak. Ako bi bili slobodni sugerirati Vam temu o hrvatskom državnom i pravnom pravu na svoju slobodu i svoju državnost, zatim o potrebi hrvatske slog i tolerancije u emigraciji - u čemu ste Vi i dosad dali bezbroj nejljepsih primjera.

Gospodine Predsjedniče, slobodan sam napomenuti Vam, da je naša tiskara obogaćena novim elementima, medju inim i jednim linotypom, pa ćemo slijedeći broj spremi u veoma velikoj tiraži i odpremiti ga po cijelom svijetu i u domovinu.

Želim Vam svako dobro i uz dužno poštovanje ostajem odani Vam general Vjekoslav Luburić.

(Napomena:

1.) Moglo se je primjetiti iz dosadašnjih pisama da je ovo prvi puta da se generala u svojim pismima potpisuje svojim punim imenom Vjekoslav Luburić.

2.) Svi bi mi mogli dati svoja mišljenja, koja bi bila jako različita i zanimljiva, žašto je general Drinjanin samo njemu, dru. juraju Krnjeviću (1895-1988) potpisivao se svojim punim imenom iz krsnog lista Vjekoslav Luburić. Jest, doduše, on je stavio "general", ali generala ima svaki narod na svijetu, svake države, svake vlade i režimi, prijateljske i neprijateljske.

3.) Ja bih mogao dati moje mišljenje glede ovog slučaja, ali to je samo moje mišljenje na koje ja imam pravo, makar to mišljenje bilo i krivo mišljenje. Ja sam formirao ovo moje mišljenje tijekom preko pola stoljeća praćenja hrvatske nacionalno državne politike. Dr. Juraj Krnjević kao Hrvat mogao je više koristiti hrvatskoj nacionalnoj stvari da se uopće nije bio ni rodio, ali kada se je već bio rodio da se uobće nije bavio NIKAKOVOM POLITIKOM, kad se već u najkritičnijim vremenima 1941-1945 bavio politikom. On je u ta najkritičnija vremena 1941-1945., kada su četnici u suradnji sa KPJ i svim njihovim filijalima koje su ovi kasnije prozvali: NOB, NOV, JNA, NOP, sve u svemu skraćeno AVNOJ, punom brzinom klali hrvatski narod, borili se protiv već postojeće hrvatske države, bio ministar srpske jugoslavenske vlade u Londonu, čitaj četničke vlade, lobirao za Srbe i njihova đenerala Dražu Mihailovića koji se je borio ZA KRALJA I OTADŽBINU JUGOSLAVIJU.

4.) Dr. Juraj Krnjević je uočio svoju zabludu tek poslije rata kada je uvidio da je izigran i prevaren, iscijeđen do kraja, kao svaka žvakaća guma koju se na koncu svakog žvakanja odbaci, tako je i četnička Jugoslavija odbacila dra. Krnjevića kojeg Titina Jugoslavija nije htjela.

5.) Dr. Krnjević je uz ostale svjedoke koji su svjedočili u prilog dra: Andrije Artukovića u Los Angelesu, svjedočio u korist istine i u korist Hrvatske, kako bi donekle opravdao svoje zablude iz prošlosti, najtragičnije prošlosti hrvatskog naroda 1941-1945, kada je on, dr. Krnjević, svim srcem i žarom bio protiv "ustaštva" koje je branilo hrvatske povijesne granice, pa tako i istočnu granicu na DRINI.

6.) Pošto je general Drinjanin u hrvatskoj političkoj emigraciji već bio poznat kao "general Drinjanin", za sigurno nije htio tim imenom "Drinjanin" navlačiti zlu prošlost u sjećanje dru. Krnjeviću. Otporaš)

11-03-2014 17:03 [#169](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Osobno Peri Tutavcu

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Ured glavnog Tajnika

4.X.1960.

Bratskom "NAPRIDKU"

Buenos Aires, Argentina

Dragi moj prijatelju Tutavac!

Dobio sam na vrime Vaša pisma, kao i "Napridak", onaj poslat avionski, a i paket što je poslat "volovskom" poštom. ("**Volovskom**" poštom u ovom slučaju znači, **parobrodom, mo. Otporaš**) hvala na pažni i ja ću nastojati uzvratiti.

Pročitao sam sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedni riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one, posli smrti Poglavnika. Čestitam Vam od srдца, i dao Vam Bog snage, pa izdržali do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti.....

Lipo je čitati našu ikavicu, lipo ju je i čuti. Ali eto, život nam nametnuo nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako će se uspiti povratiti na riči naših didova i baka. Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubiški, za vrime škole, veli dobra starica: "ama sinko, kako ti to meni govoriš..." Mislio ja, da sam valjda izlanuo što god, pa da se starica naljutila, a kad tamo starica mene ispravlja, pa veli: "zaboravio ti na školama sine moj govoriti našim lipim jezikom hrvackim". Nadam se da će se i ta i neukusna pogrdna našeg jezika s vremenom ispraviti i dobro bi bilo, da se tiska kakvo dobro dilo na dobrom hrvackom jeziku i ikavicom. Ako se takva šta odluči, a Vi računajte samnom.

Hvala Vam na onako lipim ričima, koje ste o meni u "Napridku" napisali. Ostanite samostalni, borite se za ideal, nebojte se dušmana ni čankolizaca, i izvršiti ćete časno svoju dužnost. I branite naš lipi jezik od nakaza. Svi će Vam poštenu ljude pomoći.

Poslao sam Vam jedan paket "DRINA" pa dogovorite se sa Štirom o prodaji. Šta dobijte za te, neka bude prilog "DRINE" za "NAPRIDAK" a ja ću Vam osobno uvijek poslati sve što tiskam.

Oglasite "DRINU" u "NAPRIDKU" i napravite izpravku, kako sam to pisao Štiru.

Bog Vas pratio u svemu što budete radili, a kada god budete mislili, da nešto mogu za Vas učiniti, obratite se na mene. Znao sam uvijek ciniti nesebični i patriotski rad.

Odani Vam Vaš

Maks.

(Pere (Bilić) Tutavac, Dančanje kod Mostara 9 srpnja 1913., Buenos Aires 9 listopada 1985, je bio novinar, publicista, jezikoslovac glavni i odgovorni urednik novine NAPRIDAK isključivo na starom hrvatskom jeziku IKAVICA. Napisao je nekoliko knjiga na ikavskom jeziku. On mi je poklonio svu korespondenciju između njega i generala Drinjanina. Mnogo sam mu zahvalan za ova pisma koja ću postepeno iznositi. Otporaš)

Odgovor Pere Tutavca na generalovo pismo od 4.X.1960.

Pere Tutavac

Dupuy 87 - Buenos Aires

Bs.Aires, 25. prosinca 1960. (Kako se po datumu može vidjeti, ovo pismo je pisano na sami dan Božića, mo. Otporaš)

Poštovani i dragi g. Generale!

prije svega želim Vam javiti, da sam u redu primio paket "Drine", tj. 56 komada, kao i Božićnu čestitku upućenu hrvatskim vojnicima. Hvala Vam na svemu najiskrenije. "Drinu" po malo prilažem "Napridku" i šaljem naokolo mojim "predplatnicima". Do danas sam na račun toga dobio 20.- (dvadeset) pesosa...(što bi po današnjem kursu boglo značiti nekoliko lipa, mo) Ne možete si zamisliti, do koje su mire naši ljudi nemarni (da ne rečem drugačije). Jednak je omir i s "Napridkom". Već godinu dana šaljem list na sve starne na ime ljudi do čijih sam adresa došao, a da u 95% slučajeva nema ni glasa od njih - iako se novine ne povraćaju; što je najbolji znak, da ih primaju i da ih redovito primaju...Ali što da Vam o tom pišem, kad i Vi sami znadete, kako se "zaradjuje" s poslovima ovakve vrsti. Medjutim, "ima nešto što nas naprid kreće", bez obzira na sva nerazumjevanja, poteškoće - i ne prilike, koje nam na svakom koraku prave "predstavnicu" i "veliki rodoljubi".

Početak prosinca o.g. u Argentini su povišene i cene tiskanju, tako da mi ni uz najbolju volju nije bilo moguće "odškrnuti" koliko je bilo potrebno za izdati Božićni broj. Možda će izići do konca godine - ili u sličnu 1961. Čim izadje poslati ću Vam kao i obično.

Ako nemate ništa protiv, ja bih želio u kojem od narednih brojeva doniti Vaše mišljenje o "Napridku" i hrvatskom jeziku, kako ste iznili u pismu od 4. listopada 1960., izostavivši ono što nije za javnost. Dakle, po prilici, ovako:

"Bratskom Napridku" - Buenos Aires, Argentina

Dobio sam i pročitao sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedne riči, koju ne bih

podpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one posli smrti. Čestitam Vam od srдца, i dao Vam Bog snage, pa izdržite do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti.....

Lipo je čitati našu ikavicu. Lipo ju je i čuti, ali, eto nametnuše nam nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako ćemo uspiti povratiti se na riči naših didova i baka.

Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubuški, za vrime škola, veli dobra starica: [\(Maksova majka Marija, djevojačko prezime Soldo, rođena 1886 umrla 1989, dakle živjela 103 godine, mo. Otporaš\)](#) "Ama, sinko, kako ti to meni govoriš?"...Mislio ja da sam valjda izlanuo što god, pa da se starica ljutila, a kad tamo ona mene ispravlja, pa veli: "Zaboravio ti na školama, sine moj, govoriti našim lipim jezikom hrvatskim!"...

Nadam se, da će se i ta nepravda i neukusna pogrda našeg jezika s vremenom izpraviti - i dobro bi bilo, da se tiaka kakvo dobro dilo na dobrom hrvatskom jeziku ikavicom.

Ostanite i nadalje samostalni. Borite se za ideal! ne bojte se dušmana i čanjkolizaca, i izvršit ćete častno svoju dužnost. Branite naš lipi jezik od nakaze! Svi će Vam poštenu ljude pomoći. Bog vas pratio u svemu što budete radili! Znao sam uvijek ciniti nesebični i rodoljubni rad.

Odani Vam Vaš Maks".

Već odavna sam u vezi i dopisivanju s fra. Knezovićem. [\[I\]\(Fra Oto Knezović je bio hrvatski svećenik u Chicagu i napisao je knjigu očevidnih dogodovština POKOLJ HRVATSKE VOJSKE, mo. Otporaš\)\[/I\]](#) on je već star čovik, što jasno dolazi do izražaja i u njegovim radovima i pisanju po novinama. Napisao je "Povist Hrvata", koju smatra svojim Glavnim dilom - i htio bi ju izdati za života. Kako je to teža stvar (t.j. s materialne, novčane strane) sam ne može.

Nada se, da bi to mogao s pomoću "HOP-a". Izgleda da nije svistan, da ima posla s "praznom kantom", kao i da ne zna što "kružok" misli o njemu, koji nije na "liniji" - te da oni njegovo ime iskorišćavaju za pokriće...

Medjtim, fra. Oton imade pripremljenu, već odavno, i "Gramatiku hrvatskog jezika". Ja sam mu pridložio, da je tiska ikavicom, našto je pristao. Medjutim, veli, da je upao u velik dug s knjigom "Pokolj hrvatske vojske" (koju mu "hopovci" bojkotiraju...)

Fra. Oton, izgleda, misli, da ja imadem "para", pa je predložio, da "Gramatiku" tiska "Napridak" na svoj račun. On ni ne sluti s kakvim se neprilikama borim da bih, kako tako, održao na životu ovaj prvi list u povisti Hrvatskog Naroda na pravom hrvatskom jeziku, kao znak reakcije na beogradsko nasilje s novim "srpsko-hrvatskim" (jugoslavenskim) pravopisom Titovog izdanja.

Kako si mogao i zapaziti, čak se i sam Maček našao ponukanim na to sve reagirati, pa je u "Hrvatskoj Reviji" od prosinca 1960. napisao članak pod naslovom: "Hrvatski književni jezik i pravopis", u kojem zastupa isto stanovište kao i pok. Poglavnik. Naravno, da ne da pokojnome "gušta" i ne pridlaže prilaz na ikavicu - ali piše, izmedju ostaloga, doslovno i ovo: "Ti naši Ilirci" su si nastavili zadaćom ujediniti, pod ilirskim imenom, sve južne Slavene...Uvidjeli su, da treba u tu svrhu stvoriti zajednički književni jezik..., kojem je ban Khuen Hedervary (za volju hrvatski Srba) naredio fonetski pravopis za sve pučke i srednje škole Hrvatske i Slovenije, kako je to uveo srbski književnik Vuk Karadžić...U Hrvatskoj je nastala zbrka...te školana generacija, koja je tek deset ili petnaest godina mlađja od mene, ne zna više pisati hrvatskim pravopisom. Pa tako i ljudi, koji inače zaziru od svega što je srbsko kao vrag od tamnjana, pišu danas isključivo srbskim pravopisom...Od

kad smo pali pod beogradsku kapu, naši školani i polu školani ljudi nisu se zadovoljili samo time, što su pisali fonetikom, nego su sve više i više počeli i u pismu i u govoru upotrebljavati oblike srbskog jezika...Osim toga, upotrebljavaju sve više i više srbske rieči, kojima se služe beogradske novine...

Nisam filolog, da bih mogao o tome pisati cieleu raspravu, ali se nadam, da ima u hrvatskoj emigraciji dosta ljudi, koji su, doduše, na sveučilištu stekli diplomu profesora makar i izkrivljenoga hrvatskoga jezika i pravopisa, no koji su kadri izdati priručnik čistoga hrvatskoga jezika. Onakovoga, kakav je bio prije, nego što su ga naši pisci, a napose novinari, počeli kvariti oponašajući beogradsko novinstvo.

Hrvatsko seljačtvo sačuvalo nam je hrvatski pučki govor, makar i u dialektima. Mislim da bi bila dužnost hrvatske inteligencije, da nam uzkrisi i sačuva čisti hrvatski književni jezik.".....

Što ovo sve skupa znači?...

Kako vidite, "Napridak" drma savistima - i počinju se pokrećati i oni, od kojih to, možda, nije bilo za očekivati. Naravski, ljudi hoće da budu "originalni" i ne će da priznaju pridnost "Napridku". Mene to ništa ne čudi niti smeta - jer to je "ljudski"...

Dok ovako Maček (kojeg će, virovatno, sliditi njegovi slidbenici) dotle razvikani "oslobodilački predstavnici" progone i čine sve (što) je u njihovoj moći, da me onemoguće!

Uza sve to ja koracam naprid i nastojat ću paliti iskricice dok god budem mogao - pa i uzprkos pisama u kojima me se upozorava, da bi me "hrvatski rodoljubi" mogli umalatiti.

Smatram, da bi izdanje Knezovićeve "Gramatike hrvatskog jezika" ikavski bio događaj od dalekosnažne važnosti i svakako najbolja knjiga što bi se mogla u obranu i korist hrvatskog jezika obilodaniti. Pa budući da ja sam to ne mogu ostvariti, iskorišćavam vašu ponudu od 4.X.1960.

Troškovi tiskanja za 1000 komada iznosili bi oko 500.- (pet stotina) dolara. Što se tiče pripremnih radova; korigiranja i drugog u vezi s tiskanjem, ja bih to obavio bezplatno. Za odpremu i poštarinu, virujem da bih nekako smogao - pa makar da i s "Napridkom" za neko vrime "otegnem".

Molim Vas, dakle, da mi se u vezi s time čim prije javite, eda bi mogli pristupiti ostvarenju - i eventualno pridusristi druge, koji bi, možda, mogli dati svemu i neki drugi ton, koji nama ne bi bio najpovoljniji.

Za sad ništa više već srdačni pozdravi.

Čestit Božić i Sretna Nova Godina 1961.! Vama i cinjenoj obitelji.

S poštovanjem Vaš /Pere Tutavac/.

P.s.

Prid nekoliko dana vidio sam se s puk. Štirom. U razgovoru s njim saznao sam i neke novosti o "radu" i ulogama nekih buenosaireških "rukovodilaca" za vrime prošlog rata. Posebno u vezi sa slučajem Osieka. Čudi me da to do danas nije objavljeno od strane onih, kojima je stvar poznata - jer se, možda, s time moglo spričiti mnoge neprilike u emigraciji. Ono što nije do danas učinjeno, tribat će učiniti čim prije, eda nam se u odlučnim časovima ne bi dogodilo teško i sudbonosno iznenadjenje baš s one strane, odkuda se neupućeni najmanje nadaju.

(Kraj ovog pisma i što je najveća šteta da Pere Tutavac - ili netko drugi - nije iznio "o kojem to slučaju" se radi, jer se to još ne zna. Mi, današnji Hrvati, koji se budemo bavili hrvatskom političkom emigracijom od propasti nama Hrvatima NDH pa sve do danas, morati ćemo zasukati

rukave i s velikim naporima tražiti tko je tko bio i tko je šta radio, jer živih svjedoka neće više biti. Mo. Otporaš)

12-03-2014 16:53 [#170](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO DRA. ANDRIJE ARTUKOVIĆA

(U hrpi pisama Maksa Luburića pronađoh i ovo pismo dra. Andrije Artukovića kojeg je on pisao olovkom na običnom papiru veličine 21 i pol centimetar sa 14 centimetara. Kako sam u početku opisivanja ovih pisama rekao i naglasio da želim biti dosljedan, što god više je to moguće, originalnim pismima, zato donosim ove, iako, male detalje, mo. Otporaš)

9 Jan (siječnja, mo)1958.

Dragi Ante ! (Ante Kršinić, mo)

Ovaj čas pročitah u Danici (novina hrvatskih Franjevaca koju su oni izdavali u Chicagu, mo) da vlč. **Cecelja (Vilim Cecelja (1909-1989)** Poglavnikov osobni ispovijedaonik, emigrant, dobrotvorac, mnoge Hrvate spasio a još više je onih koje je pomogao, mo) stiže tamo k Vama. Molim Te poduzmi Ti i svi što hrvatski misli i osjeća, da se ovog divnog, svetog i uzor svećenika i rodoljuba što bolje primi i dočeka, da sa svojom svetom misijom što bolje uspije. To je jedan od onih najuzornijih svećenika što ih u emigraciji imamo. Nežali truda, jer ćeš učiniti za Boga i Hrvatsku neopisivo mnogo.

Tebe i sve Tvoje drage i mile grli Vaš Andrija.

Napomena:

(Kako sam u emigraciji od 1957 godine, moglo bi se reći da već - ako već ne - mislim i osjećam "emigrantski", drugim riječima, da me je "ustaška emigracija" odgojila. Ako je to tako, onda moj roditeljski odgoj na mene i moju mladost uopće nije utijecao, što u potpunosti nije istina. Mene je moja majka najprije rodila kao Hrvata, tek par dana kasnije stavila na mene vjersko obilježje, u ovom slučaju katoličko. Moglo je biti i ne znam koje drugo, ali on KRVNO obilježje je hrvatsko. Zato me sada, dok ovo pišem, 20 listopada 2012. godine uistinu zanima kako na sva ova pisma koja iznosim na portalu Dnevno.hr, izražaji u pismima, ljubav za Hrvatsku koja se izražava u ovim pismima, misli današnje hrvatsko pokoljenje. Upravo je to taj razlog zbog kojeg iznosim ova pisma. Sve što sada želim reći je to: **ČITAJTE OVA PISMA, DRAGE MOJE HRVATICE I DRAGI MOJI HRVATI!** Vaša je budućnost! Koliko god Hrvatska pripada Vama, toliko i Vi pripadate HRVATSKOJ. Otporaš.)

12-03-2014 23:32 [#171](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348 **SINOVI SELJAČKE MAJKE DOBRI HRVATSKI VOJNICI**

(Donosim ovdje jedno vrlo zanimljivo pismo kojeg sam upravo sada, prije nekoliko minuta, pronašao u hrpi još nepregledani pisama. donijeti ću ga u originalu. Sve što ću zamoliti cijenjene čitatelje je to da ga pročitaju onoliko puta koliko će im biti potrebno kako bi ga u suštini mogli razumijeti. Dok sam čitao ovo pismo, pade mi na pamet jedan istinit slučaj iz Pariza. Nas nekoliko zagrijanih Hrvata smo znali da je Poglavnik jako bolestan, te se dogovaramo kako bi mu napisali pismo i zaželjeli brzo ozdravljenje. Problem je bio u tome da smo svi bili sinovi seljačke majke i bez neke školske spreme, te nismo znali kako mu pisati. Odlučili smo mu pisati, što smo i učinili. Kako nismo poznavali pravopisnu interpunkciju, stavili smo na dno pisma jedna red točaka, jedan red zareza, jedan red uskličnika, jedan red dvotičaka, jedan red zareztočaka, jedan red upitnika i zamolili Poglavnika da on to stavi undje gdje što pripada. Na naše veliko iznenađenje dobilo smo odgovor od Poglavnika koji nam je odgovorio od prilike ovako

"Draga moja djeco, hvala Vam na pismu. Nemojte se stiditi što ste sinovi seljačke majke. Ja sam sa takovima uspio stvoriti Hrvatsku Državu, a sa školovanima sam ju izgubio".

(Sada prelazim na pismo kojeg je jedan Hrvat iz Toronta pisao generalu Drinjaninu. Ja ću, ako ustreba, da bi se što bolje popunilo i razumljelo, staviti moju ili moje opaske, mo. Otporaš)

Clarkson 23, Ožujka 1965.

Mnogo Poštovani Gospodine Generale.

Dragi moj Generale dobio sam Vaše Drago Pismo i sve sam točno razumio. Gospodine Generale molim Vas oprostite mi pošto ja slabo pišem na mašinu ali znam dajte Vami lakiše čitat nego da sa rukom pišem znam da mnogu poštu dobivate i da ste previše zauzeti, prvo menije drago da ste zdravo kako Vi tako i Vaša obitelj.

Mnogo mi je drago da ste u vezi sa mojim gosp. Zapovijednikom **Štirom (pukovnik Ivan Štir, mo)** a i Gos. Štir je prepatio svega pa eto kako čujem da nije najboljega zdravlja meni je prestao pisati 1959. godine ne znam razloga biće da ga, nešto zapriječilo može bit i kakav dobar Prijatelj, kada Gos. Štiru bude Te pisat molim Vas Srdačnoga Pozdravite.

Gospodine Generalu Vis Te pitali brata V. Šimunca i brata R. Gagru u vezi Gos. N. Srtukovića a ja ću bit kratak a jasan on se dopisuje sa Pro. Varošom i sa Dr, Draganovićem i sa Osmanagićem (**Adil Osmanhagić, mo**) i Šehovićem (**Derviš Šehović, mo**) od ove gospode mi je pokazao pisma od svije su bila pisma Prijateljske naravi osim Gos. Pro. Varoša

(Miroslav Varoš (20 srpnja 1923, 31 prosinca 1975) profesor glazbe, podrijetlom Čeh, oženjen srpkinjom, dokazani Udbin agent i kada mu je talijanska policija bila za petama da ga uhapsi, dobio je hitno poruku od svojih koja je bila kratka i dovoljno jasna: Talijani su ulovili zeca. Večera čeka. Dođi. Teta." Tako ti je Miroslav Varoš uspio pobjeći, mo, Otporaš)

Njegova su pisma bila više Političke naravi tega molijo da što više poradi za Organiziranje Hrvatskog N-Odbora (**Hrvatski Demokratski Odbor, HDO, mo**) no to njega nije ništa smetalo meni pokazati i ja koliko sam moga primijetiti da je danas njemu naj bliži H-N.Otpor ali on nije zagrijan nizašto nego ponajviše novac voli, u razgovoru na Srcu mu leži i naša Hrvatska to su moji opažaji na njemu i on ima u sebi neke posebne Fantazije primjer voli sa Stranijem Narodima imat neke razgovore meni kaže da njega strani mnogo više Cijene i Poštivaju a to je točno pošto naši ljudi gledaju samo kakobi koga osramotili ili neki način našu samo da ne ostane čestit i Pošten.

Ovo bi za sada sve bilo a Vas ako nešta više interesira molim samo izvolite pitat a znam da je i on sam piso Vami to mije danas rekao u razgovoru, kako Vidite po Adresi ja sada ne živim više u Torontu sada živim u blizini M. Luburića, Mile je dobar mladić, sinoć sam bio u Torontu na sjednici za spremanje Proslave Desetog Travnja biće dosta posla dok se sve postavi na svoje Mjesto mogu Vam reći da će Glavni Govornik bit brat Rudi Erić isti Erić nam je rekao da se Vi jako slabo čuvate pa bi Vas ja molio da se Vi čuvate što bolje. (Ovo je jako interesantno i vrlo važno spomenuti ovdje. Ima više pisama u kojima su pojedinci savjetovali generalu malo veći oprez. To se najbolje može uočiti iz knjige dra. Miljenka Dabe Peranića POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA New York 1984., mo. Otporaš)

Gospodine Generalu znajući da sTe Vi zauzeti prema tome Vi ako bolje nešto bude Te trebali od mene izvolite samo pisati u brata Vladinom pismom da Vam bude manje posla, miće mose borit i radit koliko nam bude moguće braća Perići.

Uz mnogo bratski Srdačnih pozdrava Vami Gospodine Generale i Vašoj Obitelji, pozdravite sve naše zapovjednike i Predvodnike hrvatskog Narodnog ODPORA uz Naš Vojnički Pozdrav.

za Uvijek Odani Vam Martin Perić. (podpis, mo)

Napomena:

(Osobno sam upoznao sada pok. Martina Perića 1978. godine kada sam iz San Francisca došao u Toronto održati govor u DOMU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA na Dupont Street.

Tada, u to vrijeme bila je velika trzavica i podjela unutar redova Hrvatskog Narodnog Odpora. Poslije generalove tragične smrti 20 travnja 1969. godine, dolazi do velikog nesnalaženja u redovima organizacije HNO. Srećko Rover iz Australije vuče na svoju stranu i ima jedan dio pristalica, dok Dinko Šakić, zet generala Drinjanina, tegli na svoju stranu, na staru i originalnu stranu ODPOR i ima svojih pristalica, dok na trećoj strani stoji većina, starih i mladih, sinova i Ustaša i partizana, koji fonetički ne izgovaraju niti govore "ODPOR" nego "OTPOR". Dolazi do Svjetskog Kongresa organizacije Hrvatskog Narodnog Odpora u Hamiltonu, Canada 1974. godine. Tu su se mnoge stvari raspravljale i tu je, tada, došlo do polarizacije ODPORA. Stipe Bilandžić iz Njemačke biva biran za Pročelnika Svjetskog OTPORA HNO a Živko Vasilj za Tajnika. Dinko Šakić sa svojim pristalicama je napustio sjednicu i od tada su bila dva (2), jedan (1) ODPOR, drugi (2) OTPOR. Ja sam postao Kontinentalni Pročelnik za Sjevernu Ameriku Hrvatskog Narodnog OTPORA.

Poslije moga govora priđe k meni Martin Perić i sav uzrujan i ozbiljan me pita: Gospodine Pročelniče, Vi ste održali dobar govor i ja se sa Vama slažem i prilazim od sada k Vama, samo Vas molim da na ovoj zgradi ostane isto ime DOM HRVATSKOG NARODNOG ODPORA., tj. da se slovo "D" ne promijene u slovo "T". Tu smo se složili tako da se ime Doma nije mijenjalo. Mo.Otporaš.)

14-03-2014 15:05 [#172](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DRAGA MILA MAJKO, BOG JE TAKO HTIO DA JA EVO SADA POLAŽEM SVOJ ŽIVOT NA OLTAR DOMOVINE!

(Ova pisma sam NEDAVNO primio od vrlo državotvorne Hrvatice iz Zagreba Maje Pavelić Runje. Pošto su pisma kao pisma vrlo zanimljiva i od velike povijestne istine, smatram da ova pisma pripadaju pismima: PISMA MAKSA LUBURICA. Zato ih stavljam ovdje kao dio tih pisama. Otporaš.)

Milivoj Reizer rodom je iz Zagreba, a obiteljskim podrijetlom iz Samobora. Po struci je bio profesor, radio je u školi, no bio je i umjetnički nadaren, pa je pisao pjesme i svirao glasovir. Središte njegova života bila je njegova mlada obitelj, supruga, također profesorica, te njihova malena djevojčica. - Bio je slabog vida, nosio je naočale i tijekom rata nije mogao biti vojnim obveznikom. Godine 1944. pozvan je da kao domobran služi u časničkoj knjižnici, u Osijeku, gdje je obitelj tada živjela. - 1945., kada su u Osijek došli partizani uhićen je i zatvoren, a u lipnju je potjeran u dugu sužanjsku povorku koja je krenula prema Slavonskoj Požegi. Od tamo se, po jednom svećeniku, uspio javiti supruzi. - - - Puno godina kasnije, 1991., kada je u Hrvatsku došla demokracija, kćer je dala oglas u listu „Domobran“, tražeći kakvu obavijest o ocu, koji se nikada nije vratio kući. Doista, javili su se očevidci i supatnici iz nesretne 1945. i odveli je u Slavonsku Požegu, na negdašnju pustaru Valerovac. Ispričali su joj da je to bilo jedno od mjesta mučenja, te da su partizani tu ubijali one koji više nisu mogli hodati. A dalje nije mogao ni Milivoj Reizer ... A nisu ubijali hicima, već udarcima bata po glavi... Jedan od očevidaca, tada petnaestogodišnji Ivan Vuković, morao je krvave leševe tovariti na svoja kola i odvoziti ih zakapati u Gornje Emovce. - - - Milivoj Reizer ubijen je 14. 6.1945., skupa s oko 220 drugih ljudi, a dan nakon što je napisao ovo pismo:

Zlatno i jedino srce moje!

Nalazim se u Požegi i još pomoću starog poznanstva strica Vladimira dobio sam izvrstan objed i ljekarije iz apoteke, opijum, jer mi krv ide neprestano. Nalazim se u biednom stanju, mršav sam ko pas nakon 100 km gevaltmarša ali se nadam i molim se Bogu grčevito da me spasi. Sada idem u logor požeški 37 000 zarobljenika domobrana. – Zlato moje, bijem najveću bitku moga života u punom smislu riječi za Tebe, zlato moje, anđelu moj. Bog nas čuvaj!

Zlato, zlato moje! Tebe i Vericu grli, cjeliva do groba Tvoj Milivoj! Zlato ja sam jak, jer su me patnje očeličile, dnevni marš od 50 km ojačah, ja ću podnesti sve da padnem pred Tebe na koljena jedanput i da ti uskliknem Zorica, za Tebe sam dalje živio.

Grli Tebe i Vericu Tvoj
Milivoj

2.

Gospođi Zorici Draksler uspjela je iz Maribora u Zagreb stići poruka supruga Drage Drakslera. Sam pošiljatelj nikada nije stigao svojoj kući. Obitelj ne zna kakvom je smrću i gdje svoj život završio njihov suprug i otac.

24. 5. 1945

Draga Zorice!

Nalazim se sa Hoffmanom u logoru u Mariboru. Zdravi smo. Kada ćemo stići u Zagreb neznam. Mi sada smo zarobljenici. Sve dobro. Voli Te Tvoj
Drago

3.

Jure Radman, bogoslov sarajevske biskupije, rodom iz Svilaja u Bosanskoj Posavini, pisao je početkom prosinca 1946., majci Mariji Radman, iz logora u Zenici. Komunističke vlasti ubile su ga nekoliko dana kasnije, 8. 12. 1946. - Majka je pismo čuvala pola stoljeća kao najveću svetinju te se od njega nije odvajala ni u teškim izbjegličkim danima, devedesetih, kada je morala napustiti Svilaj Imala ga je uz sebe i u času svoje smrti, u studenom 1995., u Slavanskom Brodu. - - U župi Svilaj bilo je 1945. godine 700 majki koje su oplakivale svoju djecu, a u cijeloj Bosanskoj Posavini bilo je tisuće majki.

Draga i mila majko!

Niti jedna dlaka s čovječe glave ne spada bez Božje volje, kaže se u Svetom pismu. Pa ni moj mladi život ovozemaljskog svijeta ne ide sigurno bez Božije volje, tj. Bog je tako htio da ja evo sada svoj život polažem na oltar domovine. Draga majko, nemoj samo kukati i jadikovati nego budi prava majka Hrvatica i katolkinja te zahvali Bogu i strpljivo podnosi tu žrtvu da si morala dati i drugog sina na oltaru vjere i domovine... Ne zaboravi majko da ćemo se jedanput sastati gore kod našeg dragog Isusa Krista i njegove presvete majke Djevice Marije. Ja odlazim u nebo djedu, baki, ocu, bratu i ostalim nebrojenim rođacima, gdje ću skupa s njima i Vas dočekati ... Draga majko, nikoga ne krivite radi mene niti tražite osvetu, nego na koljenima molite Boga za spas naših duša i za svoju daljnju sreću kroz život ... A sada zadnji put pozdravljam i u duši cjelivam tebe slatka i mila majko, zatim svoju dragu braću i sestre: Stijepu, Božu, Matu, Seku, Anđu, Antu i Niku. Pozdravite svu familiju, svu milu i dragu rodbinu i molim da mi oprostite, a ja vama opraštam ... Primi moj zadnji pozdrav i češće me se sjeti u molitvi, ti, kao i čiča Franjo. Pozdravljam Mirka i Sofiju i cijeli Svilaj. Zamoli paroka neka za moju dušu rekne svetu misu. Ostajte s Bogom!

Jure

4.

Stjepan Štroman, rođen u Vukovini pokraj Velike Gorice, bio je mladi svećenik Zagrebačke biskupije. Zadnje dvije ratne godine služio je kao kapelan u Mariji Bistrici. Početkom svibnja 1945. krenuo je pred komunistima, progoniteljima Crkve, prema Zapadu. Iz logora u Wiktringu Englezi su ga izručili jugoslavenskim partizanima te je u jednoj od strašnih i tužnih kolona tjeran natrag u Jugoslaviju. Na Duhove 1945. gvardijan franjevačkog samostana u Krapini o. Ostijan Ostrognaj među jadnicima koji su stajali pred mjesnom školom uočio je skupinu svećenika i odveo ih u samostan da se okrijepe, a što su partizanski stražari u tom času bili dozvolili. U toj je skupini bio i Stjepan Štroman. - Svećenici su u samostanu boravili do 4. lipnja. Te je večeri u cijeloj Krapini odjednom nestalo struje, a uskoro zatim partizani su jednim starim kamionom došli pred samostan. Ukrcali su 11 svećenika i 9 bogoslova, rekli im da ih voze na saslušanje te da će poslije toga biti prebačeni u Varaždin. Taj je kamion neko vrijeme vozio cestom, no onda je naglo skrenuo izrovanim putem prema gustim Maceljskim šumama. - Svećenici su slutili svoj kraj. - Iz kamiona su počeli bacati djeliće krunica, medaljice, lančice i osobne dokumente, da označe svoj posljednji ovozemaljski put. Dvanaesti svećenik, koji je 4. lipnja bio teško bolestan i nije tada bio ukrcan u kamion, odveden je i ubijen 7. lipnja. - Stjepan Štroman javio se 3. lipnja 1945. svome stricu:

Dragi striče!

Još uvijek sam kod Ozne. Doduše, taj logor je vrlo ugodan jer smo u samostanu franjevaca, služimo svete mise i ostalo svoje slobodno vršimo. Samo jedno ne znamo: kako dugo će to trajati i kakav će svršetak imati. Ta neizvjesnost me malo uznemiruje. Pozdravi sve moje kod kuće, pozdravljam Tebe i tetu,

Vaš Štefek**5.**

Dragutin Đurić, rodom iz Nove Gradiške, po struci je bio sudac, no bavio se i publicistikom te glazbom. Bio je oženjen i imao je malenoga sina, Tomislava. U danima povlačenja krajem travnja 1945 nije pred partizanima i komunistima htio napustiti Zagreb i Hrvatsku. Roditeljima je 7. 5. 1945. napisao: „Ostao sam u Zagrebu, nisam imao snage otići iz domovine, pa što Bog da ...“ - U Zagrebu je stanovao kod znanaca. - - 15. svibnja prolazio je Jelačićevim trgom te susreo jednog partizanskog oficira, svog školskog kolegu iz Nove Gradiške. Partizan je bio iznenađen da ga vidi da je u Zagrebu, da nije emigrirao, te je pokazao prijateljske namjere da mu pomogne regulirati status. Poveo ga je u Petrinjsku ulicu, gdje je bilo sjedište Ozne, no isti čas čim su tamo stigli, dao ga je uhititi. - - Dragutin Đurić je iz zatvora na Savskoj cesti obitelji slao pisma, zahvaljujući jednom stražaru koji ih je nosio Dragutinovim prijateljima u susjednu ulicu, u samoj blizini zatvora, a koji su ga za to nagrađivali novcem i cigaretama. Prijatelji su pisma prosljeđivali obitelji Đurić, koja je svaki tjedan iz Nove Gradiške dolazila u Zagreb. - U Slavonskoj Požegi, gdje je Dragutin Đurić tijekom rata radio, građani su, pa i Srbi i Židovi, potpisivali veliku peticiju moleći pomilovanje. Ništa nije pomoglo. -- U rujnu 1945. Dragutin Đurić pisao je svojim:

Strepimo kada će otvoriti vrata i jednima donijeti život, drugima smrt. Gdje ste mili moji? Bože pomози u ovoj smrtnoj mucі. Ležimo bespomoćno na daskama i čekamo sudbinu. Majko Božja! - Čujemo da će patnaestorica ići na novi postupak. Bojimo se da je to strijeljanje. Pomози Bože! Nevin sam ...

... Bojim se zadnjeg časa. Neznam kako se to vrši ...

30. listopada 1945 napisao je:

Prozvan na streljanje. 30. 10. 45. Bog Vas čuvao.

Drago.

6.

Seljak Ante Vranešić, iz sela Ribnika kraj Gospića, otac šestogodišnjeg Ivana, četverogodišnje Marije te tek rođene Ane, uspio je 5. lipnja 1945. iz gospićkog zatvora svojoj ženi Kati poslati ovo pismo:

Draga Kate,

Evo pišem nekoliko besida da znaš štoje samnom. Doša je Gajo i pritužija da sam iša sa Stipanom u Počitelj i svuda i da sam čeka Stipu Martičina i bacio bombu na njega i puca i da sam sa Josom Staniščinim širio ustaške vijesti evo u toliko da znaš što me skida sa ovoga svjeta sutra idem na sud znam da sam gotov polak drugi ali da oće da odma da ubiju jer je teško čekati 15 dana svakakvi muka. Molim te na djecu mi pazi koliko se dade daćeti dosta biti da sam i ja stobom a kamoli sama neka dušman živi naopako mu bilo znam da sam čiste duše. Teško ću Ivana pregoriti ali što ću mu ja gdje ostaje. Pozdrav tebi Kate Ivanu Mariji mojoj Ani Kati Mariji Mari kogod pita zame odlazim prav na onaj svit. Bog zauvik.

Ante

7.

Ante Gadžo, rođen 1919. u Ljubuškom, završio je gimnaziju na Širokom Brijegu, a tada i Višu

ratarsku školu u Križevcima. Uoči rata vodio je Otkupnu duhansku stanicu u Širokom brijegu. Početkom 1941. uhitili su ga, skupa s nekoliko drugih uglednijih ljudi, Talijani, koji su tada bili zaposjeli taj dio Hercegovine. Optužili ga da je posjedovao oružje - mada su kod njega bili pronašli tek jedan zastarjeli pištolj. Ubrzo su ga i pogubili. Ante Gadžo stradao je dakle od fašista, i to zato jer su ovi na sve načine, radi svojih interesa, nastojali slabiti Hrvatsku državu. – Prije smrti napisao je ovo pismo:

Dragi moji!

Evo na čas prije nego ću poći skrušen pred Spasitelja, nevin, sjećam se i mislim mnogo na Vas, kao i sve ove dane u duhu Vas gledam i ako nemognem drugačije pozdravljam se sa Vama i molim Vas kao dobar sin i brat da mi oprostite sve moje greške koje sam hotice ili nehotice učinio. Dragi moji roditelji, mila mama i tata, sve seke i braća, djeco i ostali, za menom nemojte biti žalosni ja idem pred lice Božje, samo pazite sebe. Nisam se nadao na ovo, ali nek se vrši Božja volja. Dragi moji molim Vas nemojte sebe patiti i mučiti mislima na mene. Molim Vas ako se mogne moje tijelo prevesti u Ljubuški da i ono bude uz Vašu blizinu, kao što će duh moj biti s Vama. Mamu, tatu, Katicu (molim pazite je) Milu, Ljubicu, Franu, Zvonku, svu djecu, Ivu i stipuvana i sve naše puno voli i u duhu ljubi i pozdravlja Vaš iskreni i odani, Ante

Za stvari sam molio da se pobrine fra Vojo Mikulić, koji nas je ispovjedio i pričestio. Sve voli i ljubi Ante, Jure Gadže, Ljubuški.

8.

Partizani, koji su u rujnu 1943. privremeno zauzeli Senj, zatvorili su veliku skupinu rodoljuba koje su uspjeli uhvatiti. Ljude su mučili i pravili se da provode suđenja. Poznato je da su za tu patnju nevinih ljudi odgovorni partizani kotarskog i gradskog partijskog komiteta Ivica Radetić i Tome Stričić. - - U nedjelju, 26. rujna 1943., poslije blagoslova u Senjskoj katedrali, biskup Viktor Burić i veći broj vjernika uputio se u obližnju ulicu do zatvora u kojem su se nalazili njihovi sugrađani i rođaci. Na prozore s rešetkama popeli su se blijedi ljudi, koji su već znali da će biti smaknuti. Kroz rešetke su nastojali bacati sitne predmete koje su imali sa sobom, i molili okupljene da ih predaju njihovim obiteljima. Sam biskup Burić zatvorenici je, kao jedino što je mogao, podijelio otpuštenje grijega. - Ivica Katalinić, koji će sljedeći dan, 27. rujna 1943., biti strijeljan, tom je prilikom kroz zatvorski prozor uspio baciti komadić papira, na kojem je svojoj ženi, odnosno ocu, olovkom pisalo:

Draga Seko!

Reci majki da sam miran, izmolili smo krunicu i pokajanje, za žive i mrtve, Bogu smo se preporučili, pravedni umiremo i to nas tješi, neka majka bude mirna i neka moli Boga i ništa drugo.

Dragi tata, zadnja mi je želja da mi budeš dobar Branki i Seki. Još jednom zadnji zbogom!

Vaš Ive

9.

Ivica Sučić, rođen 1925. u Livnu, maturant Franjevačke gimnazije u Visokom te zatim tijekom rata hrvatski vojnik, „suđen“ je – naravno, za ništa - skupa s mladim sarajevskim svećenikom Ivanom Čondrićem, na smrt. Iz sarajevskog je zatvora 24. siječnja 1946., svom prijatelju Dušku Kutleši, na adresu Turbaši 38, Livno, poslao ovo pismo:

Sarajevo, 24. 1. 1946.

Dragi prijatelju Duško!

Rastali smo se davno, davno ali ne mogu Te nikada da zaboravim, a pogotovo sada, kad mislim na

svuju minulu mladost, na protekle dane koji su bili sretni za nas. Sada, u ovim posljednjim časovima svog života, sjećam se Tebe i ostalih prijatelja i dobrih kolega. Jučer su nam nekolicini pročitali smrtne osude! Duško bili smo dobri prijatelji, dobre kolege, zato mi oprosti ako sam te uvrijedio. Duško ja umirem, Ti ostaješ i živim u Tebi. Primi mnogo pozdrava posljednjih od svog neumrlog Ivica Sučića.

10.

Tomislav Sertić rođen je 1902. na Udbini. Tijekom drugog svjetskog rata bio je hrvatski časnik. Predan je Englezima skupa s oko osam stotina hrvatskih vojnika i civila, u Krumpendorfu u Austriji, 18. svibnja 1945.. Mogao je pobjeći, no vjerovao je u kakvu, takvu pravdu. S većom skupinom hrvatskih časnika sproveden je do Zagreba, a onda i do Beograda. Na beogradskim ulicama hrvatski su časnici doživjeli kamenovanje, te je tom prilikom kamenjem ubijen pukovnik Ivan Niderlender. U kolovozu 1945 održano je „suđenje“, i tada su svim tim ljudima izrečene smrtne kazne. - U Beogradu, u logoru na Banjici Tomislava Sertića posjećivala je, te mu nosila hranu, sestrična Zdenka Sertić. Ona je dobivala propusnice preko svojih komunističkih umjetničkih veza, jer je već tada crtala za AFŽ te poznavala nove utjecajne ljude. Uspjela je doći do Augustinčića, do Šubašića, pa i do samog načelnika Generalštaba Arse Jovanovića. No, naravno, sve bez uspjeha. Tomislav Sertić napisao je i predao, preko zatvorske cenzure, Zdenki Sertić nekoliko pisama. - Strijeljan je 22. rujna 1945.

Draga Zdenka,

Jučer sam primio pakete što si mi ih poslala. Isto tako primio sam nekoliko poslanih riječi. Tako za čas izgubim osjećaj realnosti. Ja Ti se ne mogu, a može biti i neću moći nikada zahvaliti. Ali vjerujem da će Ti uspomena na mene biti ljepša od zahvalnosti, koju pruža proza života ... Želio bih Ti povratiti sve stvari koje si mi poslala ... Knjige bi mi prije dobro došle, ali sada je prekasno ... Pozdravi sve moje rođake i prijatelje. S lijepim mislima i srdačnim pozdravima
Tvoj Tomica

11.

Mime Rosandić, rodnom iz Gospića, časnik, inženjer šumarstva, ovako je pisao svojim malenim kćerima, prije negoli je iz izbjegličkog logora u Fermu, 1948., u skupini Božidara Kavrana, krenuo u okupiranu Hrvatsku s nadom da bi mogao pomoći organizirati otpor protiv komunističke jugoslavenske vlasti. Doživio je, kao i njegovi sudrugovi, izdaju, jeziva mučenja u zatvoru na Savskoj cesti u Zagrebu, te osudu na smrt vješanjem. Mnogi od stotinjak ljudi iz ove skupine na koncu i nisu vješani ili strijeljani, već su zvjerski ubijani u ćelijama i na drugim skrivenim mjestima. Za grobove ovih junaka se ne zna:

Draga Anera, Mara i Ika, (Mislim da je dr. Ante Čuvalo oženio kćer Mime Rosandić Ika-u. To treba provjeriti. Mo. Otporaš)

Eto vaš ćakan ode za svojom zvizdom, a drugačije to i nije moglo biti. Nama je domovina iznad svega i tome se pokoravamo. Neka i vama, dico moja, to bude u vašem životu iznad svega, i tim putem i naši stari kročiše i mi u njima gledamo svoj uzor. Providnost nam je odredila taj komad hrvatske zemlje da ju štitimo, da ju branimo i sačuvamo našim pokoljenjima.

Zato vaš ćakan nije mogao drugačije, a vi mu, moje drage curice, oprostite, što vas je ostavio sirotama. Uzđajte se u Boga, slušajte vašu majku i ostanite svojoj Hrvatskoj vjerne.

Vaš ćakan Mime

14-03-2014 15:06 [#173](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DRAGA MILA MAJKO, BOG JE TAKO HTIO DA JA EVO SADA POLAŽEM SVOJ ŽIVOT NA OLTAR DOMOVINE!

(Ova pisma sam NEDAVNO primio od vrlo državotvorne Hrvatice iz zagreba Maje Pavelić Runje. Pošto su pisma kao pisma vrlo zanimljiva i od velike povijestne istine, smatram da ova pisma pripadaju pismima: PISMA MAKSA LUBURIĆA. Zato ih stavljam ovdje kao dio tih pisama. Otporaš.)

Milivoj Reizer rodom je iz Zagreba, a obiteljskim podrijetlom iz Samobora. Po struci je bio profesor, radio je u školi, no bio je i umjetnički nadaren, pa je pisao pjesme i svirao glasovir. Središte njegova života bila je njegova mlada obitelj, supruga, također profesorica, te njihova malena djevojčica. - Bio je slabog vida, nosio je naočale i tijekom rata nije mogao biti vojnim obveznikom. Godine 1944. pozvan je da kao domobran služi u časničkoj knjižnici, u Osijeku, gdje je obitelj tada živjela. - 1945., kada su u Osijek došli partizani uhićen je i zatvoren, a u lipnju je potjeran u dugu sužanjsku povorku koja je krenula prema Slavonskoj Požegi. Od tamo se, po jednom svećeniku, uspio javiti supruzi. - - - Puno godina kasnije, 1991., kada je u Hrvatsku došla demokracija, kćer je dala oglas u listu „Domobran“, tražeći kakvu obavijest o ocu, koji se nikada nije vratio kući. Doista, javili su se očevidci i supatnici iz nesretne 1945. i odveli je u Slavonsku Požegu, na negdašnju pustaru Valerovac. Ispričali su joj da je to bilo jedno od mjesta mučenja, te da su partizani tu ubijali one koji više nisu mogli hodati. A dalje nije mogao ni Milivoj Reizer ... A nisu ubijali hicima, već udarcima bata po glavi... Jedan od očevidaca, tada petnaestogodišnji Ivan Vuković, morao je krvave leševe tovariti na svoja kola i odvoziti ih zakapati u Gornje Emovce. - - - Milivoj Reizer ubijen je 14. 6.1945., skupa s oko 220 drugih ljudi, a dan nakon što je napisao ovo pismo:

Zlatno i jedino srce moje!

Nalazim se u Požegi i još pomoću starog poznanstva strica Vladimira dobio sam izvrstan objed i ljekarije iz apoteke, opijum, jer mi krv ide neprestano. Nalazim se u biednom stanju, mršav sam ko pas nakon 100 km gevaltmarša ali se nadam i molim se Bogu grčevito da me spasi. Sada idem u logor požeški 37 000 zarobljenika domobrana. – Zlato moje, bijem najveću bitku moga života u punom smislu riječi za Tebe, zlato moje, anđelu moj. Bog nas čuvaj!

Zlato, zlato moje! Tebe i Vericu grli, cjeliva do groba Tvoj Milivoj! Zlato ja sam jak, jer su me patnje očeličile, dnevni marš od 50 km ojačah, ja ću podnesti sve da padnem pred Tebe na koljena jedanput i da ti uskliknem Zorica, za Tebe sam dalje živio.

Grli Tebe i Vericu Tvoj

Milivoj

2.

Gospođi Zorici Draksler uspjela je iz Maribora u Zagreb stići poruka supruga Drage Drakslera. Sam pošiljatelj nikada nije stigao svojoj kući. Obitelj ne zna kakvom je smrću i gdje svoj život završio njihov suprug i otac.

24. 5. 1945

Draga Zorice!

Nalazim se sa Hoffmanom u logoru u Mariboru. Zdravi smo. Kada ćemo stići u Zagreb neznam. Mi sada smo zarobljenici. Sve dobro. Voli Te Tvoj
Drago

3.

Jure Radman, bogoslov sarajevske biskupije, rodom iz Svilaja u Bosanskoj Posavini, pisao je početkom prosinca 1946., majci Mariji Radman, iz logora u Zenici. Komunističke vlasti ubile su ga nekoliko dana kasnije, 8. 12. 1946. - Majka je pismo čuvala pola stoljeća kao najveću svetinju te se od njega nije odvajala ni u teškim izbjegličkim danima, devedesetih, kada je morala napustiti Svilaj. Imala ga je uz sebe i u času svoje smrt, u studenom 1995., u Slavanskom Brodu. - - U župi Svilaj bilo je 1945. godine 700 majki koje su oplakivale svoju djecu, a u cijeloj Bosanskoj Posavini bilo je tisuće majki.

Draga i mila majko!

Niti jedna dlaka s čovječe glave ne spada bez Božje volje, kaže se u Svetom pismu. Pa ni moj mladi život ovozemaljskog svijeta ne ide sigurno bez Božije volje, tj. Bog je tako htio da ja evo sada svoj život polažem na oltar domovine. Draga majko, nemoj samo kukati i jadikovati nego budi prava majka Hrvatica i katolkinja te zahvali Bogu i strpljivo podnosi tu žrtvu da si morala dati i drugog sina na oltaru vjere i domovine... Ne zaboravi majko da ćemo se jedanput sastati gore kod našeg dragog Isusa Krista i njegove presvete majke Djevice Marije. Ja odlazim u nebo djedu, baki, ocu, bratu i ostalim nebrojenim rođacima, gdje ću skupa s njima i Vas dočekati ... Draga majko, nikoga ne krivite radi mene niti tražite osvetu, nego na koljenima molite Boga za spas naših duša i za svoju daljnju sreću kroz život ... A sada zadnji put pozdravljam i u duši cjelivam tebe slatka i mila majko, zatim svoju dragu braću i sestre: Stijepu, Božu, Matu, Seku, Anđu, Antu i Niku. Pozdravite svu familiju, svu milu i dragu rodbinu i molim da mi oprostite, a ja vama opraštam ... Primi moj zadnji pozdrav i češće me se sjeti u molitvi, ti, kao i čiča Franjo. Pozdravljam Mirka i Sofiju i cijeli Svilaj. Zamoli paroka neka za moju dušu rekne svetu misu. Ostajte s Bogom!

Jure

4.

Stjepan Štroman, rođen u Vukovini pokraj Velike Gorice, bio je mladi svećenik Zagrebačke biskupije. Zadnje dvije ratne godine služio je kao kapelan u Mariji Bistrici. Početkom svibnja 1945. krenuo je pred komunistima, progoniteljima Crkve, prema Zapadu. Iz logora u Wiktringu Englezi su ga izručili jugoslavenskim partizanima te je u jednoj od strašnih i tužnih kolona tjeran natrag u Jugoslaviju. Na Duhove 1945. gvardijan franjevačkog samostana u Krapini o.Ostijan Ostrognaj među jadnicima koji su stajali pred mjesnom školom uočio je skupinu svećenika i odveo ih u samostan da se okrijepe, a što su partizanski stražari u tom času bili dozvolili. U toj je skupini bio i Stjepan Štroman. – Svećenici su u samostanu boravili do 4. lipnja. Te je večeri u cijeloj Krapini odjednom nestalo struje, a uskoro zatim partizani su jednim starim kamionom došli pred samostan. Ukrcali su 11 svećenika i 9 bogoslova, rekli im da ih voze na saslušanje te da će poslije toga biti prebačeni u Varaždin. Taj je kamion neko vrijeme vozio cestom, no onda je naglo skrenuo izrovanim putem prema gustim Maceljskim šumama. - Svećenici su slutili svoj kraj. - Iz kamiona su počeli bacati djeliće krunica, medaljice, lančice i osobne dokumente, da označe svoj posljednji ovozemaljski put. Dvanaesti svećenik, koji je 4. lipnja bio teško bolestan i nije tada bio ukrcan u kamion, odveden je i ubijen 7. lipnja. – -Stjepan Štroman javio se 3. lipnja 1945. svome stricu:

Dragi striče!

Još uvijek sam kod Ozne. Doduše, taj logor je vrlo ugodan jer smo u samostanu franjevac, služimo svete mise i ostalo svoje slobodno vršimo. Samo jedno ne znamo: kako dugo će to trajati i kakav će

svršetak imati. Ta neizvjesnost me malo uznemiruje. Pozdravi sve moje kod kuće, pozdravljam Tebe i tetu,

Vaš Štefek

5.

Dragutin Đurić, rodom iz Nove Gradiške, po struci je bio sudac, no bavio se i publicistikom te glazbom. Bio je oženjen i imao je malenoga sina, Tomislava. U danima povlačenja krajem travnja 1945 nije pred partizanima i komunistima htio napustiti Zagreb i Hrvatsku. Roditeljima je 7. 5. 1945. napisao: „Ostao sam u Zagrebu, nisam imao snage otići iz domovine, pa što Bog da ...“ - U Zagrebu je stanovao kod znanaca. - - 15. svibnja prolazio je Jelačićevim trgom te susreo jednog partizanskog oficira, svog školskog kolegu iz Nove Gradiške. Partizan je bio iznenađen da ga vidi da je u Zagrebu, da nije emigrirao, te je pokazao prijateljske namjere da mu pomogne regulirati status. Poveo ga je u Petrinjsku ulicu, gdje je bilo sjedište Ozne, no isti čas čim su tamo stigli, dao ga je uhititi. - - Dragutin Đurić je iz zatvora na Savskoj cesti obitelji slao pisma, zahvaljujući jednom stražaru koji ih je nosio Dragutinovim prijateljima u susjednu ulicu, u samoj blizini zatvora, a koji su ga za to nagrađivali novcem i cigaretama. Prijatelji su pisma prosljeđivali obitelji Đurić, koja je svaki tjedan iz Nove Gradiške dolazila u Zagreb. - U Slavonskoj Požegi, gdje je Dragutin Đurić tijekom rata radio, građani su, pa i Srbi i Židovi, potpisivali veliku peticiju moleći pomilovanje. Ništa nije pomoglo. -- U rujnu 1945. Dragutin Đurić pisao je svojim:

Strepimo kada će otvoriti vrata i jednima donijeti život, drugima smrt. Gdje ste mili moji? Bože pomozu u ovoj smrtnoj mucu. Ležimo bespomoćno na daskama i čekamo sudbinu. Majko Božja! - Čujemo da će patnaestorica ići na novi postupak. Bojimo se da je to strijeljanje. Pomozu Bože! Nevin sam ...

... Bojim se zadnjeg časa. Neznam kako se to vrši ...

30. listopada 1945 napisao je:

Prozvan na streljanje. 30. 10. 45. Bog Vas čuvao.

Drago.

6.

Seljak Ante Vranešić, iz sela Ribnika kraj Gospića, otac šestogodišnjeg Ivana, četverogodišnje Marije te tek rođene Ane, uspio je 5. lipnja 1945. iz gospićkog zatvora svojoj ženi Kati poslati ovo pismo:

Draga Kate,

Evo pišem nekoliko besida da znaš štoje samnom. Doša je Gajo i pritužija da sam iša sa Stipanom u Počitelj i svuda i da sam čeka Stipu Martičina i bacio bombu na njega i puca i da sam sa Josom Staniščinim širio ustaške vijesti evo u toliko da znaš što me skida sa ovoga svijeta sutra idem na sud znam da sam gotov polak drugi ali da oće da odma da ubiju jer je teško čekati 15 dana svakakvi muka. Molim te na djecu mi pazi koliko se dade daćeti dosta biti da sam i ja stobom a kamoli sama neka dušman živi naopako mu bilo znam da sam čiste duše. Teško ću Ivana pregoriti ali što ću mu ja gdje ostaje. Pozdrav tebi Kate Ivanu Mariji mojoj Ani Kati Mariji Mari kogod pita zame odlazim prav na onaj svit. Bog zauvik.

Ante

7.

Ante Gadžo, rođen 1919. u Ljubuškom, završio je gimnaziju na Širokom Brijegu, a tada i Višu ratarsku školu u Križevcima. Uoči rata vodio je Otkupnu duhansku stanicu u Širokom brijegu. Početkom 1941. uhitili su ga, skupa s nekoliko drugih uglednijih ljudi, Talijani, koji su tada bili zaposjeli taj dio Hercegovine. Optužili ga da je posjedovao oružje - mada su kod njega bili pronašli tek jedan zastarjeli pištolj. Ubrzo su ga i pogubili. Ante Gadžo stradao je dakle od fašista, i to zato jer su ovi na sve načine, radi svojih interesa, nastojali slabiti Hrvatsku državu. – Prije smrti napisao je ovo pismo:

Dragi moji!

Evo na čas prije nego ću poći skrušen pred Spasitelja, nevin, sjećam se i mislim mnogo na Vas, kao i sve ove dane u duhu Vas gledam i ako nemognem drugačije pozdravljam se sa Vama i molim Vas kao dobar sin i brat da mi oprostite sve moje greške koje sam hotice ili nehotice učinio. Dragi moji roditelji, mila mama i tata, sve seke i braća, djeco i ostali, za menom nemojte biti žalosni ja idem pred lice Božje, samo pazite sebe. Nisam se nadao na ovo, ali nek se vrši Božja volja. Dragi moji molim Vas nemojte sebe patiti i mučiti mislima na mene. Molim Vas ako se mogne moje tijelo prevesti u Ljubuški da i ono bude uz Vašu blizinu, kao što će duh moj biti s Vama.

Mamu, tatu, Katicu (molim pazite je) Milu, Ljubicu, Franu, Zvonku, svu djecu, Ivu i stipuvana i sve naše puno voli i u duhu ljubi i pozdravlja Vaš iskreni i odani, Ante

Za stvari sam molio da se pobrine fra Vojo Mikulić, koji nas je ispovjedio i pričestio. Sve voli i ljubi Ante, Jure Gadže, Ljubuški.

8.

Partizani, koji su u rujnu 1943. privremeno zauzeli Senj, zatvorili su veliku skupinu rodoljuba koje su uspjeli uhvatiti. Ljude su mučili i pravili se da provode suđenja. Poznato je da su za tu patnju nevinih ljudi odgovorni partizani kotarskog i gradskog partijskog komiteta Ivica Radetić i Tome Strižić. - - U nedjelju, 26. rujna 1943., poslije blagoslova u Senjskoj katedrali, biskup Viktor Burić i veći broj vjernika uputio se u obližnju ulicu do zatvora u kojem su se nalazili njihovi sugrađani i rođaci. Na prozore s rešetkama popeli su se blijedi ljudi, koji su već znali da će biti smaknuti. Kroz rešetke su nastojali bacati sitne predmete koje su imali sa sobom, i molili okupljene da ih predaju njihovim obiteljima. Sam biskup Burić zatvorenici je, kao jedino što je mogao, podijelio otpuštenje grijega. - Ivica Katalinić, koji će sljedeći dan, 27. rujna 1943., biti strijeljan, tom je prilikom kroz zatvorski prozor uspio baciti komadić papira, na kojem je svojoj ženi, odnosno ocu, olovkom pisalo:

Draga Seko!

Reci majki da sam miran, izmolili smo krunicu i pokajanje, za žive i mrtve, Bogu smo se preporučili, pravedni umiremo i to nas tješi, neka majka bude mirna i neka moli Boga i ništa drugo.

Dragi tata, zadnja mi je želja da mi budeš dobar Branki i Seki. Još jednom zadnji zbogom!

Vaš Ive

9.

Ivica Sučić, rođen 1925. u Livnu, maturant Franjevačke gimnazije u Visokom te zatim tijekom rata hrvatski vojnik, „suđen“ je – naravno, za ništa - skupa s mladim sarajevskim svećenikom Ivanom Čondrićem, na smrt. Iz sarajevskog je zatvora 24. siječnja 1946., svom prijatelju Dušku Kutleši, na adresu Turbaši 38, Livno, poslao ovo pismo:

Sarajevo, 24. 1. 1946.

Dragi prijatelju Duško!

Rastali smo se davno, davno ali ne mogu Te nikada da zaboravim, a pogotovo sada, kad mislim na svoju minulu mladost, na protekle dane koji su bili sretni za nas. Sada, u ovim posljednjim časovima svog života, sjećam se Tebe i ostalih prijatelja i dobrih kolega. Jučer su nam nekolicini pročitali smrtne osude! Duško bili smo dobri prijatelji, dobre kolege, zato mi oprostite ako sam te uvrijedio. Duško ja umirem, Ti ostaješ i živim u Tebi. Primi mnogo pozdrava posljednjih od svog neumrlog Ivice Sučića.

10.

Tomislav Sertić rođen je 1902. na Udbini. Tijekom drugog svjetskog rata bio je hrvatski časnik. Predan je Englezima skupa s oko osam stotina hrvatskih vojnika i civila, u Krumpendorfu u Austriji, 18. svibnja 1945.. Mogao je pobjeći, no vjerovao je u kakvu, takvu pravdu. S većom skupinom hrvatskih časnika sproveden je do Zagreba, a onda i do Beograda. Na beogradskim ulicama hrvatski su časnici doživjeli kamenovanje, te je tom prilikom kamenjem ubijen pukovnik Ivan Niderlander. U kolovozu 1945 održano je „suđenje“, i tada su svim tim ljudima izrečene smrtne kazne. - U Beogradu, u logoru na Banjici Tomislava Sertića posjećivala je, te mu nosila hranu, sestrična Zdenka Sertić. Ona je dobivala propusnice preko svojih komunističkih umjetničkih veza, jer je već tada crtala za AFŽ te poznavala nove utjecajne ljude. Uspjela je doći do Augustinčića, do Šubašića, pa i do samog načelnika Generalštaba Arse Jovanovića. No, naravno, sve bez uspjeha. Tomislav Sertić napisao je i predao, preko zatvorske cenzure, Zdenki Sertić nekoliko pisama. - Strijeljan je 22. rujna 1945.

Draga Zdenka,

Jučer sam primio pakete što si mi ih poslala. Isto tako primio sam nekoliko poslanih riječi. Tako za čas izgubim osjećaj realnosti. Ja Ti se ne mogu, a može biti i neću moći nikada zahvaliti. Ali vjerujem da će Ti uspomena na mene biti ljepša od zahvalnosti, koju pruža proza života ... Želio bih Ti povratiti sve stvari koje si mi poslala ... Knjige bi mi prije dobro došle, ali sada je prekasno ... Pozdravi sve moje rođake i prijatelje. S lijepim mislima i srdačnim pozdravima
Tvoj Tomica

11.

Mime Rosandić, rodnom iz Gospića, časnik, inženjer šumarstva, ovako je pisao svojim malenim kćerima, prije negoli je iz izbjegličkog logora u Fermu, 1948., u skupini Božidara Kavrana, krenuo u okupiranu Hrvatsku s nadom da bi mogao pomoći organizirati otpor protiv komunističke jugoslavenske vlasti. Doživio je, kao i njegovi sudrugovi, izdaju, jeziva mučenja u zatvoru na Savskoj cesti u Zagrebu, te osudu na smrt vješanjem. Mnogi od stotinjak ljudi iz ove skupine na koncu i nisu vješani ili strijeljani, već su zvjerski ubijani u ćelijama i na drugim skrivenim mjestima. Za grobove ovih junaka se ne zna:

Draga Anera, Mara i Ika, (Mislim da je dr. Ante Čuvalo oženio kćer Mime Rosandić Ika-u. To treba provjeriti. Mo. Otporaš)

Eto vaš ćakan ode za svojom zvizdom, a drugačije to i nije moglo biti. Nama je domovina iznad svega i tome se pokoravamo. Neka i vama, dico moja, to bude u vašem životu iznad svega, i tim putem i naši stari kročiše i mi u njima gledamo svoj uzor. Providnost nam je odredila taj komad hrvatske zemlje da ju štitimo, da ju branimo i sačuvamo našim pokoljenjima.

Zato vaš ćakan nije mogao drugačije, a vi mu, moje drage curice, oprostite, što vas je ostavio sirotama. Uzdajte se u Boga, slušajte vašu majku i ostanite svojoj Hrvatskoj vjerne.

Vaš ćakan Mime

17-03-2014 14:06 [#174](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

UPORNOST GENERALA DRINJANINA U BORBI ZA HRVATSKU DRŽAVU.

(Nesumnjivo kroz do sada iznešena PISMA MAKSA LUBURICA moglo se je primijetiti da general preko svojih prijatelja i ogranaka daje smjernice i putokaze HRVATSKOM NARODNOM ODPORU. Današnjim rječnikom to bi se mirne duše moglo nazvati PROMIDŽA. Pa ako je to tako, ili, još bolje, ako to nije tako, kako bi se moglo znati dali je ta "UPORNOST GENERALA DRINJANINA U BORBI ZA HRVATSKOM DRŽAVOM" bila efikasna. Imati jedan dio, ili bilo kakav god dio, odgovora na ovo pitanje, svakako da se treba uzeti u obzir osam (8) epoka ili vremenskih razdoblja postanka HRVATSKOG NARODNOG ODPORA.

Prva (1) epoka je bila ratna epoka kada je na Ivan planini 1944. godine, odlukom hrvatske državne vlade NDH, osnovan HRVATSKI NARODNI ODPOR kao zalaznica HRVATSKIM ORUŽANIM SNAGAMA.

Druga (2) epoka je bila KRIŽARSKA EPOKA koja je prikupljala vojnike, pripadnike HOS, koji se nisu predali na Bleiburgu u svibnju 1945., nego se povratili u Hrvatsku i borili se protiv nametnutog komunističkog poredka hrvatskom narodu.

Treća (3) epoka bila je pokretanje i obnavljanje HNO u emigraciji, počevši izdavanjem časopisa "DRINA" 1951. pa do razlaza s Poglavnikom dr. Antom Pavelićem 1956. godine.

Četvrta (4) epoka je POVUČENOST U TIŠINU od 1956. pa do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959. godine u Madridu.

Peta (5) epoka je od siječnja 1960. kada se je general Drinjanin ponovno pokrenuo i odlučio prikupiti stare borce a odgojiti nove u konačnu borbu za oslobođenje Hrvatske te izdao ZA DESETI TRAVNJA 1960. u 25 tisuća primjeraka "TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI", pa do svoje tragične smrti 20 travnja 1969. godine.

Šesta (6) epoka je najžalostnija zbog toga što svi RADNI SKUPOVI, VANJSKI I DOMOVINSKI FRONT, svi Ogranci, društva, članovi i simpatizeri, prijatelji i suporter, jednostavno se nisu mogli snaći i na svoja leđa preuzeti DUŽNOSTI I ODGOVORNOSTI HNO koje je obnašao general Drinjanin. U tom vrtlogu traženja solucija unutar HNO došlo je do žestokih prepiranja i svađa. Riješenja se tražila, sastanci se održavali, nasljednici se tražili, neki se silom namećali, jedne izabirali a druge rušili i izbacivali, i tako je to išlo do 1974. godine. Te godine u Hamiltonu, Canada, održan je SVEOPĆI KONGRES HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, na kojem je, moglo bi se danas reći, dat zadnji čavao u mrtvački sanduk originalnog HNO.

Sedma (7) epoka je epoka POLARIZACIJE HNO. Na jednoj strani je bio Dinko Šakić, zet generala Drinjanina, koji je oženio polusestru Maksa Luburića, Nadu, a na drugoj je strani bio Stipe Bilandžić iz Njemačke. Prvi se izživljavaju na legitimiteti prošlosti i djeluju smjericama originalnog HNO, dakle, idu starim putem, dok drugi kojima su se priključili, kako ih se je tada zvalo, PROLJEČARI, a to su bili između ostalih: Bruno Bušić, Franjo Mikulić, Zlatko Markus, Ivan Cerovac itd.

Osma (8) epoka je kada je iz vremenske potrebe originalno ime "ODPOR" prešlo u "OTPOR". Kao Pročelnik HRVATSKOG NARODNOG OTPORA imao sam mnogo žučljivih prepira i svađa sa iskrenim, dobrim i nada sve poštenim Hrvatima. Stari članovi i ODPORAŠI bi sve od sebe dali samo neka ostane staro i originalno ime ODPOR na vječitu i nezaboravnu uspomenu na generala Drinjanina. Ali više nije bilo vremena za povratak na staro ime, ali jest na stare VRLINE. Misija HRVATSKOG NARODNOG OTPORA je završila 21 siječnja 1990. u Clevelandu, kada sam kao Pročelnik HNO na prvoj Konvenciji Hrvatske Demokratske Zajednice, HDZ predao predsjedniku dru. Franji Tuđmanu 21 siječnja predao sve: fizičke, moralne, financijske i ine dužnosti HDZ. Od tada sve aktivnosti Hrvatskog Narodnog Otpora i Otpora su prestale. Otporaš.)

general DRINJANIN

26.VI.1966

Bratskim odborima
SREDIŠNJICE "ERIK LISAK" i
OGRANKA "BOŽO KAVRAN"

Draga i poštovana braćo !

Osjećam posebnu potrebu da se svima zahvalim na radu i da vam čestitam na uspjehu prigodom proslave DANA HOS-a i HRVATSKIH ANTUNA u gradu Hamiltonu. Iako još nemam sasvim detaljnih podataka o toku i što se nadam da će mi se poslati, kao i o radu SKUPA, vidim, da smo kročili korak naprijed. To je zasluga svih vas i posebno bratskih Odbora, kao kolektiva, i svakog od Vas pojedince. Hvala Vam braćo i neka Vam služi na čast i drugima kao uzor.

Zadnji uspjesi Otpora na tom području donose Vam i posebnu obvezu. Na Vama je da provedete u život zaključeno, prodrete u nove mase, stvorite nove Ogranke i baze, -da onda s tog područja dadnete i drugima, izvan Kanade, primjer i putokaz.

Molim Vas da ovu čestitku prenesete i na vrijedne članove koji su Vas u svemu pomagali.

Uz naš vojnički pozdrav,
genera Drinjanin.

19-03-2014 21:31 [#175](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PISAO ADRESU "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"

(Donosim ovdje pismo generala Drinjanina dru. Miljenki Dabi Peraniću u Pariz koje je general pisao 27 listopada 1963. Kako je ovo pismo od vrlo povijesne važnosti i kako se još uvijek točno ne zna tko je pravi pisac a tko pravi začetnik spomenute Poruke Izmirenja, mišljenja sam da bi ovdje trebalo reći riječ dvije o dru. Miljenki Dabi Peraniću.

Ja sam gosp. Peranića upoznao u Notre Dame de Paris na polnočki za Božić 1959. godine u Parizu. Dr. Peranić je po profesiji glazbenik i na tom području napisao je nekoliko knjiga a jedna od najznačajnijih je: "RECHERCHES SUR LES HARMONIE GREQUES" Paris, 1958. 1216 pages.

Od tada smo postali poznanici, dobri prijatelji i još bolji suradnici u radu za oslobođenje Hrvatske. Ja sam bio član HOP-a i Hrvatskog Radničkog Saveza, HRS, dok dr. Peranić je bio samo član HRS-a.

Poglavnik dr. Ante Pavelić je umro, kako se i zna, na Mladence 28 prosinca 1959. godine. Dr. Andrija Ilić koji je tada živio u Londonu je bio na Poglavnikovu sprovodu u Madridu, te na povratku se navratio kod nas u Pariz. Mi smo u Parizu imali ogranak HOP-a "DR. Ev. Ivan Šarić" kojeg je dr. Ilić htio posjetiti. Mene je društvo "Dr. Ev. Ivan Šarić" zadužilo da je pratim dra. Ilića sve do Pas de Calais, odakle će dr. Ilić uzeti parobrod do Londona. U vlaku od Pariza do Pas de Calais dr. Ilić mi je sve najgore pričao o generalu Luburiću, a ja, mlad i neiskusni, u sve povjerovao. Kasnije sam saznao da je dr. Ilić živio u Madridu, bio tajnik generala Luburića i bio mu čak vjenčani kum 19 studenoga 1953. godine. Kada su se posvadili i razišli, tada se je gosp. Ilić preselio u London, Engleska. Kroz čitanje knjige PISMA MAKSA LUBURIĆA i kroz mnoga pisma u istoj, olako se može doći do zaključka da je dr. Ilić s drugima igrao odlučujuću ulogu u razlazu između Poglavnika i generala Drinjanina 1955/1956 godine.

Kako smo mi, "Društvo HOP-a Dr. Ev. Ivan Šarić" u Parizu počeli izdavati novinu 1960. i 1961. godine "Hrvatski Narod" kojeg su uređivali gg: Slavko Dubravica i Tomislav Jurašević, dr. Pernić je tu pisao i iznosio neke svoje opise a dr. Andrija Ilić iz Londona bio jedne vrste glavnog urednika te novine "Hrvatski Narod", te kao predsjednik SHODE, Savez Hrvatskih Oslobođiteljskih Društava Europe, zabranio je dru. Peraniću pisati u listu "Hrvatski narod", s obrazloženjem zato što nije član HOP-a. Posšto smo dr. Peranić i ja bili dobri prijatelji i skupa radili u istom poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE, on mi se je potužio na dra. Ilića što mu je zabranio pisati u listu "Hrvatski Narod". Tada sam ja predložio dru. Peraniću da se javi generalu Luburiću koji će mu za sigurno tiskati u časopisu "DRINA" sve njegove opise. Dr. Peranić me je poslušao i tako je počela suradnja između generala Drinjanina i dra. Miljenka Dabe Peranića, koja je dvije godine kasnije urodila plodom: **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA** Niže donosim pismo o kojem se govri. (Otporaš.)

general DRINJANIN
27.X.1963.

Be.M.Dabo Peranić,
Pariz

Dragi brate!

Ovoga časa molio bih te za slijedeće: članak kojeg ti prilažem trebao je biti uvodnik nove Jadransko-dalmatinske "Drine", (Radi se o "DRINI" br. 3/4 1963., dakle, rekao bih zadnjoj "DRINI" te 1963. godine, u kojoj je general Drinjanin ipak iznio svoj namjeravani uvodnik o "Jadransko-dalmatinskoj "Drini", mo. Otporaš) i trebao je dati objašnjenje o posebnom problemu i uzrocima postanka dviju Jugoslavija, savezno sa posebnim stanjem u Dalmaciji, pol. (ja bih ovu riječ skraćenicu "pol." označio kao punu riječ "položaj", mo.) NDH., Talijana, partizana itd. i naravno, pogled u budućnost na planovima Odpora, nastojeći pokrenuti i bivše ustaše i bivše dobronamjerne dalmatinske i istarske partizane za Hrvatsku Državu na svehrvatskoj i vojničkoj bazi, jednoj, koja može pokrenuti mase i elite za revolucionarnu borbu i uskladivči stanje sa svijetom u kojem moramo živjeti itd.

Ja molim u prvom redu Tebe osobno, da nam najhitnije daš*svoje mišljenje, osobno u duhu pisma, (Prenosim doslovno iz "DRINE" br. 3/4 1964., st.4: KRUG PRIJATELJA "DRINE", PARIS i KRUG PRIJATELJA DRINE "ISTRA": ISTR A HRVATSKA DRŽAVA (S REFLEKSIJOM NA DALMACIJU)

Ovaj naš uvodnik "ISTR A HRVATSKA DRŽAVA"" napisala je jedna grupa intelektualaca uz

suradnju Hrvata - vojnika, koji su na jednoj i drugoj strani lievali krv u uvjerenju, da se bore da se bore za Hrvatsku Državu u kojoj je trebala biti i HRVATSKA ISTRa i svaki pedalj hrvatske zemlje. Ono što drugima može izgledati slabost "DRINA" uzima kao izvor snage za bolju i sretniju budućnost hrvatskog naroda. Za volju te budućnosti treba opraštati i liečiti rane iz prošlosti. Uprava i Uredništvo "DRINE". Otporaš) koje prilažem, a onda da to daš Krugu prijatelja Drine odnosno mladim intelektualcima i Aliloviću (Nikola Alilović, oženjen francuskinjom, skupa s nama, on i Igor Buljan i drugi bili su članovi Društva Hrvatskih Studenata u Parizu, usko surađivali s prof. dro. Peranićem, osnovali Krug Prijatelja Drine, mo.) da to uzmu kao temu za jedan radni sastanak, da debatiraju, sasma slobodno, i da mi posebno počalju svoje mišljenje, a ako ih ima više. da onda to učine posebno, ili u dvije grupe, ili neka zajedno čitaju, a onda svaki zasebno, ako hoće, počalju nama izravno kritiku, sugestije, ili eventualno zajednički članak čitave grupe uvodnik o tako sudbonosnom pitanju, na kojem počiva sva naša politika. (Kada general ovdje kaže: "...na kojem počiva sva naša politika...", ne sumnjivo general misli na politiku Hrvatskog Narodnog Odpora, HNO, mo.) Cilj je zaista pokrenuti nove duhove, spasavajući sve čiste vrednote, bez hipoteke prošlosti, bez vrijeđanja, bez osvete, bez kompleksa, čista srdca, čistih ideja za budućnost.

Pisati ću Ti posebno o drugim stvarima. Šta je sa Tvojom suradnjom za novu Drinu? pozdrav svima, Tvoj general Drinjanin.

("Šta je sa Tvojom suradnjom za novu Drinu"...kaže general u ovom pismu. Suradnja je došla u "DRINI" br. 3/4 1964., u kojoj je izišla adresa: PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA pod naslovom: "POVIESTNO HRVATSTVO ISTRE" strana 5 do strane 21. Vrlo vrijedno za pročitati, i rekao bih ovdje da je ova PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA potpunama uvjerila generala JNA dra. Franju Tuđmana u iskrenos generala Drinjanina u borbi za Hrvatsku Državu, na osnovu čega je dr. Tuđman sam sebe uvjerio da je i on hrvatski Hrvat a ne jugoslavenski Hrvat. Otopraš.)

20-03-2014 21:40 [#176](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEZNALICA HRVATSKE STVARI MILAN GABRIĆA

Milan • dalje.com:

Član Delivuk (Milan Gabrić) 06.11.2011 16:31 h

Ustaše hapse dra. Vladka Mačeka. Paletkujući na internetu pronasha sam i ovo što me je uistinu iznenadilo. Iznenadilo me je ko jedna povjesna činjenica koja je nama Rvatima a najviše meni ko rođenom rvatu malo ili ni mlo poznata.

HRVATSKA i USTAŠTVO (41)

prkos.com

Mnogo puta smo rekli, da nam je teško govoriti i pisati istinu. Sada velimo: teško nam je već više šutjeti. U pohodu za slobodu, idemo sa Istinom, pa šta god dragi Bog dao i sreća junačka!, kaže Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN.

Piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 28 1965 godine Njemačko odlikovanje i po Hitleru poklonjeni revolver na noćnom ormariću dra. V. Mačeka.

Dugi niz godina emigrantskog života, te izvanredne prilike u kojima sam živio tako rekuć od najranijeg djetinstva - naučile su me, da se u životu ne treba nikad i ničemu previše čuditi. Sjećam se, da je jednom Poglavnik, kada nas je došao posjetiti na Janka Pustu, dao jednu dobru definiciju normalnih i abnormalnih stvari, te ljudi i pametni ljudi. Kad su se, naime, neki tužili da je Kopčinović ("pobočnik Staniša") lud, jer je činio stvari, koje jedan normalan čovjek ne čini, Poglavnik je rekao: " Pa jest, izgleda malo lud, ali drugi, koji nas posmatraju, to isto tvrde za nas, jer sasvim normalni ljudi bave se unosnijim poslovima, zarađuju, vesele se i odmaraju se, a mi, koji se bavimo ovakvim poslovima, ne možemo biti drugo nego abnormalni!"

Ta je definicija meni mnogo puta pomogla snaći se među ljudima i djelima, koja nisu uvijek izgledala podpuno normalnim. A kada je negdje doza "abnormalnosti" bila prevelika, onda smo znali i ne znam zašto, reći: nemoj pretjeravati (u šali se reklo "priječeravati"). Stigli smo u Kupinec s jednom kolonom Ustaša Narodne i Obrambene službe, te, prema unaprijed predviđenom planu, osigurali okolicu, opkolili Mačekov dvor i zvali na vrata. Bila je rana zora, svi su još spavali, osim našeg tajnog kolaboratora, koji je obavljao diskretnu nadzornu službu i dao nam nacrt Mačekova dvora i imanja. On nas je čekao.

Nastalo je bilo u kući komešanje i na kraju su nam otvorili. Predstavio sam se i rekao, da dolazim s pismenim nalogom od zapovjednika Ustaške Nadzorne Službe i Glavnog ravnatelja za javni red i sugurnost, Eugena Kvaternika. Nakon kraćeg vremena uveli su me u sobu, gdje je spavao dr. V. Maček. Njemu sam se predstavio i pokazao mu pismeni nalog. U istom je stajalo, da se ima pretresti dom dra. V. Mačeka, u potrazi za eventualnim tajnim spisima, te da se, po odredbi Poglavnika, daje nalog za internaciju dra. V. Mačeka, koji trebam ja osobno sprovesti u djelo.

Sada počima iznenadjenje. Najprije zato, jer među prvim riječima, koje je izrekao dr. V. Maček, bile su - da nas je očekivao. I drugo, veliko iznenadjenje, na njegovom noćnom ormariću, na lijevoj strani kreveta, bila je jedna otvorena škatulja, u kojoj se vidjelo jedno blistavo njemačko odlikovanje sa vrpcom. To je bilo jedno od onih povećih odlikovanja, koje se na širokoj vrpci vješalo oko vrata ministara i drugih važnih osoba. Pa ne samo da sada ne znam kakve je vrste bilo to odlikovanje, nego ni onda se nisam detaljnije zanimao. Kraj spomenute škatulje bila je jedna druga, isto tako otvorena škatulja i u njoj jedan "Walter" revolver! Na škatulji i na revolveru bilo je urezano, da mu je to poklonio njemački Fuhrer, u ime prijateljstva prema njemačkom Reichu, ili nešto slično. (Nezaboravimo jednu stvar ovdje spomenuti da je Hitlerova Njemačka podržavala Mačekovu i srpsku kraljevsku Jugoslaviju, moja opaska, Otporaš). Bilo je spominjano ime Goering-a, nu ne znam dali je to bila fabrikacija Herman Goering, ili mu je to maršal Goering, kao veliki prijatelj Jugoslavije, na poklon dao.

(Dozvolite mi ovdje navesti šta o tom "revolveru, poklonu" kaže Marko Marković u svojoj knjigi " JURE I BOBAN, Povijest Crne Legije", str. 34:

"... Treba podsjetiti da je Mađarska četiri mjeseca prije njemačkog napada na Beograd s Jugoslavijom sklopila Ugovor o trajnom prijateljstvu, a Hitler ju je prisiljavao da sudjeluje u napadu na svog južnog susjeda, za uzvrat joj nudeći teritorijalne ustupke. Pod njemačkim pritiskom Mađari su se morali predomisliti. Na sjednici vlade 1 travnja 1941. odlučili su napasti Jugoslaviju. Formalni izgovor našli su u očekivanju da će se napadom Njemačke na Jugoslaviju Hrvatska odcijepiti i da tim činom Jugoslavija prestaje postojati, a time prestaje važiti ugovor o vječnom prijateljstvu tih dviju država.

Dva dana nakon te sjednice grof Tellkey, predsjednik mađarske vlade, počinio je samoubojstvo. O

tom činu Maček je u "Memoarima" zapisao: "Ribbentropov posebni izaslanik Maletke posjetio me poslije podne 3 travnja 1941. i donio mi poruku da je dozrela stvar odcjepljenja Hrvatske od Srbije i ponudio mi da u tim stvarima surađujem s Njemcima. Ja sam mu rekao da je odcjepljenje moguće samo ratom i da zato na toj stvari neću raditi ništa, (Sada se može vidjeti kokvog predsjednika HSS-a je imala, koji je svim silama htio spasiti Jugoslaviju, i tako, svojim nedržavotvorno hrvatskim stavom, uveliko doprinosaio razdor među Hrvatima, koji je išao na ruke partizanima. Sada se olako može shvatiti odluka hrvatske državne vlade za Mačekovo hapšenje i internacija, opaska Otporaš), nego ću sve svoje sile uložiti u to da spriječim rat. Zamolio sam zato neka saopći Reibbentropu da nema smisla sa njemačke strane navijestiti Jugoslaviji rat, jer se proglašenjem kraljeve punoljetnosti i sastavom nove vlade (u kojoj je i dr.V. Maček bio, i slike postoje kako vijerno prisegu polaže vjernosti srpske kraljevske Jugoslavije, moj opaska, Otporaš) ništa nije promijenilo. Uvjeravao sam ga da nitko u cijeloj Jugoslaviji, osim nešto nedozrele mladeži u Beogradu, ne želi rat. To je bila istina prema onome što su me Košutić i Šutej bili izvjestili. Maletke mi je rekao da vrlo žali što nije kod mene naišao na očekivani odaziv, ali je nadodao da će on moje mišljenje o besmislenosti rata protiv Jugoslavije vjerno reproducirati na nadležnom mjestu. Na rastanku mi je Maletke ostavio kao uspomenu nabijenu 'pištolu'. Ja sam mu se najljudnije zahvalio na predanom mi "daru", ali sam shvatio značenje...")

(Dali je general Drinjanin kada je pisao svoja sjećanja na dra. V. Mačeka znao za njegove "Memoare" u kojima se otkriva tajna "revolvera" na ormariću u spavaćoj sobi dra. Mačeka, kojega je on, general Drinjanin, pronašao, teško je reći. Otporaš)

piše: Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN
POVODOM SMRTI DRA. VLADKA MAČEKA (1964)

(General Luburić je napisao petnaest (15) nastavaka u novinama OBRANA 1965 i 1966. god., "POVODOM SMRTI V. MAČEKA". Ovi su nastavci izišli na portalu javno.com na stranicama HRVATS I USTAŠTVO. Priloženo je jedan od tih nastavaka, mo. Otporaš.)

Bez sumnje Država Hrvatska je tu. A šta će i kako će biti kasnije, to nitko ne može predvidjeti. Engleski konzul Rapp Ivanu Meštroviću 12.4. 1941., (iz knjige Ivana Meštrovića "USPOMENE NA POLITIČKE LJUDE I DOGAĐAJE", mo.)

piše: general DRINJANIN
" OBRANA " br. 32-33 1966 godine

Razgovor s Mačekom o njegovoj vojsci: "Zaštiti"

Sve ono što danas činimo mora biti s pogledima na budućnost, ali uvijek bacajući pogled unatrag, da naše misli i planovi za budućnost usporedimo s onim , što smo jednom proživljavali, pa da onda sve to skupa uskladimo sa stanjem u svijetu i potrebama hrvatskog naroda. Samo tako možemo stvoriti jedan ispravan radni plan, koji bi Hrvatskoj mogao dati mir u slobodi. Pametni ljudi uvijek su nastojali učiti na pogreškama drugih, nastojali su proučavati primjere u svojoj vlastitoj prošlosti, a samo kreteni i zakržljali mozgovi nisu učili ni iz vlastitih pogrešaka. To se odnosi na sva polja narodnog života, pa tako, naravno, i na vojničko polje.

Mi hrvatski vojnici, i u domovini i u emigraciji, razmišljamo o načinu kako bi mogli stvoriti temelje nove hrvatske vojske, (ruku na srce i sami sebi priznajmo da se je to i ostvarilo u zadnjem Domovinskom raru, u kojem je bilo mnogo povratnika, među kojima i ministar Obrane Gojko Sušak, moja opaska, Otporaš) koja bi izvršila svoju misiju i u predrevolucionarno doba pripremanja duhova i u revolucionarno doba rušenja Jugoslavije, kao i u postrevolucionarno doba izgradnje i zaštite svoje vlastite države.

Bilo bi glupo, kada nebi kritički analizirali **tri(3)** posebna pokušaja stvaranja naše hrvatske vojske, pod **tri** posebne političke ideologije. (Molim cijenjne čitatelje da pomno pročitaju i študiraju ove **tri** posebne ideologije u službi hrvatske politike i hrvatske sudbine, moja opaska) Nema nikakove sumnje, da je USTAŠA HRVATSKA REVOLUCIONARNA ORGANIZACIJA - U.H.R.O. - **prva (1)** stvorila vojničke jedinice, vojničke logor, vojničku školu, vojnička zapovjedništva i stožer, ustrojstvo jedne nove vojske, kojoj je cilj bio izvršiti rušenje Jugoslavije i onda biti baza za izgradnju nove hrvatske vojske, što se uostalom i dogodilo.

Drugi **(2)** pokušaj bio je stvaranje hrvatske građanske i seljačke Zaštite, koju je na teritoriju hrvatske Banovine stvorio dr. V. Maček, predsjednik stranke i nasljednik S. Radića. Kako znademo i ta je vojska dostojno odigrala datu joj ulogu, jer je uz lokalne male zadaće, kao što je bila obrana hrvatskog življa i hrvatskih interesa, te kao psihološki čimbenik za pritisak na Srbe, u danom času ista je prešla na stranu državotvornog ustaštva i zapravo bila prva hrvatska formirana vojska na području N.D.H., još prije dolaska ustaških vojničkih jedinica iz Italije.

Treći **(3)** pokušaj je bio stvaranje partizanskih hrvatskih jedinica u Dalmaciji i Istri, koje su teoretski i juridički bile jedinice hrvatske vojske, u službi Centralnog komiteta komunističke partije Hrvatske. Druga je stvar ono, što se je dogodilo iza kulisa, te kako su izvanhrvatski partijski i vojnički elementi te jedinice pretvorili zapravo u jugoslavensku vojsku, kojoj su na kraju simbolički nabili i srpsku šajkaču na glavu. (Ovdje se svaki iole poštenu Hrvat treba vrlo dobro zamisliti i sam u sebi zaključiti dali je to istina ili ne, što hrvatski general Drinjanin ovdje kaže. Mi Hrvati u našoj vojničkoj prošlosti nikada nismo imali "srpske šajkače" kao vojničke kape, moja opaska, Otporaš) Ali, i opet misleći na budućnost, hrvatski ljudi u emigraciji i domovini, komunisti i antikomunisti, bivši ustaše ili bivši Zaštitari misle na taj dio partizanske vojske, kao jednu od više mogućnosti, da se hrvatski čovjek u danom času nadje sa puškom u ruci i u organiziranim vojničkim formacijama, u službi hrvatske državotvorne politike.

Prvom zgodom opisat ću moje razgovore s Andrijom Hebrang, (Mene su neki pitali dali ću išta pisati o A. Hebrangu. Jest, pisat ću čim za to dodje vrijeme, moja opaska) kojega sam spasio od sigurne smrti, jer sam bio uvjeren da bi se on borio za hrvatsku državu, pa makar ona bila, kako je Hebrang znao reći, " crvena kao kukurik ". On je bio u mojim rukama i kasnije smo ga predali partizanima u zamjenu za pokojnog Vutuca i Vagnera, koji su bili u komunističkim rukama. Logično je da sam sa Hebrangom razgovarao o mogućnostima stvaranja hrvatske vojske u bilo kojim okolnostima. Isto tako sam razgovarao sa drom. V. Mačekom, ne samo o stvaranju Zaštite, njenim ciljevima, ustrojstvu i možebitnoj upotrebi, nego smo razgovarali mnogo puta i o tome, što bi se moglo zavati - filozofija rata.

Bilo bi vrlo jednostrano proglasiti Mačeka jednim pacifistom, koji je mrzio rat i oružje. Maček je i sam bio pričuvni časnik i služio u starom Hrvatskom Domobranstvu kod "Vražije Divizije". Logična je stvar, kao intelektualac i pravnik, političar i vojnik, da je svijestan da ni jedan narod nema prava da ga se zove narodom i svijesnom nacijom, ako nije kadar stvoriti svoju državu, i tu državu braniti oružjem i žrtvom svojih sinova. Medjutim, kako na razvoj cijele hrvatske politike, tako i na ovaj osebujni aspekt Maček je uvijek gledao kritički, sa nekih posebnih stanovišta filozofske prirode, koji su ga vodili kroz cijeli život, pa sve do groba.

Maček se je rodio u Sloveniji, od slovenskih roditelja, (kao Hitler Austrijanac, razlikom što je Hitler više volio Njemačku nego Maček Hrvatsku, mo. Otporaš) pa iako je, kad bi se naljio na Slovence i na slovensku politiku, znao reći : "Vrag im mater kranjsku", on je uvijek u sebi, u krvi i podsvjesti nosio taj slovenski i kranjski biljeg, koji je često kod njega dolazio do izražaja. Zato on nije nikada mogao biti žarki hrvatski nacionalista, premda je hrvatski osjećao i ljubio Hrvatsku. Zato je on, kao političar, morao i razvijati jednu politiku, gdje bi mogao uskladiti svoje osjećaje i dužnosti sa svojim porijeklom i sa svojom filozofijom. Maček je bio eminentno politički čovjek. Osim toga, bliža

okolina Zagreba sa Slovenijom tvorila je neke vrsti jezične, demografske, vjerske i sudbinske povezanosti za vrijeme borba protiv turske najazde, kao i borba protiv Austrije i Madjarske.

Mi ne možemo danas gledati na ilirski pokret ili, recimo, na slavenstvo i panslavenstvo, ili na socijalne borbe jednog Matije Gubca protiv vlastele i feudalstva, sa današnjeg stanovišta, nego se valja prenijeti u ono doba, kada ideje, pokreti i ljudi nisu značili isto što i danas. **(Ovo važi za svako povjesno rezoniranje, moja opaska)** Politika je čista dinamika i ne možemo si praviti usporedbe i iz njih izvlačiti zaključke, ako nismo ispitali prilike, ambijent i potrebe onoga doba. **(Bravo, Drinjanine!,moja opaska)** Maček je tu slijedio svoga vođu Radića, koji je derao i spaljivao madjarske zastave, dobivao austrijske kundekke i školovao se u Masarykovoju školi u Pragu, gdje se je udisao slavenski i panslavenski duh. Dio tog duha sačinjavala je bogata ruska književnost. I u njoj, kao najmarkantnije Tolstojevo djelo i njegovi filozofski nazori. Maček je bio stopostotni obožavatelj Tolstoja.

Tu dolazi sada obični čimbenik za formaciju dra. V. Mačeka, kao političara, i odatle njegovi nazori o vojsci. Kao jedna od najugodnijih mojih uspomena na dra. V. Mačeka bili su razgovori o filozofiji rata, koja je imala i svoje konkretno ime: general Kutuzov.

ZAKLEO SAM SE NA OSVETU HRVATSKA I USTAŠTVO (28)

Mi vrijedimo pred Bogom, narodom i poviješću samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti za Hrvatsku, gen. Luburić, OBRANA br,43-44

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

- S očeva i Radićeva groba na Janka Pustu -

Cijeli hrvatski narod, a ne samo ja, tražio je put do hrvatske slobode. Hrvatska omladina u školama i posebno ona učlanjena u katoličkim društvima, te naravno ona u sveučilšnim redovima - nije nimalo tajila, da je htijela konačni cilj i radikalne mjere. U Napredkovom konviktu u Mostaru svijest je bila stopostotna. Fra Leo Petrović na djačkim eskurzijama govorio je o staroj hrvatskoj povijesti, o hrvatskim kraljevima, o hrvatskoj vojnoj moći. **(Pitam se danas, sada, kada su nam drugi sudbinu odredili i granice prekrojili, dali bi hrvatski svećenici u tim čisto hrvatskim krajevima, danas mogli odgajati, tako u duhu hrvatstva, svoje đjake, kao što su tada hrvatski profesori odgajali, moja opaska!?)** Orao i Sokol **(to su tada bile hrvatske organizacije, moja opaska)** su prednjačili. Hrvatski sportski klub ZRINJSKI u Mostaru talasao je masu sa hrvatskim amblemima. Priredbe hrvatskog pjevačkog društva TREBEVIĆ privlačile su gradjanstvo. Hrvatska glazba elektrizirala je ulicu. Fratri su odgajali čitave generacije kasnijih heroja. **(Da se razumijemo, te heroje koji su svoje živote uzidali u temelje Hrvatske Države, neprijatelj je oklevetao najružnijim imenima, mo. Otporaš)** Široki Brijeg bio je, kao neka tvrda kula, spremna na borbu. Hercegovina je bila uz Radića, isto kao što je bila za Hrvatsku Državu, jer naziv Republika u Hercegovini je bio nešto konkretno.

Hercegovina je bila državotvorna, i nije bilo jednog Hercegovca, katolika ili muslimana, koji ne bi bio sretan, da su ga tada Srbi ubili, kako bi ideja hrvatske države imala svojih martira. Jedan od prvih bio je šestoškolac Ante Soldo, inače neki moj daljni rod, kojega su tako pretukli na mostarskom redarstvu, radi jednog vatrenog govora na Napredkovoju božićnici, da je najprije bio izbačen iz svih škola, a kasnije umro od tuberkuloze. Tako je, nakon smrti mojeg dobrog oca, u obitelji postao još jedan martir iz nove generacije.

Ideja je kod mene bila sasna zrela : treba se boriti s oružjem u ruci, i istrijebiti ne samo Cige u Ljubuškom, nego i sve Cige iz cijele Hrvatske. Požudno sam čitao novine, koje sam većinom morao stare, poderane i zgužvane kupiti po cesti, a i stariji su ih rado davali nama "školarcima". Debate u

beogradskoj Skupštini govore su mnogo, i hrvatski je narod to sa zebnjom i žudnjom gutao. Ali za mene je stvar već davno bila sazrela. Ja sam težio za vezom s onima, koji su bili kadri boriti se. Nakon manjih i većih sukoba sa profesorima i srpskim djacima i organizacijama - konačno sam nakon prvog tromjesečja petog razreda pošao davno željnim pravcem : na grob ubijenog oca u Trebinje. Neki stariji ljudi muslimani uputili su me do jednog urara, katolika iz gornjih krajeva, koji je znao za zabranjeni grob mojeg oca. Ne samo da je bio zvjerski mučen i ubijen, nego je i pokopan na način, koji samo može vapiti za osvetom. Pomolio sam se na očevu grobu i zakleo, da ću se protiv uljeza u moju Hrvatsku boriti do zadnje kapi krvi, i do zadnjega daha. **(Koliko ih danas ima da bi se tako nesebično zavjetovali boriti se za Hrvatku, moja opaska)** Izgledalo to nekome dobro ili ne **"zakleo sam se i na osvetu"**- radi ubijenoga oca., koji nikome zla nije napravio, ali koji nikada nije zatajio Hrvatske, i radi čega je bio proganjan, kao i cijela obitelj, još u doba Austrije.

S očeva groba pošao sam da vidim moju Hrvatsku, i nju sam obišao većinom pješice - od Kotora do Foče, od Čakovca do pola zemunskog mosta. Odatle sam se vratio - a da nisam ušao u Beograd, jer to već nije bilo za mene interesantno.

Prokrstaro sam i našu Dalmaciju, i sve otoke, bez dinara u džepu, i pjevajući iz svega glasa po malim brodicama, koje su prevozile robu ili građevinski materijal, ili išle u ribolov - "malena je Dalmacija, al' je dika rodu svom...". Kroz Bosnu, kroz Slavoniju, kroz Srijem, kroz Liku, uvijek s ličkom kapicom i na njoj hrvatski grb i trobojnica - obilazio sam Hrvatsku, ponegdje radio ovo i ono, i uvijek naprijed i naprijed. Vodio sam rat za moj vlastiti račun, izazivao na svakome koraku, svadjao se radi Hrvatske s kim god sam mogao, i uzeo učešća **(sudjelovao, mo)** u svim demonstracijama gdje ih je bilo, zalazio u najradikalnije kutove, gdje sam ih god našao, da konačno nadjem one koje sam tražio i sa kojima sam konačno stupio u rat protiv velike Srbije i svake Jugoslavije. **To su bile Ustaše.** To je bila organizacija USTAŠA (U.H.R.O.) ustaška hrvatska revolucionarna organizacija - koju sam tražio od moga "razlaza" sa pokojnim Stipicom u Velikoj Gorici kraj Imotskog. **(Ovdje Maks Luburić govori o Gorici 6 km. istočno od Imotskog, odakle je i Zvonko Bušuć, a ne o Velikoj Gorici pokraj Zagreba, mo, Otporaš)**

Kao nekada iz škole na očev grob u Trebinje, tako sam sada, prije odlaska na konačni put, odočastio na grob moga Stipice i ostalih martira za hrvatsku Državu. Moj zavjet tada je bio već jasan i određen. Odlazio sam na Janka Pustu, gdje se je osnivao naš prvi vojno - revolucionarni logor. Od tada do danas promijenilo se je mnogo toga, pa se je mijenjalo i ime i vodstvo organizacije kojoj sam tada pristupio, i kojoj sam položio svoju vojničku prisegu - s uvjerenjem, da je onako, kako su nam tada rekli - da je dr. V. Maček vođa hrvatskog naroda, a da je Poglavnik dr. Ante Pavelić vođa naše vojno-revolucionarne organizacije, koja predvodi borbu za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske.

(Molim lijepo. Možda ću ponavljati i ponavljati važnost ovih opisa. Oni su izvor iz prve ruke. Ja sam preko i više od pola stoljeća u emigraciji. Mnoge stvari su mi poznate i sa mnogima sam imao priliku se sresti i pričati. Sa mnogima sam se dopisivao. Neznam koliko ih danas još ima na životu. Neznam ni to koji bi htjeli iznijeti i opisati svoja sjećanja i ono što znaju, za našu buduću mladež, naš buduću naraštaj. Zato je i te kako važno da se ovo bilježi i širi dalje, jer ovi opisi su od nas i za nas, a ne kao što je prije bilo: sve od našeg neprijatelja, kojemu smo silom prilika morali vjerovati. Otporaš.)

Iz Otporaševe Torbe: kamenjar.info

General DRINJANIN: ZAUZIMANJE STAVA

“Tenkowska demokracija” koju su Rusi primijenili u Čehoslovačkoj nije drugo doli komunističke interpretacije i primjena glasovite definicije njemačkog vojnog teoretičara i filozofa ratnog umijeća Karl von Klausevitza: “Rat je nastavak politike drugim sredstvima. “.”Pakt sa vragom” za vrijeme Drugog svjetskog rata ne samo da je spasio komunizam od uništenja i nosioca ideje o svjetskoj

revoluciji, Rusiju, nego je doveo i do Yalte, Teherana i Potsdama. “Fifty-fifty” ili “pola meni-pola tebi” doveo je čitavi niz zemalja u ovisnost od Rusije i tako, od komunizma. Kada su radnici u Istočnom Berlinu i drugim industrijskim dijelovima komunističkog dijela Njemačke izašli na ulice sa idejama koje nisu bile u skladu sa komunističkom politikom, dočekali su ih ruski tenkovi.

Nekada je i danas poslušni poljski šef Gomulka pokušao misliti svojom glavom, pa su ga rekli bi “urazumili”. Temperamentni Mađari 1956. dočekali su da vide obješenog šefa nacional-komunista Imre Nadya. U Tita i Jugoslaviju nisu dirali jer je tamo bio uglavljen “fifty-fifty”. Bismark je već davno rekao da čija bude Češka, da je njegova srednja Europa. To znaju i Rusi. Zato kada je Dubček htio dobiti ekonomsku i tehnološku pomoć od mrskih kapitalista zapada da spasi češku industriju i osvoji tržišta, tenkovi su sproveli tajne klauzule Ugovora u Yalti, t.j. nastavile istu politiku ali “drugim sredstvima”. Ruski radio je najbolje rekao o čemu se radi: “Čehoslovačka nema geopolitičkih razloga za svoj opstanak.” Prema tome može postojati samo kao privjesak Rusije, dok joj je potpuno svejedno što će tko misliti o ideologiji, socijalizmu i komunizmu. [\(Ista stvar je danas i s Ukrajinom, koja bi mogla postati kao i Poljska u WW2, magare preko kojeg se dva jaka konja tuku, mo. Otporaš\)](#)

Nakon kratke slave pobjednika 1945. nastao je mamurluk na zapadu. Tada su stvoreni “OTAN” i “NATO”, a Rusija je uzvratila sa “Varšavskim paktom”. Ne, nisu te organizacije stvorene da se vodi rat između istoka i zapada, između komunista i kapitalista, između Rusije i Amerike. Stvoreni su zato da NE DOĐE do rata, nego da se nastavi “drugim sredstvima”. Ta “druga sredstva” su: hladni ili psihološki rat, propaganda, gerila, infiltracija, subverzija, mali ili lokalni ratovi. U tu vrstu rata treba ubrojiti ne samo “tenkovsku demokraciju” u Češkoj, nego i sve druge posljedice, pa tako i gomilanje stotinjak divizija Rusije i snaga Varšavskog pakta na granicama Rumunjske i Jugoslavije. Tito zna što to znači. Kada je Ana Pauker, najbjesnija “rumunjska staljinistica” bila na vlasti, znala je dobiti histerične napade slične “partizanskoj bolesti” naših grmečkih i kozaračkih partizana. I kao vrhunac histeričnog drečanja bila je tvrdnja da Tito nije Tito, da nije Josip Broz, nego kao i ona, ukrajinski židov.

Nama je to svejedno, – ali nije Brežnjev, Kosiginu, Podgorniju, i družini. Nisu ni oni ni Tito zaboravili 1948. – 1950. i kada se “ljube kroz kamiš” i kad paradiraju i govore o “svjetskoj revoluciji” i posebnom “socijalizmu svake zemlje” ili kad imitiraju Anu Pauker, ne zaboravljaju 1948.god. Tito je sa Dimitrovom htio napraviti “Balkansku Federaciju”, zato da bude sigurniji od “svojih”. Zna on da revolucija ždere svoju djecu, a ona komunistička posebno. Neka svjedoci budu svi učenici, suradnici i sljedbenici Lenjina, koji su svi završili u kloakama revolucije, kao i sam legendarni Dimitrov, koji je otišao u Moskvu živ i zdrav, a vratio se u mrtvačkom sanduku sa počasnom stražom. Zato Tito i njegovi dijalektičari, partijski službenici, profesionalni revolucionari, govore o novom svjetskom ratu ako Rusi dirnu u Tita i Jugoslaviju. Posebne radiopostaje na makedonskoj granici pripremaju Makedonce i Albance na rušenje Jugoslavije. Hrvati i Slovenci nastoje stvoriti “omladinske brigade” i “radničke zaštite”. Nastoje doći do oružja i poluvojničkih formacija iz domaćeg stanovništva. Trude se da dobiju pregled nad Udbom i milicijom. Narod kupuje oružje za bilo koju cijenu i skriva ga, jer zna da će trebati.

Tito se igra modernog Kutuzova i govori o masovnim pokretima od federacije do općine. General Kutuzov je žario i palio svoju zemlju i povlačio se pred Napoleonom da bi ga navukao u šume i bezpregledne snježne blatne ravnice. Ali Kutuzov je mogao računati sa ruskom dušom, koja je bila puna vjere i domovine. Tito može donijeti tehniku razornog obrambenog rata, ali hrvatski i drugi narodi nisu zaboravili partizansko divljanje 1941. – 1945. i nisu zaboravili Stepinca i 500 pobijenih svećenika, nisu zaboravili Bleiburg i pola milijuna palih Hrvata za domovinu. Na nama je da zauzmemo stav i mi to kao odgovorni vojnici i činimo : poručujemo Hrvatima i građanima Hrvatske da uzimaju oružje i čuvaju živote i imetak; pozivamo sve stanovnike Hrvatske, Hrvate i hrvatske Srbe, pozivamo sve vojnike, milicionere, pripadnike sigurnosnih organa, časnike i dočasnike (oficire

i podoficire) – da ne padaju u kolektivnu histeriju, nego trijezno i na bilo koji način uzimaju u svoje ruke vlast i oružje.

Mi ne možemo znati što misle Amerika i Rusija, niti što će misliti sutra, ako se pokrene crveni kolos KINA sa 800 milijuna duša. Najvjerojatnije jest, da će se nagoditi gdje bude trebalo, a respektirati ono, gdje su se prije nagodili. Na nama je da svaku zgodu u domovini i inozemstvu iskoristimo i da velike i male uvjerimo u pravednost hrvatskih zahtjeva za slobodom, a da skupljamo znanje i oružje, te svoje zahtjeve u danom času potpomognemo oružjem, kako bi komunisti i nekomunisti, katolici, muslimani i pravoslavci, Hrvati i ne-Hrvati našli mjesta u Hrvatskoj Državi za jedan bolji i vrjedniji život od onoga što obećava Tito kao amanet naslijeđen od Boška Jeftića nad odrom Ace Posljednjega: “ČUVAJTE MI JUGOSLAVIJU !

“Naš je stav jasan: “RUŠITE SVAKU JUGOSLAVIJU!” Činite to u ratu i bez rata, sa Rusima i Amerikancima, sa komunistima, ne-komunistima, u klasičnom ili gerilskom ratu, dijalektom riječi i dinamita, ali rušite ju, jer ako jedna država nema razloga za opstajanje onda je to samo i jedino JUGOSLAVIJA!” (Konačno pronađoh ovu poznatu i mnogo puta citiranu generalovu izreku, a da joj nitko nije citirao originalni izvor. Ovdje želim navesti velikim slovima izvor za sve one koje ova izreka bude zanimala. Originalni izvor je: ZAUZIMANJE STAVA, koji je izišao u novini Obrana studeni 1968. a portal kamenjar.info prenio, mo. Otporaš) Hrvatski narod stoičkim mirom sluša bujice riječi, histeriju sinova komunističke revolucije kojima je došao čas žderanja, pa svoju sudbinu žele nametnuti čitavom hrvatskom narodu. Mi smo protiv svake tiranije, i one komunističke i one fašističke i one antikomunističke. ŽIVJELA SLOBODA ZA KOJU JE VRIJEDNO ŽIVJETI I UMIRATI ! To je naš stav.
otporaš/kamenjar.com

piše: Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN

PROKLETSTVO KARLA MARKSA

(Naslov je opisa od 28 stranica Ive Graničara, odnosno generala DRINJANINA u "DRINI" 1968., strana 9 i 10 posvećenog ŽRTVAMA SRBOKOMUNIZAM, gdje kaže slijedeće

"...Pisac ovih redaka je seljak kojeg je rat i emigracija napravila radnikom. Ali kako je knjiga Božiji dar na raspolaganje svakome tko kod očiju nije slijep, nastojao sam nešto naučiti iz života i pročitati iz knjiga, kojih ima obilje svih vrsta i na svim jezicima. Našao sam tako stvari koje me tjeraju na razmišljanje i razmišljanje prisiljava na akciju.

Tako sam došao do uvjerenja da treba razgovarati sa tim ljudima koji sami sebe zovu "hrvatskim komunistima" i onda, ako radi toga trebamo trpiti. Dva su razloga osnovna: radi se o Hrvatima, pa ili kao Hrvati imaju prava ispovjedati jedno političko uvjerenje, ili ih se unaprijed izključuje iz narodne sudbinske zajednice i silom (ih) tjera u naručaj neprijatelja, u ovom slučaju "srbokomunizma" i jedne strane državne tvorevine, koja se zove Jugoslavija. Drugi razlog jest, taj da baš dio tih "hrvatskih komunističkih" dokazuje nastojanje za hrvatskom evolucijom, koja se danas u onim prilikama (kod njih) zove "samoupravljanje", a koje će se sutra zvati "borba za državnu samostalnost..."

(Tako kaže pisac ovog opisa od 28 stranica general DRINJANIN, alijas Ive Graničar, koji je opisan upravo poslije upada jedinica Varšavskog Pakta u tadašnju državu Čehoslovačku 21 kolovoza 1968. Iz ovog se očito može vidjeti to da je general sam sebe pobijedio i da se nije stranačarski začaurio do te mjere da bi mu smetali Hrvati drugih političkih opredjeljenja. Njemu su smetali samo oni Hrvati koji nisu bili za HRVATSKU DRŽAVU! Kada se budu čitala SABRANA DJELA Vjekoslava Maksa Luburića, generala DRINJANINA, tada će se iz njih mnoge stvari saznati. Otporaš.

DESET (10) TOČAKA NIKAD ZADOVOLJNIH ILI UVIJEK NEZADOVOLJNIH

HRVATA

PRVA TOČKA:

Iako su Hrvati uvijek željeli biti svoj na svome, imati svoje ime i svoju Državu Hrvatsku, nikoga napadati, ničije otimati i imati prijateljske i dobre odnosi sa susjedima, uvijek su se morali braniti od napadača i tznih osvojača.

DRUGA TOČKA:

Iako su Hrvati kroz svoju dugu i burnu povijest živjeli u odrazima raznih vremena, raznih sistema, raznih običaja, raznih feudalnih i političkih mišljenja, uvijek su kroz isticanje hrvatskih nacionalnih obilježja uspjeli sačuvati hrvatsko narodno ime HRVAT.

TREĆA TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti pod utjecajem tuđinca često **** bili skloni prilagoditi se stranim - uvijek nama Hrvatima neprijateljskim - političkim i ideološkim stremljenjima, uvijek je i u svakim prilikama prevladavala hrvatska državotvorna ideja za Hrvatskom Državom.

ČETVRTA TOČKA:

Iako je u prošlosti bilo Hrvata koji su iz svojeg malodušja posumnjali ponajprije sami u sebe i kroz sebe i u budućnost Države Hrvatske, u tim i takovim slučajevima je uvijek bilo državotvornih Hrvata koji su kroz isticanje hrvatskih obilježja pronosili baklju hrvatskog državotvorstva.

PETA TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti i u raznim političkim okolnostima isticali razna i ponekada kontroverzna hrvatska nacionalna obilježja, ipak, zahvaljujući onim svijestnim državotvornim Hrvatima koji su uvijek i u svakim prilikama, smjelo i odvažno, isticali i branili istinska i prava nacionalna hrvatska obilježja: zastavu, grb, predaju, jezik, običaje, pozdrav(e) i sve ono čime se jedan narod divi i ponosi i što ga predstavlja, uspjeli su se Hrvati održati do dana današnjega.

ŠESTA TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti znali biti dobre sluge loših tuđih i stranih gospodara, isticanje hrvatskih nacionalnih obilježja uvijek su smetali neprijateljima Države Hrvatske. To svjedoči naša hrvatska povijest, to svjedoče razna hapšenja, razna streljanja, razni progoni, razne muke i razni zatvori.

SEDMA TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti lutali kroz magle u maglu, hrvatska nacionalna obilježja su bila ta koja su im bila vodič kojim putem treba krenuti da se ne izgube i da ne skrenu s pravog **** prema Državi Hrvatskoj.

OSMA TOČKA:

Iako su Hrvati bili prevareni stupiti u državnu zajednicu s drugim narodima poslije prvog svjetskog rata 1918. godine, hrvatska nacionalna obilježja: zastava, grb, predaja, jezik, pozdravi i hrvatski narodni osjećaji su bili ti koji su progovorili u hrvatskom čovjeku da je došlo vrijeme da se Hrvati ujedine u borbi za oslobođenje Hrvatske i uspostavu Hrvatske Države.

DEVETA TOČKA:

Iako su Hrvati poznati kao vrlo miroljubiv narod, iako Hrvati ne vole rat niti vole ratovati, ali, da bi se Hrvati očuvali i zaštitili od podpunog uništenja, bili su primorani u siječnju 1929. godine osnovati jedan pokret koji će se suprostaviti stranim nasiljima da se tisućljetno ime hrvatskog naroda iskorijene i narod uništi. Tada se od svih državotvornih Hrvata izdiže jedan po imenu dr. Ante Pavelić i osniva organizaciju Hrvatski Revolucionarni Ustaški Pokret i kojim je i kroz koji je istakao sva hrvatska nacionalna obilježja bez ikakvih cenzura. Tako je došlo do osnutka Ustaškog Pokreta.

DESETA TOČKA:

Iako su mnogi današnji Hrvati upoznati o Hrvatskoj i Hrvatskom Ustaškom Pokretu, Poglavniku, Ustašama, Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, NDH, kroz ovu gore priloženu sliku spomenika Žrtava Fašizma u Jasenovcu, kojeg je projektirao beogradski srpski arhitekt Bogdan Bogdanović, ipak ovaj spomenik je taj koji je hrvatskim komunistima otvorio oči da taj spomenik predstavlja srpske, četničke i jugoslavenske laži. Dr. Franjo Tuđman je bio taj koji je prvi upro prstom u srpskojugoslavenske laži koje se promiču protiv hrvatskog naroda upravo kroz ovaj spomenik u Jasenovcu. Zato je Maks Luburić pisao svojem suradniku u Pariz dru. Miljenki Dabi Peraniću 1968. godine da je taj spomenik napravljen kao po njegovu, Maksa Luburića, planu. Jer, kako Maks piše u pismu, doći će vrijeme da će se na tom i oko tog spomenika hrvatski komunisti najprije posvaditi sa srpskim komunistima i na kraju potući zbog uveličavanja žrtava u Jasenovcu, a mnogi i ne znaju šta je sve tamo bilo. Eto, tako je i prvi predsjednik RH dr. Franjo Tuđman uzeo taj spomenik kao pravac za rušenje Jugoslavije. Otporaš.

piše: Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN
SVIM HRVATIMA U SLOBODNOM SVIETU!

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Glavno Tajništvo

br. 19/ 1955

Stan, dne 20.I.1955.

OKRUŽNO PISMO BR. 7/1955

SVIM HRVATIMA U SLOBODNOM SVIETU !

Prema pouzdanim i provjerenim viestima, s kojima razpoložemo, u Beču postoji jedan komunistički centar, čija je glavna zadaća širiti prorusku promidžbu među hrvatskim emigrantima.

Na čelu tog komunističkog centra stoje tobožnji emigranti hrvatske narodnosti, koji su pobjegli iz Titove Jugoslavije nakon tobožnjeg prekida istih s Kominformom i Rusijom.

Agenti toga centra nastoje doću u vezu s hrvatskim emigrantima kao i sa vodećim osobama svih političkih grupacija i stranaka. govoreći im o bezuvjetnoj pobjedi Rusije nad snagama zapada. Radi toga, da i mi Hrvati moramo imati svoje ljude na strani Rusije, koja je voljna stvoriti Hrvatsku Državu.

Poznavajući dobro odlučnost hrvatskog naroda u Domovini i njegove emigracije u borbi za svoju Nezavisnu Državu Hrvatsku, komunistički se agenti dobro služe parolama o hrvatskoj nezavisnosti, o našim odnosima prema Srbima, koji pod vodstvom velikosrbskih krugova srbiziraju Bosnu, Srijem, Kordun itd. I tvrde, da Rusija to ne bi dopustila, nego bi na Drini uzpostavila granicu između Nezavisne Države Hrvatske i nezavisne Srbije. Zato da bi hrvatski nacionalisti i Ustaše morali pomoći Rusiji u obračunu s Titom, jer da Rusija to ne može učiniti bez Ustaša.

Hrvati!

Mi ne vjerujemo u stvarni prekid između Beograda i Moskve. Moskva nije nikada u povijesti bila prijatelj hrvatskog naroda, nego uvijek naš protivnik. Carska je Rusija naručila umorstvo prijestolonasljednika Franje Ferdinanda, koji je bio prijatelj Hrvata. Moskva je dala pobiti hrvatske zarobljenike na Odesi, (Radi se od preko deset tisuća hrvatskih zarobljenika koje su Srbi pobili samo zato što se hrvatski zarobljenici nisu htjeli pridružiti jugoslavenskom Odboru, tj. srpskoj vojsci. Kada se je za taj pokolja saznalo, predsjednik Hrvatske Stranke Prava, HSP-a Aleksandar Horvat je oštro reagirao 6 srpnja 1918. interpelacijom imena GROZOTE U ODESI u Hrvatskom Državnom

Saboru, mo) jer se nisu dali svrstati u jugoslavensku legiju u prvom svjetskom ratu. Moskva je nakon Marseille-a tražila najenergičnije mjere protiv Hrvata.

Moskva nam je likvidirala i ono malo hrvatskih komunista, koji su mislili, da treba izgraditi i osigurati Državu Hrvatsku.

Ona je uvijek bila neprijatelj hrvatske državne misli. Radića su poslali u Beograd, a 1941., kada je hrvatski narod stvorio svoju državu, Moskva je poslala svoje prijatelje srbske komuniste i celo srbstvo u vatru protiv N.D.H.

Hrvatski su komunisti neznatnu ulogu odigrali i uvijek su služili srbsku i jugoslavensku državnu misao. Danas se strelja Hrvate i za djela počinjena protiv Karadjordjevićeve monarhističke diktature. Hebrang je likvidiran, kao i grupa naših komunista, ali to ne znači, da su oni bili žrtve svog hrvatstva. Hebrang je bio ortodokсни komunista i nije imao ni Boga ni Domovine. On je Hrvatovao zato, jer u Hrvatskoj nije mogao uspjeti s komunizmom. Mi smo imali u rukama Hebranga i znamo njegovo mišljenje. On je tražio hrvatski Sriem i Bosnu, jer su to zahtievali nesretni hrvatski proleter, koji su odbijali srbski i jugoslavenski komunizam, jer je bio posve protuhrvatski orientiran.

Hrvatske komuniste nije bolila hrvatska nesreća, nego taktički neuspjeh. Njima je Domovina taktika, a nama je sastavni dio našeg žića i bistovanja. Godine 1941. podpisnik je uhvatio jedan dio arhive komunističke stranke Hrvatske kao i kartoteke tajnog ureda zagrebačke policije sa zapisnicima. Samo tri bilječke su glasile: "hrvatski orientiran", a svi ostali pristalice jugoslavenske državne koncepcije. Hrvatski pak radnik bio je i ostao je protivnik svakog - i hrvatskog, i srbskog, i jugoslavenskog, i ruskog komunizma!

Postoji mogućnost, da Rusija danas šalje svoje emisare, jer su svi dobro obaviešteni ljudi na čistu s time, da u Hrvatskoj vladaju srbski komunisti i jugoslavenska državna misao uz pomoć srbskih i slovenskih krugova. Ali postoji vrlo lako mogućnost, da se radi i o Titovim agentima, o srbokomunistima ili o kojem biednom sluganu istih iz Hrvatske, koji nas žele u slobodnom svijetu kompromitirati kao tobožnje rusofile.

podpuno je svjedno, da li se radi o Titovim agentima provokatorima ili o pravim ruskim agentima. Radi se uvijek o komunistima. Kada je uzpostavljena Država Hravtska, ustaški je pokret progonio jednako Staljinovce kao i trockiste, čijim je šefom 1941. bio smatran Dr. Ante Ciliga.

Živimo u teškim poviestno odgovornim vremenima. Neka nas Bog čuva od svakog koraka očaja, jer bi to značilo počiniti nacionalno samoubojstvo. Istina je, da smo neljudski izloženi progonima, jer smo antikomunisti. Istina je, da Amerika spašava tobžnji Titov nacionalni komunizam, koji je čisto srbska i komunistička tvorevina i u biti protuhrvatska. Ali mi vjerujemo, da je to taktika. Vjerujemo, da će Zemlja slobode priznati hrvatskom narodu pravo na slobodu. A i o nama ovisi, da našim držanjem, spremnosti na borbu i žrtvu, našim konstantnim antikomunističkim stavom to priznanje i zaslužimo. Mi smo stari i kulturni narod, narod radnika i seljaka, odgojen u visokom katoličkom i muslimanskom moralu i moramo imati snage i duha, razbora i inetilegencije da prebrodimo svietla i čista obraza ova teška vremena.

Mi vjerujemo u pobjedu Pravde i Boga, dakle smo protiv komunizma. Mi pripadamo jednom svijetu, kojega ne možemo izdati, jer bi izdali sami sebe. Mi nismo antikomunisti radi Amerike, nego radi Hrvatske. To smo bili, jesmo i ostajemo, radeći za Hrvatsku i vjerujući u ono, što radimo i što smo voljni izdržati do kraja. Mi bismo i onda bili protiv komunizma, kada bi smo vjerovali u rusku pobjedu, a to nije, hvala Bogu, slučaj.

Zato je dužnost svih Hrvata u slobodnom svijetu :

1. Pismeno i usmeno, rieču i djlom, suzbijati prorusku komunističku promidžbu medju Hrvatima.

Upozoriti hrvatske emigrante na opasnost svake vrsti komunizma, onog ruskog i onog srbskog, pa i čisto hrvatskog komunizma.

2. Suradjivati s vlastima država, u kojim žive, i bez predomišljanja dati im podatke o kretanju komunističkih agenata, posebno ako se radi o Hrvatima ili ljudima, koji se izdaju za Hrvate. Treba pomoći vlastima zemalja, koje su Hrvatima dale slobode u kruha, u borbi protiv svih, a posebno hrvatskih komunista, ako takvih bude u dotičnoj sredini. Najaviti rat onima koji bi mogli u slobodnom svijetu kompromitirati naše dobro ime i ugled fanatičkih antikomunističkih boraca.

3. Suradjivati sa svim poznatim antikomunističkim organizacijama, društvima i ustanovama u pobijenjau svake vrsti komunizma. Nastojati posebno povezati se s aktivnim antikomunistima drugih naroda iza željeznog zastora, kao i mjestnim organizacijama naroda, čije gostoprimstvu uživaju.

Neka Vam ruski plaćenici govore, da Srbi imaju svoje ljude u Pešti, Moskvi, Sofiji, Bukureštu, da sjede na svim stolicama. Mi to znamo, ali zna Američka obavještajna služba i to, da u Hrvatskoj vladaju srbski komunisti, a zna američki narod, da je narod Kardinala Stepinca i Poglavnika Pavelića izrazito antikomunistički. I dolazi vrijeme, kada će i vječna vjernost hrvatskog naroda biti nagradjena vjernošću svijeta, kojem pripadamo.

Izprazna su i ruska komunistička obećanja, da se u slučaju njihove pobjede ne će Ustašama ništa dogoditi. Ne, Ustaše ne trebaju ruske ni komunističke milosti. Ako je potrebno, da mi preživjeli iz beleiburške tragedije, idemo stazama mrtvih, onda ostajemo u Europi. radije na polju časti spašavati stijeg hrvatskih oružanih snaga s oružjem u ruci, nego spašavati tielo, prodajući dušu svoju i svoga naroda.

Ni Moskva ni Beograd !

Ni srbski, ni hrvatski, ni ruski, ni jugoslavenski komunizam !

Ni Titovci, ni Trockisti, ni Staljinovci, ni Malenkovci, nego NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA, gdje će vladati Bog i Hrvati.

GENERAL DRINJANIN v.r.

DVA HRVATA, DVA GENERALA, JEDAN NDH, JEDAN JNA, OBA U SLUŽBI HRVATSKE DRŽAVE

Nitko ne može zanijekati vojničke titule dvaju Hrvata, dvaju Hrvata koji su sami sebe pobijedili, a to su general Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS-a Vjekoslav Maks Luburić i general Jugoslavenske Narodne Armije, JNA dr. Franjo Tuđman. General DRINJANIN je sam sebe pobjedio i sam sebe uvjerio da Hrvatska pripada svim Hrvatima a ne samo Ustašama ili partizanima, fašistima ili antifašistima, komunistima ili antikomunistima; zato se je general Drinjanin i odrekao ustaštva i skinuo ustašku kapu i rekao u svojem poznatom povijesnom govoru svim Hrvaticama i Hrvatima diljem svijeta prigodom Desetog Travnja 1968. godine:

"...Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško partizanski rat među našim sinovima, su IZDAJNICI HRVATSKE STVARI...". Također i dr. Tuđman je sam sebe pobijedio kada se je odrekao komunizma, jugoslovenstva i antifašizma te otvoreno priznao da je pohlepno čitao izdanja DRINAPRESS-a i članke generala Luburića, te se smatra vjernim đakom Maksa Luburića. Otporaš.

piše: Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN

Osobno Peri Tutavcu

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Ured glavnog Tajnika

4.X.1960.

Bratskom "NAPRIDKU"

Buenos Aires, Argentina

Dragi moj prijatelju Tutavac!

Dobio sam na vrime Vaša pisma, kao i "Napridak", onaj poslat avionski, a i paket što je poslat "volovskom" poštom. ("Volovskom" poštom u ovom slučaju znači, parobrodom, mo. Otporaš) hvala na pažni i ja ću nastojati uzvratiti.

Pročitao sam sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedni riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one, posli smrti Poglavnika. Čestitam Vam od srдца, i dao Vam Bog snage, pa izdržali do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti.....

Lipo je čitati našu ikavicu, lipo ju je i čuti. Ali eto, život nam nametnuo nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako će se uspiti povratiti na riči naših didova i baka. Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubiški, za vrime škole, veli dobra starica: "ama sinko, kako ti to meni govoriš..." Mislio ja, da sam valjda izlanuo što god, pa da se starica naljutila, a kad tamo starica mene ispravlja, pa veli: "zaboravio ti na školama sine moj govoriti našim lipim jezikom hrvackim". Nadam se da će se i ta i neukusna pogrđa našeg jezika s vrimenom ispraviti i dobro bi bilo, da se tiska kakvo dobro dilo na dobrom hrvackom jeziku i ikavicom. Ako se takva šta odluči, a Vi računajte samnom.

Hvala Vam na onako lipim ričima, koje ste o meni u "Napridku" napisali. Ostanite samostalni, borite se za ideal, nebojte se dušmana ni čankolizaca, i izvršiti ćete časno svoju dužnost. I branite naš lipi jezik od nakaza. Svi će Vam pošteni ljudi pomoći.

Poslao sam Vam jedan paket "DRINA" pa dogovorite se sa Štirom o prodaji. Šta dobijte za te, neka bude prilog "DRINE" za "NAPRIDAK" a ja ću Vam osobno uvik poslati sve što tiskam.

Oglasite "DRINU" u "NAPRIDKU" i napravite izpravku, kako sam to pisao Štiru.

Bog Vas pratio u svemu što budete radili, a kada god budete mislili, da nešto mogu za Vas učiniti, obratite se na mene. Znao sam uvik ciniti nesebični i patriotski rad.

Odani Vam Vaš

Maks.

(Pere (Bilić) Tutavac, Dančanje kod Mostara 9 srpnja 1913., Buenos Aires 9 listopada 1985, je bio novinar, publicista, jezikoslovac glavni i odgovorni urednik novine NAPRIDAK isključivo na starom hrvatskom jeziku IKAVICA. Napisao je nekoliko knjiga na ikavskom jeziku. On mi je poklonio svu korespondenciju između njega i generala Drinjanina. Mnogo sam mu zahvalan za ova pisma koja ću postepeno iznositi. Otporaš)

Odgovor Pere Tutavca na generalovo pismo od 4.X.1960.

Pere Tutavac

Dupuy 87 - Buenos Aires

Bs.Aires, 25. prosinca 1960. (Kako se po datumu može vidjeti, ovo pismo je pisano na sami dan Božića, mo. Otporaš)

Poštovani i dragi g. Generale!

prije svega želim Vam javiti, da sam u redu primio paket "Drine", tj. 56 komada, kao i Božićnu čestitku upućenu hrvatskim vojnicima. Hvala Vam na svemu najiskrenije. "Drinu" po malo prilažem "Napridku" i šaljem naokolo mojim "predplatnicima". Do danas sam na račun toga dobio 20.- (dvadeset) pesosa...(što bi po današnjem kursu boglo značiti nekoliko lipa, mo) Ne možete si zamisliti, do koje su mire naši ljudi nemarni (da ne rečem drugačije). Jednak je omir i s "Napridkom". Već godinu dana šaljem list na sve starne na ime ljudi do čijih sam adresa došao, a da u 95% slučajeva nema ni glasa od njih - iako se novine ne povraćaju; što je najbolji znak, da ih primaju i da ih redovito primaju...Ali što da Vam o tom pišem, kad i Vi sami znadete, kako se "zaradjuje" s poslovima ovakve vrsti. Medjutim, "ima nešto što nas naprid kreće", bez obzira na sva nerazumjevanja, poteškoće - i ne prilike, koje nam na svakom koraku prave "predstavnicu" i "veliki rodoljubi".

Početak prosinca o.g. u Argentini su povišene i cene tiskanju, tako da mi ni uz najbolju volju nije bilo moguće "odškrnuti" koliko je bilo potrebno za izdati Božićni broj. Možda će izići do konca godine - ili u sličnju 1961. Čim izadje poslati ću Vam kao i obično.

Ako nemate ništa protiv, ja bih želio u kojem od narednih brojeva doniti Vaše mišljenje o "Napridku" i hrvatskom jeziku, kako ste iznili u pismu od 4. listopada 1960., izostavivši ono što nije za javnost. Dakle, po prilici, ovako:

"Bratskom Napridku" - Buenos Aires, Argentina

Dobio sam i pročitao sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedne riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one posli smrti. Čestitam Vam od srдца, i dao Vam Bog snage, pa izdržite do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti.....

Lipo je čitati našu ikavicu. Lipo ju je i čuti, ali, eto nametnuše nam nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako ćemo uspiti povratiti se na riči naših didova i baka.

Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubuški, za vrime škola, veli dobra starica: (Maksova majka Marija, djevojačko prezime Soldo, rođena 1886 umrla 1989, dakle živjela 103 godine, mo. Otporaš) "Ama, sinko, kako ti to meni govoriš?"...Mislio ja da sam valjda izlanuo štogod, pa da se starica ljutila, a kad tamo ona mene ispravlja, pa veli: "Zaboravio ti na školama, sine moj, govoriti našim lipim jezikom hrvatskim!"...

Nadam se, da će se i ta nepravda i neukusna pogrda našeg jezika s vremenom izpraviti - i dobro bi bilo, da se tiaka kakvo dobro dilo na dobrom hrvatskom jeziku ikavicom.

Ostanite i nadalje samostalni. Borite se za ideal! ne bojte se dušmana i čanjkolizaca, i izvršit ćete častno svoju dužnost. Branite naš lipi jezik od nakaze! Svi će Vam poštenu ljude pomoći. Bog vas pratio u svemu što budete radili! Znao sam uvijek ciniti nesebični i rodoljubni rad.

Odani Vam Vaš Maks".

Već odavna sam u vezi i dopisivanju s fra. Knezovićem. (Fra Oto Knezović je bio hrvatski svećenik u Chicagu i napisao je knjigu očevidnih dogodovština POKOLJ HRVATSKE VOJSKE, mo. Otporaš) on je već star čovik, što jasno dolazi do izražaja i u njegovim radovima i pisanju po novinama. Napisao je "Povist Hrvata", koju smatra svojim Glavnim dilom - i htio bi ju izdati za života. Kako je to teža stvar (t.j. s materialne, novčane strane) sam ne može.

Nada se, da bi to mogao s pomoću "HOP-a". Izgleda da nije svistan, da ima posla s "praznom kantom", kao i da ne zna što "kružok" misli o njemu, koji nije na "liniji" - te da oni njegovo ime iskorišćavaju za pokriće...

Medjtim, fra. Oton imade pripremljenu, već odavno, i "Gramatiku hrvatskog jezika". Ja sam mu pridložio, da je tiska ikavicom, našto je pristao. Medjutim, veli, da je upao u velik dug s knjigom "Pokolj hrvatske vojske" (koju mu "hopovci" bojkotiraju...)

Fra. Oton, izgleda, misli, da ja imadem "para", pa je predložio, da "Gramatiku" tiska "Napridak" na svoj račun. On ni ne sluti s kakvim se neprilikama borim da bih, kako tako, održao na životu ovaj prvi list u povisti Hrvatskog Naroda na pravom hrvatskom jeziku, kao znak reakcije na beogradsko nasilje s novim "srpsko-hrvatskim" (jugoslavenskim) pravopisom Titovog izdanja.

Kako si mogao i zapaziti, čak se i sam Maček našao ponukanim na to sve reagirati, pa je u "Hrvatskoj Reviji" od prosinca 1960. napisao članak pod naslovom: "Hrvatski književni jezik i pravopis", u kojem zastupa isto stanovište kao i pok. Poglavnik. Naravno, da ne da pokojnome "gušta" i ne pridlaže prilaz na ikavicu - ali piše, između ostaloga, doslovno i ovo: "Ti naši Ilirci" su si nastavili zadaćom ujediniti, pod ilirskim imenom, sve južne Slavene...Uvidjeli su, da treba u tu svrhu stvoriti zajednički književni jezik..., kojem je ban Khuen Hedervary (za volju hrvatski Srba) naredio fonetski pravopis za sve pučke i srednje škole Hrvatske i Slovenije, kako je to uveo srbski književnik Vuk Karadžić...U Hrvatskoj je nastala zbrka...te školana generacija, koja je tek deset ili petnaest godina mlađa od mene, ne zna više pisati hrvatskim pravopisom. Pa tako i ljudi, koji inače zaziru od svega što je srbsko kao vrag od tamnjana, pišu danas isključivo srbskim pravopisom...Od kad smo pali pod beogradsku kapu, naši školani i polu školani ljudi nisu se zadovoljili samo time, što su pisali fonetikom, nego su sve više i više počeli i u pismu i u govoru upotrebljavati oblike srbskog jezika...Osim toga, upotrebljavaju sve više i više srbske rieči, kojima se služe beogradske novine...

Nisam filolog, da bih mogao o tome pisati cielu raspravu, ali se nadam, da ima u hrvatskoj emigraciji dosta ljudi, koji su, doduše, na sveučilištu stekli diplomu profesora makar i izkrivljenoga hrvatskoga jezika i pravopisa, no koji su kadri izdati priručnik čistoga hrvatskoga jezika. Onakovoga, kakav je bio prije, nego što su ga naši pisci, a napose novinari, počeli kvariti oponašajući beogradsko novinstvo.

Hrvatsko seljačtvo sačuvalo nam je hrvatski pučki govor, makar i u dialektima. Mislim da bi bila dužnost hrvatske inteligencije, da nam uzkrisi i sačuva čisti hrvatski književni jezik.".....

Što ovo sve skupa znači?...

Kako vidite, "Napridak" drma savistima - i počinju se pokrećati i oni, od kojih to, možda, nije bilo za očekivati. Naravski, ljudi hoće da budu "originalni" i ne će da priznaju pridnost "Napridku". Mene to ništa ne čudi niti smeta - jer to je "ljudski"...

Dok ovako Maček (kojeg će, virovatno, sliditi njegovi slidbenici) dotle razvikani "oslobodilački predstavnici" progone i čine sve (što) je u njihovoj moći, da me onemoguće!

Uza sve to ja koracam naprid i nastojat ću paliti iskrice dok god budem mogao - pa i uzprkos pisama u kojima me se upozorava, da bi me "hrvatski rodoljubi" mogli umalitati.

Smatram, da bi izdanje Knezovićeve "Gramatike hrvatskog jezika" ikavski bio događaj od dalekosnažne važnosti i svakako najbolja knjiga što bi se mogla u obranu i korist hrvatskog jezika obilodaniti. Pa budući da ja sam to ne mogu ostvariti, iskorišćavam vašu ponudu od 4.X.1960.

Troškovi tiskanja za 1000 komada iznosili bi oko 500.- (pet stotina) dolara. Što se tiče pripremnih radova; korigiranja i drugog u vezi s tiskanjem, ja bih to obavio bezplatno. Za odpremu i poštarinu, virujem da bih nekako smogao - pa makar da i s "Napridkom" za neko vreme "otegnem".

Molim Vas, dakle, da mi se u vezi s time čim prije javite, eda bi mogli pristupiti ostvarenju - i eventualno pridusristi druge, koji bi, možda, mogli dati svemu i neki drugi ton, koji nama ne bi bio najpovoljniji.

Za sad ništa više već srdačni pozdravi.

Čestit Božić i Sretna Nova Godina 1961.! Vama i cinjenoj obitelji.

S poštovanjem Vaš /Pere Tutavac/.

P.s.

Prid nekoliko dana vidio sam se s puk. Štirom. U razgovoru s njim saznao sam i neke novosti o "radu" i ulogama nekih buenosaireških "rukovodilaca" za vreme prošlog rata. Posebno u vezi sa slučajem Osieka. Čudi me da to do danas nije objavljeno od strane onih, kojima je stvar poznata - jer se, možda, s time moglo spričiti mnoge neprilike u emigraciji. Ono što nije do danas učinjeno, tribat će učiniti čim prije, eda nam se u odlučnim časovima ne bi dogodilo teško i sudbonosno iznenadjenje baš s one strane, odkuda se neupućeni najmanje nadaju.

(Kraj ovog pisma i što je najveća šteta da Pere Tutavac - ili netko drugi - nije iznio "o kojem to slučaju" se radi, jer se to još ne zna. Mi, današnji Hrvati, koji se budemo bavili hrvatskom političkom emigracijom od propasti nama Hrvatima NDH pa sve do danas, morati ćemo zasukati rukave i s velikim naporima tražiti tko je tko bio i tko je šta radio, jer živih svjedoka neće više biti. Mo. Otporaš)

20-03-2014 21:42 [#177](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEZNALICA HRVATSKE STVARI MILAN GABRIĆA

Milan • dalje.com:

Član Delivuk (Milan Gabrić) 06.11.2011 16:31 h

Ustaše hapse dra. Vladka Mačeka. Paletkujući na internetu pronaha sam i ovo što me je uistinu iznenadilo. Iznenadilo me je ko jedna povjesna činjenica koja je nama Rvatima a najviše meni ko rođenom rvatu malo ili ni mlo poznata.

HRVATSKA i USTAŠTVO (41)

prkos.com

nogo puta smo rekli, da nam je teško govoriti i pisati istinu. Sada velimo: teško nam je već više šutjeti. U pohodu za slobodu, idemo sa Istinom, pa šta god dragi Bog dao i sreća junačka!, kaže Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN.

Piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 28 1965 godine

Njemačko odlikovanje i po Hitleru poklonjeni revolver na noćnom ormariću dra. V. Maćeka.

Dugi niz godina emigrantskog života, te izvanredne prilike u kojima sam živio tako rekuć od najranijeg djetinstva - naučile su me, da se u životu ne treba nikad i ničemu previše čuditi. Sjećam se, da je jednom Poglavnik, kada nas je došao posjetiti na Janka Pustu, dao jednu dobru definiciju normalnih i abnormalnih stvari, te ljudi i pametni ljudi. Kad su se, naime, neki tužili da je Kopčinović ("pobočnik Staniša") lud, jer je činio stvari, koje jedan normalan čovjek ne čini, Poglavnik je rekao: " Pa jest, izgleda malo lud, ali drugi, koji nas posmatraju, to isto tvrde za nas, jer sasvim normalni ljudi bave se unosnijim poslovima, zarađuju, vesele se i odmaraju se, a mi, koji se bavimo ovakvim poslovima, ne možemo biti drugo nego abnormalni!"

Ta je definicija meni mnogo puta pomogla snaći se među ljudima i djelima, koja nisu uvijek izgledala pod puno normalnim. A kada je negdje doza "abnormalnosti" bila prevelika, onda smo znali i ne znam zašto, reći: nemoj pretjeravati (u šali se reklo "priječeravati").

Stigli smo u Kupinec s jednom kolonom Ustaša Narodne i Obrambene službe, te, prema unaprijed predviđenom planu, osigurali okolicu, opkolili Maćekov dvor i zvali na vrata. Bila je rana zora, svi su još spavali, osim našeg tajnog kolaboratora, koji je obavljao diskretnu nadzornu službu i dao nam nacrt Maćekova dvora i imanja. On nas je čekao.

Nastalo je bilo u kući komešanje i na kraju su nam otvorili. Predstavio sam se i rekao, da dolazim s pismenim nalogom od zapovjednika Ustaške Nadzorne Službe i Glavnog ravnatelja za javni red i sugurnost, Eugena Kvaternika. Nakon kraćeg vremena uveli su me u sobu, gdje je spavao dr. V. Maćek. Njemu sam se predstavio i pokazao mu pismeni nalog. U istom je stajalo, da se ima pretresti dom dra. V. Maćeka, u potrazi za eventualnim tajnim spisima, te da se, po odredbi Poglavnika, daje nalog za internaciju dra. V. Maćeka, koji trebam ja osobno sprovesti u djelo.

Sada počima iznenadđenje. Najprije zato, jer među prvim riječima, koje je izrekao dr. V. Maćek, bile su - da nas je očekivao. I drugo, veliko iznenadđenje, na njegovom noćnom ormariću, na lijevoj strani kreveta, bila je jedna otvorena škatulja, u kojoj se vidjelo jedno blistavo njemačko odlikovanje sa vrpcom. To je bilo jedno od onih povećih odlikovanja, koje se na širokoj vrpici vješalo oko vrata ministara i drugih važnih osoba. Pa ne samo da sada ne znam kakve je vrste bilo to odlikovanje, nego ni onda se nisam podrobnije zanimao. Kraj spomenute škatulje bila je jedna druga, isto tako otvorena škatulja i u njoj jedan "Walter" revolver! Na škatulji i na revolveru bilo je urezano, da mu je to poklonio njemački Fuhrer, u ime prijateljstva prema njemačkom Reichu, ili nešto slično. (Nezaboravimo jednu stvar ovdje spomenuti da je Hitlerova Njemačka podržavala Maćekovu i srpsku kraljevsku Jugoslaviju, moja opaska, Otporaš). Bilo je spominjano ime Goering-a, nu ne znam dali je to bila fabrikacija Herman Georing, ili mu je to maršal Goering, kao veliki prijatelj Jugoslavije, na poklon dao.

(Dozvolite mi ovdje navesti šta o tom "revolveru, poklonu" kaže Marko Marković u svojoj knjigi " JURE I BOBAN, Povijest Crne Legije", str. 34:

"... Treba podsjetiti da je Mađarska četiri mjeseca prije njemačkog napada na Beograd s Jugoslavijom sklopila Ugovor o trajnom prijateljstvu, a Hitler ju je prisiljavao da sudjeluje u napadu na svog južnog susjeda, za uzvrat joj nudeći teritorijalne ustupke. Pod njemačkim pritiskom Mađari su se morali predomisli. Na sjednici vlade 1 travnja 1941. odlučili su napasti Jugoslaviju. Formalni

izgovor našli su u očekivanju da će se napadom Njemačke na Jugoslaviju Hrvatska odcijepiti i da tim činom Jugoslavija prestaje postojati, a time prestaje važiti ugovor o vječnom prijateljstvu tih dviju država.

Dva dana nakon te sjednice grof Tellkey, predsjednik mađarske vlade, počinio je samoubojstvo. O tom činu Maček je u "Memoarima" zapisao: "Ribbentropov posebni izaslanik Maletke posjetio me poslije podne 3 travnja 1941. i donio mi poruku da je dozrela stvar odcjepljenja Hrvatske od Srbije i ponudio mi da u tim stvarima surađujem s Njemcima. Ja sam mu rekao da je odcjepljenje moguće samo ratom i da zato na toj stvari neću raditi ništa, (Sada se može vidjeti kokvog predsjednika HSS-a je imala, koji je svim silama htio spasiti Jugoslaviju, i tako, svojim nedržavotvorno hrvatskim stavom, uveliko doprinosaio razdor među Hrvatima, koji je išao na ruke partizanima. Sada se olako može shvatiti odluka hrvatske državne vlade za Mačekovo hapšenje i internacija, opaska Otporaš), nego ću sve svoje sile uložiti u to da sprijječim rat. Zamolio sam zato neka saopći Reibbentropu da nema smisla sa njemačke strane navijestiti Jugoslaviji rat, jer se proglašenjem kraljeve punoljetnosti i sastavom nove vlade (u kojoj je i dr.V. Maček bio, i slike postoje kako vijerno prisegu polaže vjernosti srpske kraljevske Jugoslavije, moj opaska, Otporaš) ništa nije promijenilo. Uvjeravao sam ga da nitko u cijeloj Jugoslaviji, osim nešto nedozrele mladeži u Beogradu, ne želi rat. To je bila istina prema onome što su me Košutić i Šutej bili izvjestili. Maletke mi je rekao da vrlo žali što nije kod mene naišao na očekivani odaziv, ali je nadodao da će on moje mišljenje o besmislenosti rata protiv Jugoslavije vjerno reproducirati na nadležnom mjestu. Na rastanku mi je Maletke ostavio kao uspomenu nabijenu 'pištolu". Ja sam mu se najuljudnije zahvalio na predanom mi "daru", ali sam shvatio značenje..."

(Dali je general Drinjanin kada je pisao svoja sjećanja na dra. V. Mačeka znao za njegove "Memoare" u kojima se otkriva tajna "revolvera" na ormariću u spavaćoj sobi dra. Mačeka, kojega je on, general Drinjanin, pronašao, teško je reći. Otporaš)

piše: Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN
POVODOM SMRTI DRA. VLADKA MAČEKA (1964)

(General Luburić je napisao petnaest (15) nastavaka u novini OBRANA 1965 i 1966. god., "POVODOM SMRTI V. MAČEKA". Ovi su nastaveci izišli na portalu javno.com na stranicama HRVATS I USTAŠTVO. Priloženo je jedan od tih nastavaka, mo. Otporaš.)

Bez sumnje Država Hrvatska je tu. A šta će i kako će biti kasnije, to nitko ne može predvidjeti. Engleski konzul Rapp Ivanu Meštroviću 12.4. 1941., (iz knjige Ivana Meštrovića "USPOMENE NA POLITIČKE LJUDE I DOGAĐAJE", mo.)

piše: general DRINJANIN
" OBRANA " br. 32-33 1966 godine

Razgovor s Mačekom o njegovoj vojsci: "Zaštiti"

Sve ono što danas činimo mora biti s pogledima na budućnost, ali uvijek bacajući pogled unatrag, da naše misli i planovi za budućnost usporedimo s onim , što smo jednom proživljavali, pa da onda sve to skupa uskladimo sa stanjem u svijetu i potrebama hrvatskog naroda. Samo tako možemo stvoriti jedan ispravan radni plan, koji bi Hrvatskoj mogao dati mir u slobodi. Pametni ljudi uvijek su nastojali učiti na pogreškama drugih, nastojali su proučavati primjere u svojoj vlastitoj prošlosti, a samo kreteni i zakržljali mozgovi nisu učili ni iz vlastitih pogrešaka. To se odnosi na sva polja narodnog života, pa tako, naravno, i na vojničko polje.

Mi hrvatski vojnici, i u domovini i u emigraciji, razmišljamo o načinu kako bi mogli stvoriti temelje nove hrvatske vojske, (ruku na srce i sami sebi priznajmo da se je to i ostvarilo u zadnjem Domovinskom ratu, u kojem je bilo mnogo povratnika, među kojima i ministar Obrane Gojko

Sušak, moja opaska, Otporaš) koja bi izvršila svoju misiju i u predrevolucionarno doba pripremanja duhova i u revolucionarno doba rušenja Jugoslavije, kao i u postrevolucionarno doba izgradnje i zaštite svoje vlastite države.

Bilo bi glupo, kada nebi kritički analizirali **tri(3)** posebna pokušaja stvaranja naše hrvatske vojske, pod **tri** posebne političke ideologije. (Molim cijenjne čitatelje da pomno pročitaju i študiraju ove **tri** posebne ideologije u službi hrvatske politike i hrvatske sudbine, moja opaska) Nema nikakove sumnje, da je USTAŠA HRVATSKA REVOLUCIONARNA ORGANIZACIJA - U.H.R.O. - **prva (1)** stvorila vojnicke jedinice, vojničke logor, vojničku školu, vojnička zapovjedništva i stožer, ustrojstvo jedne nove vojske, kojoj je cilj bio izvršiti rušenje Jugoslavije i onda biti baza za izgradnju nove hrvatske vojske, što se uostalom i dogodilo.

Drugi **(2)** pokušaj bio je stvaranje hrvatske građanske i seljačke Zaštite, koju je na teritoriju hrvatske Banovine stvorio dr. V. Maček, predsjednik stranke i nasljednik S. Radića. Kako znademo i ta je vojska dostojno odigrala datu joj ulogu, jer je uz lokalne male zadaće, kao što je bila obrana hrvatskog življa i hrvatskih interesa, te kao psihološki čimbenik za pritisak na Srbe, u danom času ista je prešla na stranu državotvornog ustaštva i zapravo bila prva hrvatska formirana vojska na području N.D.H., još prije dolaska ustaških vojničkih jedinica iz Italije.

Treći **(3)** pokušaj je bio stvaranje partizanskih hrvatskih jedinica u Dalmaciji i Istri, koje su teoretski i juridički bile jedinice hrvatske vojske, u službi Centralnog komiteta komunističke partije Hrvatske. Druga je stvar ono, što se je dogodilo iza kulisa, te kako su izvanhrvatski partijski i vojnički elementi te jedinice pretvorili zapravo u jugoslavensku vojsku, kojoj su na kraju simbolički nabili i srpsku šajkaču na glavu. (Ovdje se svaki iole poštenu Hrvat treba vrlo dobro zamisliti i sam u sebi zaključiti dali je to istina ili ne, što hrvatski general Drinjanin ovdje kaže. Mi Hrvati u našoj vojničkoj prošlosti nikada nismo imali "srpske šajkače" kao vojničke kape, moja opaska, Otporaš) Ali, i opet misleći na budućnost, hrvatski ljudi u emigraciji i domovini, komunisti i antikomunisti, bivši ustaše ili bivši Zaštitari misle na taj dio partizanske vojske, kao jednu od više mogućnosti, da se hrvatski čovjek u danom času nadje sa puškom u ruci i u organiziranim vojničkim formacijama, u službi hrvatske državotvorne politike.

Prvom zgodom opisat ću moje razgovore s Andrijom Hebrang, (Mene su neki pitali dali ću išta pisati o A. Hebrangu. Jest, pisat ću čim za to dodje vrijeme, moja opaska) kojega sam spasio od sigurne smrti, jer sam bio uvjeren da bi se on borio za hrvatsku državu, pa makar ona bila, kako je Hebrang znao reći, " crvena kao kukurik ". On je bio u mojim rukama i kasnije smo ga predali partizanima u zamjenu za pokojnog Vutuca i Vagnera, koji su bili u komunističkim rukama. Logično je da sam sa Hebrangom razgovarao o mogućnostima stvaranja hrvatske vojske u bilo kojim okolnostima. Isto tako sam razgovarao sa drom. V. Mačekom, ne samo o stvaranju Zaštite, njenim ciljevima, ustrojstvu i možebitnoj upotrebi, nego smo razgovarali mnogo puta i o tome, što bi se moglo zavati - filozofija rata.

Bilo bi vrlo jednostrano proglasiti Mačeka jednim pacifistom, koji je mrzio rat i oružje. Maček je i sam bio pričuvni časnik i služio u starom Hrvatskom Domobranstvu kod "Vražije Divizije". Logična je stvar, kao intelektualac i pravnik, političar i vojnik, da je svijestan da ni jedan narod nema prava da ga se zove narodom i svijesnom nacijom, ako nije kadar stvoriti svoju državu, i tu državu braniti oružjem i žrtvom svojih sinova. Medjutim, kako na razvoj cijele hrvatske politike, tako i na ovaj osebujni aspekt Maček je uvijek gledao kritički, sa nekih posebnih stanovišta filozofske prirode, koji su ga vodili kroz cijeli život, pa sve do groba.

Maček se je rodio u Sloveniji, od slovenskih roditelja, (kao Hitler Austrijanac, razlikom što je Hitler više volio Njemačku nego Maček Hrvatsku, mo. Otporaš) pa iako je, kad bi se naljio na Slovence i na slovensku politiku, znao reći : "Vrag im mater kranjsku", on je uvijek u sebi, u krvi i podsvjesti

nosio taj slovenski i kranjski biljeg, koji je često kod njega dolazio do izražaja. Zato on nije nikada mogao biti žarki hrvatski nacionalista, premda je hrvatski osjećao i ljubio Hrvatsku. Zato je on, kao političar, morao i razvijati jednu politiku, gdje bi mogao uskladiti svoje osjećaje i dužnosti sa svojim porijeklom i sa svojom filozofijom. Maček je bio eminentno politički čovjek. Osim toga, bliža okolina Zagreba sa Slovenijom tvorila je neke vrsti jezične, demografske, vjerske i sudbinske povezanosti za vrijeme borba protiv turske najazde, kao i borba protiv Austrije i Madjarske.

Mi ne možemo danas gledati na ilirski pokret ili, recimo, na slavenstvo i panslavenstvo, ili na socijalne borbe jednog Matije Gubca protiv vlastele i feudalstva, sa današnjeg stanovišta, nego se valja prenijeti u ono doba, kada ideje, pokreti i ljudi nisu značili isto što i danas. [\(Ovo važi za svako povjesno rezoniranje, moja opaska\)](#) Politika je čista dinamika i ne možemo si praviti usporedbe i iz njih izvlačiti zaključke, ako nismo ispitali prilike, ambijent i potrebe onoga doba. [\(Bravo, Drinjanine!,moja opaska\)](#) Maček je tu slijedio svoga vodju Radića, koji je derao i spaljivao madjarske zastave, dobivao austrijske kundekke i školovao se u Masarykovoju školi u Pragu, gdje se je udisao slavenski i panslavenski duh. Dio tog duha sačinjavala je bogata ruska književnost. I u njoj, kao najmarkantnije Tolstojevo djelo i njegovi filozofski nazori. Maček je bio stopostotni obožavatelj Tolstoja.

Tu dolazi sada obični čimbenik za formaciju dra. V. Mačeka, kao političara, i odatle njegovi nazori o vojsci. Kao jedna od najugodnijih mojih uspomena na dra. V. Mačeka bili su razgovori o filozofiji rata, koja je imala i svoje konkretno ime: general Kutuzov.

ZAKLEO SAM SE NA OSVETU

HRVATSKA I USTAŠTVO (28)

Mi vrijedimo pred Bogom, narodom i poviješću samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti za Hrvatsku, gen. Luburić, OBRANA br,43-44

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

- S očeva i Radićeva groba na Janka Pustu -

Cijeli hrvatski narod, a ne samo ja, tražio je put do hrvatske slobode. Hrvatska omladina u školama i posebno ona učlanjena u katoličkim društvima, te naravno ona u sveučilšnim redovima - nije nimalo tajila, da je htijela konačni cilj i radikalne mjere. U Napredkovom konviktu u Mostaru svijest je bila stopostotna. Fra Leo Petrović na djačkim eskurzijama govorio je o staroj hrvatskoj povijesti, o hrvatskim kraljevima, o hrvatskoj vojnoj moći. [\(Pitam se danas, sada, kada su nam drugi sudbinu odredili i granice prekrojili, dali bi hrvatski svećenici u tim čisto hrvatskim krajevima, danas mogli odgajati, tako u duhu hrvatstva, svoje đjake, kao što su tada hrvatski profesori odgajali, moja opaska!?\)](#) Orao i Sokol [\(to su tada bile hrvatske organizacije, moja opaska\)](#) su prednjačili. Hrvatski sportski klub ZRINJSKI u Mostaru talasao je masu sa hrvatskim amblemima. Priredbe hrvatskog pjevačkog društva TREBEVIĆ privlačile su gradjanstvo. Hrvatska glazba elektrizirala je ulicu. Fratri su odgajali čitave generacije kasnijih heroja. [\(Da se razumijemo, te heroje koji su svoje živote uzidali u temelje Hrvatske Države, neprijatelj je oklevetao najružnijim imenima, mo. Otporaš\)](#) Široki Brijeg bio je, kao neka tvrda kula, spremna na borbu. Hercegovina je bila uz Radića, isto kao što je bila za Hrvatsku Državu, jer naziv Republika u Hercegovini je bio nešto konkretno.

Hercegovina je bila državotvorna, i nije bilo jednog Hercegovca, katolika ili muslimana, koji ne bi bio sretan, da su ga tada Srbi ubili, kako bi ideja hrvatske države imala svojih martira. Jedan od prvih bio je šestoškolac Ante Soldo, inače neki moj daljni rod, kojega su tako pretukli na mostarskom redarstvu, radi jednog vatrenog govora na Napredkovoju božićnici, da je najprije bio

izbačen iz svih škola, a kasnije umro od tuberkuloze. Tako je, nakon smrti mojeg dobrog oca, u obitelji postao još jedan martir iz nove generacije.

Ideja je kod mene bila sasvim zrela : treba se boriti s oružjem u ruci, i istrijebiti ne samo Cige u Ljubuškom, nego i sve Cige iz cijele Hrvatske. Požudno sam čitao novine, koje sam većinom morao stare, poderane i zgužvane kupiti po cesti, a i stariji su ih rado davali nama "školarcima". Debate u beogradskoj Skupštini govorile su mnogo, i hrvatski je narod to sa zebnjom i žudnjom gutao. Ali za mene je stvar već davno bila sazrela. Ja sam težio za vezom s onima, koji su bili kadri boriti se. Nakon manjih i većih sukoba sa profesorima i srpskim djacima i organizacijama - konačno sam nakon prvog tromjesečja petog razreda pošao davno željnim pravcem : na grob ubijenog oca u Trebinje. Neki stariji ljudi muslimani uputili su me do jednog urara, katolika iz gornjih krajeva, koji je znao za zabranjeni grob mojeg oca. Ne samo da je bio zvjerski mučen i ubijen, nego je i pokopan na način, koji samo može vapiti za osvetom. Pomolio sam se na očevu grobu i zakleo, da ću se protiv uljeza u moju Hrvatsku boriti do zadnje kapi krvi, i do zadnjega daha. **(Koliko ih danas ima da bi se tako nesebično zavjetovali boriti se za Hrvatku, moja opaska)** Izgledalo to nekome dobro ili ne "**zakleo sam se i na osvetu**"- radi ubijenoga oca., koji nikome zla nije napravio, ali koji nikada nije zatajio Hrvatske, i radi čega je bio proganjan, kao i cijela obitelj, još u doba Austrije.

S očeva groba pošao sam da vidim moju Hrvatsku, i nju sam obišao većinom pješice - od Kotora do Foče, od Čakovca do pola zemunskog mosta. Odatle sam se vratio - a da nisam ušao u Beograd, jer to već nije bilo za mene interesantno.

Prokrstaro sam i našu Dalmaciju, i sve otoke, bez dinara u džepu, i pjevajući iz svega glasa po malim brodicama, koje su prevozile robu ili građevinski materijal, ili išle u ribolov - "malena je Dalmacija, al' je dika rodu svom...". Kroz Bosnu, kroz Slavoniju, kroz Srijem, kroz Liku, uvijek s ličkom kapicom i na njoj hrvatski grb i trobojnica - obilazio sam Hrvatsku, ponegdje radio ovo i ono, i uvijek naprijed i naprijed. Vodio sam rat za moj vlastiti račun, izazivao na svakome koraku, svadjao se radi Hrvatske s kim god sam mogao, i uzeo učešća **(sudjelovao, mo)** u svim demonstracijama gdje ih je bilo, zalazio u najradikalnije kutove, gdje sam ih god našao, da konačno nadjem one koje sam tražio i sa kojima sam konačno stupio u rat protiv velike Srbije i svake Jugoslavije. **To su bile Ustaše.** To je bila organizacija USTAŠA (U.H.R.O.) ustaška hrvatska revolucionarna organizacija - koju sam tražio od moga "razlaza" sa pokojnim Stipicom u Velikoj Gorici kraj Imotskog. **(Ovdje Maks Luburić govori o Gorici 6 km. istočno od Imotskog, odakle je i Zvonko Bušuć, a ne o Velikoj Gorici pokraj Zagreba, mo, Otporaš)**

Kao nekada iz škole na očev grob u Trebinje, tako sam sada, prije odlaska na konačni put, odočastio na grob moga Stipice i ostalih martira za hrvatsku Državu. Moj zavjet tada je bio već jasan i odredjen. Odlazio sam na Janka Pustu, gdje se je osnivao naš prvi vojno - revolucionarni logor. Od tada do danas promijenilo se je mnogo toga, pa se je mijenjalo i ime i vodstvo organizacije kojoj sam tada pristupio, i kojoj sam položio moju vojničku prisegu - s uvjerenjem, da je onako, kako su nam tada rekli - da je dr. V. Maček vođa hrvatskog naroda, a da je Poglavnik dr. Ante Pavelić vođa naše vojno-revolucionarne organizacije, koja predvodi borbu za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske.

(Molim lijepo. Možda ću ponavljati i ponavljati važnost ovih opisa. Oni su izvor iz prve ruke. Ja sam preko i više od pola stoljeća u emigraciji. Mnoge stvari su mi poznate i sa mnogima sam imao priliku se sresti i pričati. Sa mnogima sam se dopisivao. Neznam koliko ih danas još ima na životu. Neznam ni to koji bi htjeli iznijeti i opisati svoja sjećanja i ono što znaju, za našu buduću mladež, naš buduću naraštaj. Zato je i te kako važno da se ovo bilježi i širi dalje, jer ovi opisi su od nas i za nas, a ne kao što je prije bilo: sve od našeg neprijatelja, kojemu smo silom prilika morali vjerovati. Otporaš.)

Iz Otporaševe Torbe: kamenjar.info

General DRINJANIN: ZAUZIMANJE STAVA

“Tenkovska demokracija” koju su Rusi primijenili u Čehoslovačkoj nije drugo doli komunističke interpretacije i primjena glasovite definicije njemačkog vojnog teoretičara i filozofa ratnog umijeća Karl von Klausevitz: “Rat je nastavak politike drugim sredstvima. “.”Pakt sa vragom” za vrijeme Drugog svjetskog rata ne samo da je spasio komunizam od uništenja i nosioca ideje o svjetskoj revoluciji, Rusiju, nego je doveo i do Yalte, Teherana i Potsdama. “Fifty-fifty” ili “pola meni-pola tebi” doveo je čitavi niz zemalja u ovisnost od Rusije i tako, od komunizma. Kada su radnici u Istočnom Berlinu i drugim industrijskim dijelovima komunističkog dijela Njemačke izašli na ulice sa idejama koje nisu bile u skladu sa komunističkom politikom, dočekali su ih ruski tenkovi.

Nekada je i danas poslušni poljski šef Gomulka pokušao misliti svojom glavom, pa su ga rekli bi “urazumili”. Temperamentni Mađari 1956. dočekali su da vide obješenog šefa nacional-komunista Imre Nadya. U Tita i Jugoslaviju nisu dirali jer je tamo bio uglavljen “fifty-fifty”. Bismark je već davno rekao da čija bude Češka, da je njegova srednja Europa. To znaju i Rusi. Zato kada je Dubček htio dobiti ekonomsku i tehnološku pomoć od mrskih kapitalista zapada da spasi češku industriju i osvoji tržišta, tenkovi su sproveli tajne klauzule Ugovora u Yalti, t.j. nastavile istu politiku ali “drugim sredstvima”. Ruski radio je najbolje rekao o čemu se radi: “Čehoslovačka nema geopolitičkih razloga za svoj opstanak.” Prema tome može postojati samo kao privjesak Rusije, dok joj je potpuno svejedno što će tko misliti o ideologiji, socijalizmu i komunizmu. ([Ista stvar je danas i s Ukrajinom, koja bi mogla postati kao i Poljska u WW2, magare preko kojeg se dva jaka konja tuku, mo. Otporaš](#))

Nakon kratke slave pobjednika 1945. nastao je mamurluk na zapadu. Tada su stvoreni “OTAN” i “NATO” , a Rusija je uzvratila sa “Varšavskim paktom”. Ne, nisu te organizacije stvorene da se vodi rat između istoka i zapada, između komunista i kapitalista, između Rusije i Amerike. Stvoreni su zato da NE DOĐE do rata, nego da se nastavi “drugim sredstvima”. Ta “druga sredstva” su: hladni ili psihološki rat, propaganda, gerila, infiltracija, subverzija, mali ili lokalni ratovi. U tu vrstu rata treba ubrojiti ne samo “tenkovsku demokraciju” u Češkoj, nego i sve druge posljedice, pa tako i gomilanje stotinjak divizija Rusije i snaga Varšavskog pakta na granicama Rumunjske i Jugoslavije. Tito zna što to znači. Kada je Ana Pauker, najbjesnija “rumunjska staljinistica” bila na vlasti, znala je dobiti histerične napade slične “partizanskoj bolesti” naših grmečkih i kozaračkih partizana. I kao vrhunac histeričnog drečanja bila je tvrdnja da Tito nije Tito, da nije Josip Broz , nego kao i ona, ukrajinski židov.

Nama je to svejedno, – ali nije Brežnjev, Kosiginu, Podgorniju, i družini. Nisu ni oni ni Tito zaboravili 1948. – 1950. i kada se “ljube kroz kamiš” i kad paradiraju i govore o “svjetskoj revoluciji” i posebnom “socijalizmu svake zemlje” ili kad imitiraju Anu Pauker, ne zaboravljaju 1948.god. Tito je sa Dimitrovom htio napraviti “Balkansku Federaciju” , zato da bude sigurniji od “svojih”. Zna on da revolucija ždere svoju djecu, a ona komunistička posebno. Neka svjedoci budu svi učenici, suradnici i sljedbenici Lenjina, koji su svi završili u kloakama revolucije, kao i sam legendarni Dimitrov, koji je otišao u Moskvu živ i zdrav, a vratio se u mrtvačkom sanduku sa počasnom stražom. Zato Tito i njegovi dijalektičari, partijski službenici, profesionalni revolucionari, govore o novom svjetskom ratu ako Rusi dirnu u Tita i Jugoslaviju. Posebne radiopostaje na makedonskoj granici pripremaju Makedonce i Albance na rušenje Jugoslavije. Hrvati i Slovenci nastoje stvoriti “omladinske brigade” i “radničke zaštite”. Nastoje doći do oružja i poluvojničkih formacija iz domaćeg stanovništva. Trude se da dobiju pregled nad Udbom i milicijom. Narod kupuje oružje za bilo koju cijenu i skriva ga, jer zna da će trebati.

Tito se igra modernog Kutuzova i govori o masovnim pokretima od federacije do općine. General Kutuzov je žario i palio svoju zemlju i povlačio se pred Napoleonom da bi ga navukao u šume i bezpregledne snježne blatne ravnice. Ali Kutuzov je mogao računati sa ruskom dušom, koja je bila

puna vjere i domovine. Tito može donijeti tehniku razornog obrambenog rata, ali hrvatski i drugi narodi nisu zaboravili partizansko divljanje 1941. – 1945. i nisu zaboravili Stepinca i 500 pobijenih svećenika, nisu zaboravili Bleiburg i pola milijuna palih Hrvata za domovinu. Na nama je da zauzmemo stav i mi to kao odgovorni vojnici i činimo : poručujemo Hrvatima i građanima Hrvatske da uzimaju oružje i čuvaju živote i imetak; pozivamo sve stanovnike Hrvatske, Hrvate i hrvatske Srbe, pozivamo sve vojnike, milicionere, pripadnike sigurnosnih organa, časnike i dočasnike (oficire i podoficire) – da ne padaju u kolektivnu histeriju, nego trijezno i na bilo koji način uzimaju u svoje ruke vlast i oružje.

Mi ne možemo znati što misle Amerika i Rusija, niti što će misliti sutra, ako se pokrene crveni kolos KINA sa 800 milijuna duša. Najvjerojatnije jest, da će se nagoditi gdje bude trebalo, a respektirati ono, gdje su se prije nagodili. Na nama je da svaku zgodu u domovini i inozemstvu iskoristimo i da velike i male uvjerimo u pravednost hrvatskih zahtjeva za slobodom, a da skupljamo znanje i oružje, te svoje zahtjeve u danom času potpomognemo oružjem, kako bi komunisti i nekomunisti, katolici, muslimani i pravoslavci, Hrvati i ne-Hrvati našli mjesta u Hrvatskoj Državi za jedan bolji i vrjedniji život od onoga što obećava Tito kao amanet naslijeđen od Boška Jeftića nad odrom Ace
Posljednjega: “ČUVAJTE MI JUGOSLAVIJU !

“Naš je stav jasan: “RUŠITE SVAKU JUGOSLAVIJU!” Činite to u ratu i bez rata, sa Rusima i Amerikancima, sa komunistima, ne-komunistima, u klasičnom ili gerilskom ratu, dijalektom riječi i dinamita, ali rušite ju, jer ako jedna država nema razloga za opstajanje onda je to samo i jedino JUGOSLAVIJA!” (Konačno pronađoh ovu poznatu i mnogo puta citiranu generalovu izreku, a da joj nitko nije citirao originalni izvor. Ovdje želim navesti velikim slovima izvor za sve one koje ova izreka bude zanimala. Originalni izvor je: ZAUZIMANJE STAVA, koji je izišao u novini Obrana studeni 1968. a portal kamenjar.info prenio, mo. Otporaš) Hrvatski narod stoičkim mirom sluša bujice riječi, histeriju sinova komunističke revolucije kojima je došao čas žderanja, pa svoju sudbinu žele nametnuti čitavom hrvatskom narodu. Mi smo protiv svake tiranije, i one komunističke i one fašističke i one antikomunističke. ŽIVJELA SLOBODA ZA KOJU JE VRIJEDNO ŽIVJETI I UMIRATI ! To je naš stav.
otporaš/kamenjar.com

piše: Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN

PROKLETSTVO KARLA MARKSA

(Naslov je opisa od 28 stranica Ive Graničara, odnosno generala DRINJANINA u "DRINI" 1968., strana 9 i 10 posvećenog ŽRTVAMA SRBOKOMUNIZAM, gdje kaže slijedeće

"...Pisac ovih redaka je seljak kojeg je rat i emigracija napravila radnikom. Ali kako je knjiga Božiji dar na raspolaganje svakome tko kod očiju nije slijep, nastojao sam nešto naučiti iz života i pročitati iz knjiga, kojih ima obilje svih vrsta i na svim jezicima. Našao sam tako stvari koje me tjeraju na razmišljanje i razmišljanje prisiljava na akciju.

Tako sam došao do uvjerenja da treba razgovarati sa tim ljudima koji sami sebe zovu "hrvatskim komunistima" i onda, ako radi toga trebamo trpiti. Dva su razloga osnovna: radi se o Hrvatima, pa ili kao Hrvati imaju prava ispovjedati jedno političko uvjerenje, ili ih se unaprijed izključuje iz narodne sudbinske zajednice i silom (ih) tjera u naručaj neprijatelja, u ovom slučaju "srbokomunizma" i jedne strane državne tvorevine, koja se zove Jugoslavija. Drugi razlog jest, taj da baš dio tih "hrvatskih komunističkih" dokazuje nastojanje za hrvatskom evolucijom, koja se danas u onim prilikama (kod njih) zove "samoupravljanje", a koje će se sutra zvati "borba za državnu samostalnost..."

(Tako kaže pisac ovog opisa od 28 stranica general DRINJANIN, alias Ive Graničar, koji je opisan

upravo poslije upada jedinica Varšavskog Pakta u tadašnju državu Čehoslovačku 21 kolovoza 1968. Iz ovog se očito može vidjeti to da je general sam sebe pobijedio i da se nije stranačarski začaurio do te mjere da bi mu smetali Hrvati drugih političkih opredjeljenja. Njemu su smetali samo oni Hrvati koji nisu bili za HRVATSKU DRŽAVU! Kada se budu čitala SABRANA DJELA Vjekoslava Maksa Luburića, generala DRINJANINA, tada će se iz njih mnoge stvari saznati. Otporaš.

•

DESET (10) TOČKA NIKAD ZADOVOLJNIH ILI UVIJEK NEZADOVOLJNIH HRVATA

PRVA TOČKA:

Iako su Hrvati uvijek željeli biti svoj na svome, imati svoje ime i svoju Državu Hrvatsku, nikoga napadati, ničije otimati i imati prijateljske i dobre odnose sa susjedima, uvijek su se morali braniti od napadača i taznih osvojača.

DRUGA TOČKA:

Iako su Hrvati kroz svoju dugu i burnu povijest živjeli u odrazima raznih vremena, raznih sistema, raznih običaja, raznih feudalnih i političkih mišljenja, uvijek su kroz isticanje hrvatskih nacionalnih obilježja uspjeli sačuvati hrvatsko narodno ime HRVAT.

TREĆA TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti pod utjecajem tuđinca često **** bili skloni prilagoditi se stranim - uvijek nama Hrvatima neprijateljskim - političkim i ideološkim stremljenjima, uvijek je i u svakim prilikama prevladavala hrvatska državotvorna ideja za Hrvatskom Državom.

ČETVRTA TOČKA:

Iako je u prošlosti bilo Hrvata koji su iz svojeg malodušja posumnjali ponajprije sami u sebe i kroz sebe i u budućnost Države Hrvatske, u tim i takovim slučajevima je uvijek bilo državotvornih Hrvata koji su kroz isticanje hrvatskih obilježja pronosili baklju hrvatskog državotvorstva.

PETA TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti i u raznim političkim okolnostima isticali razna i ponekada kontroverzna hrvatska nacionalna obilježja, ipak, zahvaljujući onim svijestnim državotvornim Hrvatima koji su uvijek i u svakim prilikama, smjelo i odvažno, isticali i branili istinska i prava nacionalna hrvatska obilježja: zastavu, grb, predaju, jezik, običaje, pozdrav(e) i sve ono čime se jedan narod divi i ponosi i što ga predstavlja, uspjeli su se Hrvati održati do dana današnjega.

ŠESTA TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti znali biti dobre sluge loših tuđih i stranih gospodara, isticanje hrvatskih nacionalnih obilježja uvijek su smetali neprijateljima Države Hrvatske. To svjedoči naša hrvatska povijest, to svjedoče razna hapšenja, razna streljanja, razni progoni, razne muke i razni zatvori.

SEDMA TOČKA:

Iako su Hrvati u prošlosti lutali kroz magle u maglu, hrvatska nacionalna obilježja su bila ta koja su im bila vodič kojim putem treba krenuti da se ne izgube i da ne skrenu s pravog **** prema Državi Hrvatskoj.

OSMA TOČKA:

Iako su Hrvati bili prevareni stupiti u državnu zajednicu s drugim narodima poslije prvog svjetskog rata 1918. godine, hrvatska nacionalna obilježja: zastava, grb, predaja, jezik, pozdravi i hrvatski narodni osjećaji su bili ti koji su progovorili u hrvatskom čovjeku da je došlo vrijeme da se Hrvati

ujedine u borbi za oslobođenje Hrvatske i uspostavu Hrvatske Države.

DEVETA TOČKA:

Iako su Hrvati poznati kao vrlo miroljubiv narod, iako Hrvati ne vole rat niti vole ratovati, ali, da bi se Hrvati očuvali i zaštitili od podpunog uništenja, bili su primorani u siječnju 1929. godine osnovati jedan pokret koji će se suprostaviti stranim nasiljima da se tisućljetno ime hrvatskog naroda iskorijene i narod uništi. Tada se od svih državotvornih Hrvata izdiže jedan po imenu dr. Ante Pavelić i osniva organizaciju Hrvatski Revolucionarni Ustaški Pokret i kojim je i kroz koji je istakao sva hrvatska nacionalna obilježja bez ikakvih cenzura. Tako je došlo do osnutka Ustaškog Pokreta.

DESETA TOČKA:

Iako su mnogi današnji Hrvati upoznati o Hrvatskoj i Hrvatskom Ustaškom Pokretu, Poglavniku, Ustašama, Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, NDH, kroz ovu gore priloženu sliku spomenika Žrtava Fašizma u Jasenovcu, kojeg je projektirao beogradski srpski arhitekt Bogdan Bogdanović, ipak ovaj spomenik je taj koji je hrvatskim komunistima otvorio oči da taj spomenik predstavlja srpske, četničke i jugoslavenske laži. Dr. Franjo Tuđman je bio taj koji je prvi upro prstom u srpskojugoslavenske laži koje se promiču protiv hrvatskog naroda upravo kroz ovaj spomenik u Jasenovcu. Zato je Maks Luburić pisao svojem suradniku u Pariz dru. Miljenki Dabi Peraniću 1968. godine da je taj spomenik napravljen kao po njegovu, Maksa Luburića, planu. Jer, kako Maks piše u pismu, doći će vrijeme da će se na tom i oko tog spomenika hrvatski komunisti najprije posvaditi sa srpskim komunistima i na kraju potući zbog uveličavanja žrtava u Jasenovcu, a mnogi i ne znaju šta je sve tamo bilo. Eto, tako je i prvi predsjednik RH dr. Franjo Tuđman uzeo taj spomenik kao pravac za rušenje Jugoslavije. Otporaš.

piše: Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN

SVIM HRVATIMA U SLOBODNOM SVIETU!

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Glavno Tajništvo

br. 19/ 1955

Stan, dne 20.I.1955.

OKRUŽNO PISMO BR. 7/1955

SVIM HRVATIMA U SLOBODNOM SVIETU !

Prema pouzdanim i provjerenim viestima, s kojima razpoložemo, u Beču postoji jedan komunistički centar, čija je glavna zadaća širiti prorusku promidžbu među hrvatskim emigrantima.

Na čelu tog komunističkog centra stoje tobožnji emigranti hrvatske narodnosti, koji su pobjegli iz Titove Jugoslavije nakon tobožnjeg prekida istih s Kominformom i Rusijom.

Agenti toga centra nastoje doću u vezu s hrvatskim emigrantima kao i sa vodećim osobama svih političkih grupacija i stranaka. govoreći im o bezuvjetnoj pobjedi Rusije nad snagama zapada. Radi toga, da i mi Hrvati moramo imati svoje ljude na strani Rusije, koja je voljna stvoriti Hrvatsku Državu.

Poznavajući dobro odlučnost hrvatskog naroda u Domovini i njegove emigracije u borbi za svoju Nezavisnu Državu Hrvatsku, komunistički se agenti dobroano služe parolama o hrvatskoj nezavisnosti, o našim odnosima prema Srbima, koji pod vodstvom velikosrbskih krugova srbiziraju Bosnu, Sriem, Kordun itd. I tvrde, da Rusija to ne bi dopustila, nego bi na Drini uzpostavila granicu između Nezavisne Države Hrvatske i nezavisne Srbije. Zato da bi hrvatski nacionalisti i Ustaše morali pomoći Rusiji u obračunu s Titom, jer da Rusija to ne može učiniti bez Ustaša.

Hrvati!

Mi ne vjerujemo u stvarni prekid između Beograda i Moskve. Moskva nije nikada u povijesti bila prijatelj hrvatskog naroda, nego uvijek naš protivnik. Carska je Rusija naručila umorstvo prijestolonasljednika Franje Ferdinanda, koji je bio prijatelj Hrvata. Moskva je dala pobiti hrvatske zarobljenike na Odesi, (Radi se od preko deset tisuća hrvatskih zarobljenika koje su Srbi pobili samo zato što se hrvatski zarobljenici nisu htjeli pridružiti jugoslavenskom Odboru, tj. srpskoj vojsci. Kada se je za taj pokolja saznalo, predsjednik Hrvatske Stranke Prava, HSP-a Aleksandar Horvat je oštro reagirao 6 srpnja 1918. interpelacijom imena GROZOTE U ODESI u Hrvatskom Državnom Saboru, mo) jer se nisu dali svrstati u jugoslavensku legiju u prvom svjetskom ratu. Moskva je nakon Marseille-a tražila najenergičnije mjere protiv Hrvata.

Moskva nam je likvidirala i ono malo hrvatskih komunista, koji su mislili, da treba izgraditi i osigurati Državu Hrvatsku.

Ona je uvijek bila neprijatelj hrvatske državne misli. Radića su poslali u Beograd, a 1941., kada je hrvatski narod stvorio svoju državu, Moskva je poslala svoje prijatelje srbske komuniste i cijelo srbstvo u vatru protiv N.D.H.

Hrvatski su komunisti neznatnu ulogu odigrali i uvijek su služili srbsku i jugoslavensku državnu misao. Danas se strelja Hrvate i za djela počinjena protiv Karadjordjevićeve monarhističke diktature. Hebrang je likvidiran, kao i grupa naših komunista, ali to ne znači, da su oni bili žrtve svog hrvatstva. Hebrang je bio ortodoksni komunist i nije imao ni Boga ni Domovine. On je Hrvatovao zato, jer u Hrvatskoj nije mogao uspjeti s komunizmom. Mi smo imali u rukama Hebranga i znamo njegovo mišljenje. On je tražio hrvatski Sriem i Bosnu, jer su to zahtjevali nesretni hrvatski proleter, koji su odbijali srbski i jugoslavenski komunizam, jer je bio posve protuhrvatski orijentiran.

Hrvatske komuniste nije bolila hrvatska nesreća, nego taktički neuspjeh. Njima je Domovina taktika, a nama je sastavni dio našeg žića i bistovanja. Godine 1941. podpisnik je uhvatio jedan dio arhive komunističke stranke Hrvatske kao i kartoteke tajnog ureda zagrebačke policije sa zapisnicima. Samo tri bilješke su glasile: "hrvatski orijentiran", a svi ostali pristalice jugoslavenske državne koncepcije. Hrvatski pak radnik bio je i ostao je protivnik svakog - i hrvatskog, i srbskog, i jugoslavenskog, i ruskog komunizma!

Postoji mogućnost, da Rusija danas šalje svoje emisare, jer su svi dobro obaviješteni ljudi na čistu s time, da u Hrvatskoj vladaju srbski komunisti i jugoslavenska državna misao uz pomoć srbskih i slovenskih krugova. Ali postoji vrlo lako mogućnost, da se radi i o Titovim agentima, o srbokomunistima ili o kojem biednom sluganu istih iz Hrvatske, koji nas žele u slobodnom svijetu kompromitirati kao tobožnje rusofile.

podpuno je svjedno, da li se radi o Titovim agentima provokatorima ili o pravim ruskim agentima. Radi se uvijek o komunistima. Kada je uzpostavljena Država Hrvatska, ustaški je pokret progonio jednako Staljinovce kao i trockiste, čijim je šefom 1941. bio smatran Dr. Ante Ciliga.

Živimo u teškim poviestno odgovornim vremenima. Neka nas Bog čuva od svakog koraka očaja, jer bi to značilo počinuti nacionalno samoubojstvo. Istina je, da smo neljudski izloženi progonima, jer smo antikomunisti. Istina je, da Amerika spašava tobožnji Titov nacionalni komunizam, koji je čisto srbska i komunistička tvorevina i u biti protuhrvatska. Ali mi vjerujemo, da je to taktika. Vjerujemo, da će Zemlja slobode priznati hrvatskom narodu pravo na slobodu. A i o nama ovisi, da našim držanjem, spremnosti na borbu i žrtvu, našim konstantnim antikomunističkim stavom to priznanje i zaslužimo. Mi smo stari i kulturni narod, narod radnika i seljaka, odgojen u visokom katoličkom i muslimanskom moralu i moramo imati snage i duha, razbora i inetilegencije da prebrodimo svietla i čista obraza ova teška vremena.

Mi vjerujemo u pobjedu Pravde i Boga, dakle smo protiv komunizma. Mi pripadamo jednom svijetu, kojega ne možemo izdati, jer bi izdali sami sebe. Mi nismo antikomunisti radi Amerike, nego radi Hrvatske. To smo bili, jesmo i ostajemo, radeći za Hrvatsku i vjerujući u ono, što radimo i što smo voljni izdržati do kraja. Mi bismo i onda bili protiv komunizma, kada bi smo vjerovali u rusku pobjedu, a to nije, hvala Bogu, slučaj.

Zato je dužnost svih Hrvata u slobodnom svijetu :

1. Pismeno i usmeno, rieču i djlom, suzbijati prorusku komunističku promidžbu među Hrvatima. Upozoriti hrvatske emigrante na opasnost svake vrsti komunizma, onog ruskog i onog srbskog, pa i čisto hrvatskog komunizma.

2. Suradjivati s vlastima država, u kojim žive, i bez predomišljanja dati im podatke o kretanju komunističkih agenata, posebno ako se radi o Hrvatima ili ljudima, koji se izdaju za Hrvate. Treba pomoći vlastima zemalja, koje su Hrvatima dale slobode u kruha, u borbi protiv svih, a posebno hrvatskih komunista, ako takvih bude u dotičnoj sredini. Najaviti rat onima koji bi mogli u slobodnom svijetu kompromitirati naše dobro ime i ugled fanatičkih antikomunističkih boraca.

3. Suradjivati sa svim poznatim antikomunističkim organizacijama, društvima i ustanovama u pobijenjau svake vrsti komunizma. Nastojati posebno povezati se s aktivnim antikomunistima drugih naroda iza željeznog zastora, kao i mjestnim organizacijama naroda, čije gostoprimstvu uživaju.

Neka Vam ruski plaćenici govore, da Srbi imaju svoje ljude u Pešti, Moskvi, Sofiji, Bukureštu, da sjede na svim stolicama. Mi to znamo, ali zna Američka obavještajna služba i to, da u Hrvatskoj vladaju srbski komunisti, a zna američki narod, da je narod Kardinala Stepinca i Poglavnika Pavelića izrazito antikomunistički. I dolazi vrijeme, kada će i vječna vjernost hrvatskog naroda biti nagradjena vjernošću svjeta, kojem pripadamo.

Izprazna su i ruska komunistička obećanja, da se u slučaju njihove pobjede ne će Ustašama ništa dogoditi. Ne, Ustaše ne trebaju ruske ni komunističke milosti. Ako je potrebno, da mi preživjeli iz beleiburške tragedije, idemo stazama mrtvih, onda ostajemo u Europi. radije na polju časti spašavati stijeg hrvatskih oružanih snaga s oružjem u ruci, nego spašavati tielo, prodajući dušu svoju i svoga naroda.

Ni Moskva ni Beograd !

Ni srbski, ni hrvatski, ni ruski, ni jugoslavenski komunizam !

Ni Titovci, ni Trockisti, ni Staljinovci, ni Malenkovci, nego NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA, gdje će vladati Bog i Hrvati.

GENERAL DRINJANIN v.r.

DVA HRVATA, DVA GENERALA, JEDAN NDH, JEDAN JNA, OBA U SLUŽBI HRVATSKE DRŽAVE

Nitko ne može zanijekati vojničke titule dvaju Hrvata, dvaju Hrvata koji su sami sebe pobijedili, a to su general Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS-a Vjekoslav Maks Luburić i general Jugoslavenske Narodne Armije, JNA dr. Franjo Tuđman. General DRINJANIN je sam sebe pobijedio i sam sebe uvjerio da Hrvatska pripada svim Hrvatima a ne samo Ustašama ili partizanima, fašistima ili antifašistima, komunistima ili antikomunistima; zato se je general Drinjanin i odrekao ustaštva i skinuo ustašku kapu i rekao u svojem poznatom povijestnom govoru svim Hrvaticama i Hrvatima

diljem svijeta prigodom Desetog Travnja 1968. godine:

"...Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško partizanski rat među našim sinovima, su IZDAJNICI HRVATSKE STVARI...". Također i dr. Tuđman je sam sebe pobijedio kada se je odrekao komunizma, jugoslavenstva i antifašizma te otvoreno priznao da je pohlepno čitao izdanja DRINAPRESS-a i članke generala Luburića, te se smatra vjernim đakom Maksa Luburića. Otporaš.

piše: Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN

Osobno Peri Tutavcu

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Ured glavnog Tajnika

4.X.1960.

Bratskom "NAPRIDKU"

Buenos Aires, Argentina

Dragi moj prijatelju Tutavac!

Dobio sam na vrime Vaša pisma, kao i "Napridak", onaj poslat avionski, a i paket što je poslat "volovskom" poštom. ("Volovskom" poštom u ovom slučaju znači, parobrodom, mo. Otporaš) hvala na pažni i ja ću nastojati uzvratiti.

Pročitao sam sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedni riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one, posli smrti Poglavnika. Čestitam Vam od srca, i dao Vam Bog snage, pa izdržali do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti.....

Lipo je čitati našu ikavicu, lipo ju je i čuti. Ali eto, život nam nametnuo nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako će se uspiti povratiti na riči naših didova i baka. Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubiški, za vrime škole, veli dobra starica: "ama sinko, kako ti to meni govoriš..." Mislio ja, da sam valjda izlanuo štogod, pa da se starica naljutila, a kad tamo starica mene ispravlja, pa veli: "zaboravio ti na školama sine moj govoriti našim lipim jezikom hrvackim". Nadam se da će se i ta i neukusna pogrda našeg jezika s vrimenom ispraviti i dobro bi bilo, da se tiska kakvo dobro dilo na dobrom hrvackom jeziku i ikavicom. Ako se takva šta odluči, a Vi računajte samnom.

Hvala Vam na onako lipim ričima, koje ste o meni u "Napridku" napisali. Ostanite samostalni, borite se za ideal, nebojte se dušmana ni čankolizaca, i izvršiti ćete časno svoju dužnost. I branite naš lipi jezik od nakaza. Svi će Vam pošteni ljudi pomoći.

Poslao sam Vam jedan paket "DRINA" pa dogovorite se sa Štirom o prodaji. Šta dobijte za te, neka bude prilog "DRINE" za "NAPRIDAK" a ja ću Vam osobno uvik poslati sve što tiskam.

Oglasite "DRINU" u "NAPRIDKU" i napravite izpravku, kako sam to pisao Štiru.

Bog Vas pratio u svemu što budete radili, a kada god budete mislili, da nešto mogu za Vas učiniti, obratite se na mene. Znao sam uvik ciniti nesebični i patriotski rad.

Odani Vam Vaš

Maks.

(Pere (Bilić) Tutavac, Dančanje kod Mostara 9 srpnja 1913., Buenos Aires 9 listopada 1985, je bio novinar, publicista, jezikoslovac glavni i odgovorni urednik novine NAPRIDAK isključivo

na starom hrvatskom jeziku IKAVICA. Napisao je nekoliko knjiga na ikavskom jeziku. On mi je poklonio svu korespondenciju između njega i generala Drinjanina. Mnogo sam mu zahvalan za ova pisma koja ću postepeno iznositi. Otporaš)

Odgovor Pere Tutavca na generalovo pismo od 4.X.1960.

Pere Tutavac

Dupuy 87 - Buenos Aires

Bs.Aires, 25. prosinca 1960. (Kako se po datumu može vidjeti, ovo pismo je pisano na sami dan Božića, mo. Otporaš)

Poštovani i dragi g. Generale!

prije svega želim Vam javiti, da sam u redu primio paket "Drine", tj. 56 komada, kao i Božićnu čestitku upućenu hrvatskim vojnicima. Hvala Vam na svemu najiskrenije. "Drinu" po malo prilažem "Napridku" i šaljem naokolo mojim "predplatnicima". Do danas sam na račun toga dobio 20.- (dvadeset) pesosa...(što bi po današnjem kursu boglo značiti nekoliko lipa, mo) Ne možete si zamisliti, do koje su mire naši ljudi nemarni (da ne rečem drugačije). Jednak je omir i s "Napridkom". Već godinu dana šaljem list na sve starne na ime ljudi do čijih sam adresa došao, a da u 95% slučajeva nema ni glasa od njih - iako se novine ne povraćaju; što je najbolji znak, da ih primaju i da ih redovito primaju...Ali što da Vam o tom pišem, kad i Vi sami znadete, kako se "zaradjuje" s poslovima ovakve vrsti. Međutim, "ima nešto što nas naprid kreće", bez obzira na sva nerazumjevanja, poteškoće - i ne prilike, koje nam na svakom koraku prave "predstavnicu" i "veliki rodoljubi".

Početak prosinca o.g. u Argentini su povišene i cene tiskanju, tako da mi ni uz najbolju volju nije bilo moguće "odškrnuti" koliko je bilo potrebno za izdati Božićni broj. Možda će izići do konca godine - ili u sličnu 1961. Čim izadje poslati ću Vam kao i obično.

Ako nemate ništa protiv, ja bih želio u kojem od narednih brojeva doniti Vaše mišljenje o "Napridku" i hrvatskom jeziku, kako ste iznili u pismu od 4. listopada 1960., izostavivši ono što nije za javnost. Dakle, po prilici, ovako:

"Bratskom Napridku" - Buenos Aires, Argentina

Dobio sam i pročitao sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedne riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one posli smrti. Čestitam Vam od srдца, i dao Vam Bog snage, pa izdržite do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti.....

Lipo je čitati našu ikavicu. Lipo ju je i čuti, ali, eto nametnuše nam nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako ćemo uspiti povratiti se na riči naših didova i baka.

Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubuški, za vrime škola, veli dobra starica: (Maksova majka Marija, djevojačko prezime Soldo, rođena 1886 umrla 1989, dakle živjela 103 godine, mo. Otporaš) "Ama, sinko, kako ti to meni govoriš?"...Mislio ja da sam valjda izlanuo štogod, pa da se starica ljutila, a kad tamo ona mene ispravlja, pa veli: "Zaboravio ti na školama, sine moj, govoriti našim lipim jezikom hrvatskim!"...

Nadam se, da će se i ta nepravda i neukusna pogrda našeg jezika s vremenom izpraviti - i dobro bi bilo, da se tiaka kakvo dobro dilo na dobrom hrvatskom jeziku ikavicom.

Ostanite i nadalje samostalni. Borite se za ideal! ne bojte se dušmana i čanjkolizaca, i izvršit ćete

častno svoju dužnost. Branite naš lipi jezik od nakaze! Svi će Vam poštenu ljude pomoći. Bog vas pratio u svemu što budete radili! Znao sam uvijek ciniti nesebični i rodoljubni rad.

Odani Vam Vaš Maks".

Već odavna sam u vezi i dopisivanju s fra. Knezovićem. (Fra Oto Knezović je bio hrvatski svećenik u Chicagu i napisao je knjigu očevitih dogodovština POKOLJ HRVATSKE VOJSKE, mo. Otporaš) on je već star čovik, što jasno dolazi do izražaja i u njegovim radovima i pisanju po novinama. Napisao je "Povist Hrvata", koju smatra svojim Glavnim dilom - i htio bi ju izdati za života. Kako je to teža stvar (t.j. s materialne, novčane strane) sam ne može.

Nada se, da bi to mogao s pomoću "HOP-a". Izgleda da nije svistan, da ima posla s "praznom kantom", kao i da ne zna što "kružok" misli o njemu, koji nije na "liniji" - te da oni njegovo ime iskorišćavaju za pokriće...

Medjtim, fra. Oton imade pripremljenu, već odavno, i "Gramatiku hrvatskog jezika". Ja sam mu pridložio, da je tiska ikavicom, našto je pristao. Medjutim, veli, da je upao u velik dug s knjigom "Pokolj hrvatske vojske" (koju mu "hopovci" bojkotiraju...)

Fra. Oton, izgleda, misli, da ja imadem "para", pa je predložio, da "Gramatiku" tiska "Napridak" na svoj račun. On ni ne sluti s kakvim se neprilikama borim da bih, kako tako, održao na životu ovaj prvi list u povisti Hrvatskog Naroda na pravom hrvatskom jeziku, kao znak reakcije na beogradsko nasilje s novim "srpsko-hrvatskim" (jugoslavenskim) pravopisom Titovog izdanja.

Kako si mogao i zapaziti, čak se i sam Maček našao ponukanim na to sve reagirati, pa je u "Hrvatskoj Reviji" od prosinca 1960. napisao članak pod naslovom: "Hrvatski književni jezik i pravopis", u kojem zastupa isto stanovište kao i pok. Poglavnik. Naravno, da ne da pokojnome "gušta" i ne pridlaže prilaz na ikavicu - ali piše, između ostaloga, doslovno i ovo: "Ti naši Ilirci" su si nastavili zadaćom ujediniti, pod ilirskim imenom, sve južne Slavene...Uvidjeli su, da treba u tu svrhu stvoriti zajednički književni jezik..., kojem je ban Khuen Hedervary (za volju hrvatski Srba) naredio fonetski pravopis za sve pučke i srednje škole Hrvatske i Slovenije, kako je to uveo srbski književnik Vuk Karadžić...U Hrvatskoj je nastala zbrka...te školana generacija, koja je tek deset ili petnaest godina mlađa od mene, ne zna više pisati hrvatskim pravopisom. Pa tako i ljudi, koji inače zaziru od svega što je srbsko kao vrag od tamnjana, pišu danas isključivo srbskim pravopisom...Od kad smo pali pod beogradsku kapu, naši školani i polu školani ljudi nisu se zadovoljili samo time, što su pisali fonetikom, nego su sve više i više počeli i u pismu i u govoru upotrebljavati oblike srbskog jezika...Osim toga, upotrebljavaju sve više i više srbske rieči, kojima se služe beogradske novine...

Nisam filolog, da bih mogao o tome pisati cielu raspravu, ali se nadam, da ima u hrvatskoj emigraciji dosta ljudi, koji su, doduše, na sveučilištu stekli diplomu profesora makar i izkrivljenoga hrvatskoga jezika i pravopisa, no koji su kadri izdati priručnik čistoga hrvatskoga jezika. Onakovoga, kakav je bio prije, nego što su ga naši pisci, a napose novinari, počeli kvariti oponašajući beogradsko novinstvo.

Hrvatsko seljačtvo sačuvalo nam je hrvatski pučki govor, makar i u dialektima. Mislim da bi bila dužnost hrvatske inteligencije, da nam uzkrisi i sačuva čisti hrvatski književni jezik.".....

Što ovo sve skupa znači?...

Kako vidite, "Napridak" drma savistima - i počinju se pokrećati i oni, od kojih to, možda, nije bilo za očekivati. Naravski, ljudi hoće da budu "originalni" i ne će da priznaju pridnost "Napridku".

Mene to ništa ne čudi niti smeta - jer to je "ljudski"...

Dok ovako Maček (kojeg će, vjerojatno, sliditi njegovi slidbenici) dotle razvikani "oslobodilački predstavnici" progone i čine sve (što) je u njihovoj moći, da me onemoguće!

Uza sve to ja koracam naprid i nastojat ću paliti iskrice dok god budem mogao - pa i uzprkos pisama u kojima me se upozorava, da bi me "hrvatski rodoljubi" mogli umalitati.

Smatram, da bi izdanje Knezovićeve "Gramatike hrvatskog jezika" ikavski bio događaj od dalekosnažne važnosti i svakako najbolja knjiga što bi se mogla u obranu i korist hrvatskog jezika obilodaniti. Pa budući da ja sam to ne mogu ostvariti, iskorišćavam vašu ponudu od 4.X.1960.

Troškovi tiskanja za 1000 komada iznosili bi oko 500.- (pet stotina) dolara. Što se tiče pripremnih radova; korigiranja i drugog u vezi s tiskanjem, ja bih to obavio bezplatno. Za odpremu i poštarinu, virujem da bih nekako smogao - pa makar da i s "Napridkom" za neko vreme "otegnem".

Molim Vas, dakle, da mi se u vezi s time čim prije javite, eda bi mogli pristupiti ostvarenju - i eventualno pridusristi druge, koji bi, možda, mogli dati svemu i neki drugi ton, koji nama ne bi bio najpovoljniji.

Za sad ništa više već srdačni pozdravi.

Čestit Božić i Sretna Nova Godina 1961.! Vama i cinjenoj obitelji.

S poštovanjem Vaš /Pere Tutavac/.

P.s.

Prid nekoliko dana vidio sam se s puk. Štirom. U razgovoru s njim saznao sam i neke novosti o "radu" i ulogama nekih buenosaireških "rukovodilaca" za vreme prošlog rata. Posebno u vezi sa slučajem Osieka. Čudi me da to do danas nije objavljeno od strane onih, kojima je stvar poznata - jer se, možda, s time moglo spričiti mnoge neprilike u emigraciji. Ono što nije do danas učinjeno, tribat će učiniti čim prije, eda nam se u odlučnim časovima ne bi dogodilo teško i sudbonosno iznenadjenje baš s one strane, odkuda se neupućeni najmanje nadaju.

(Kraj ovog pisma i što je najveća šteta da Pere Tutavac - ili netko drugi - nije iznio "o kojem to slučaju" se radi, jer se to još ne zna. Mi, današnji Hrvati, koji se budemo bavili hrvatskom političkom emigracijom od propasti nama Hrvatima NDH pa sve do danas, morati ćemo zasukati rukave i s velikim naporima tražiti tko je tko bio i tko je šta radio, jer živih svjedoka neće više biti. Mo. Otporaš)

22-03-2014 21:36 [#178](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SAMO ZA TEBE - PROČITAJ I SPALI - ALI BRANITE POGLAVNIKA I HRVATSKU ZUBIMA I NOKTIMA!

(Donosim jedno vrlo važno i vrlo tajno pismo kojeg je general Drinjanin pisao svojim vrlo poverljivim i nadasve pouzdanim suradnicima. Jedan od njih je za sigurno bio i Danijel, Dane Jolić

koji je živio u Torontu. Dane Jolić je bio vojnik HOS-a NDH i kao hrvatski vojnik podržavao je tijesnu veze s generalom Drinjaninom. Njegov sin Ivo je pratio PISMA MAKSA LUBURICA te me kontaktirao i rekao da ima jedan snopak pisama koje je general pisao njegovu sada pok. otcu Danijelu. Vrlo rado mi ih je uručio. Pisma datiraju od 1952 pa do 1959. Ima jako zanimljivih stvari, kao i u svakom generalovu pismu. Ovo pismo kojeg sada donosim je u ta doba, tj. godine 1955 kada su se koplja lomila između Poglavnika i njegove "okoline" i generala Drinjanina i HOS-a koje je on predstavljao, bilo jedna velika TAJNA, dok danas nije. Zato je general na vrh ovog pisma svojom rukom i olovkom napisao : "Samo za Tebe - pričaj i spali". Zato sam i stavio ovom pismu taj naslov. Ovim putem se želim javno zahvaliti gospodinu Ivi Joliću na darovanju pisama njegova pok. oca Danijela meni. Hvala ti Ivo! Mo. Otporaš)

HRVATSKI NARODNI ODPOR

GENERAL DRINJANI.

Ured Glavnog Tajnika.

Stan, dne 7. XI. 1955.

Dragi brate !

Po ustanovljenom običaju šaljem Vam nekolicin ovo svoje osobno pismo, kao moje osobno pismo, ali koje tumači jednoglasno mišljenje Stožera i glavnih suradnika, kao i ogromnog diela naših ljudi u emigraciji.

Najvažnije je, da se sada pokrene sve u korist Poglavnika i naših u Argentini, a onda dolazi vrlo važno pitanje, koje moramo međusobno riješiti. I mi i Vi učinismo sve i učiniti ćemo i više i nije važno tko je učinio, ali ima problema, koji mogu među nas unieti klicu nesuglasica, pa i razdora.

Radi se o pismima, koje ministar Ilić šalje pojedinim ljudima i u kojima se na neovlašten način predstavlja u boji, koja je neistinita ili na vlastitu želju uveličana. On je dobio od Klaića, šefa propagandističkog ureda kao i od nekih drugih ovlast, da vodi stvar odašiljanja protesta. Učinili su to oni, koji su se skupa s njime usosili u glavu, štetnu i nebratsku rabotu Šubašića i IZBORA, koji je kriv za ono, što se našima događa i što je Poglavnik u bjegstvu, radi čega nam je strahovito naškodjeno politički i moralno u svietu i još se ne vide konture (**opsezi, ishodi, mo. Otporaš**) kraja. Ilić se na glup način upleo u to nakon što mu je ponudjena prodaja knjige, koju je IZBOR izdao. Tada se je zaletio i u zadnjem Izboru napisao gluposti, koje nam ne služe na čast. O tome ćete se još uvjeriti.

Može se braniti Poglavnika, biti ustaša, napadati protivnike kao što smo i mi to činili, ali ne hvaliti onoga, koji nas je nazvao "ustaškom paščadi", "koljačima" i koji hvale Srbe, Dražu, Stojadina (**misli se na Dra. Milana Stojadinovića, mo. Otporaš**) itd., a napada naše svećenstvo radi koljačtva. Pa mjesto da priznaju, da je Stožer na vrijeme vidio opasnost, prave se martirima, napadaju Stožer i generala Drinjanina, a sve radi toga, jer su napali onoga, koji nam je ovu tragediju priredio.

Poglavnik je htio zavaditi Srbe, ali je nevjerni Subašić podvalio i zavadio nas. Kada je klika, koja je kriva za IZBOR vidila nesreću, nisu imali smionosti ni pameti, pa priznati, nego se osvećuju Stožeru i guraju Ilića protiv nas. Najprije zeta S. Pšeničnika, (Srečko, mo) poslije Klaića i promidžbu, zatim komunistu Subašića i IZBOR i na kraju nesretnog Ilića., nekada našeg prijatelja, kuma i suradnika. [I](Dr. Andrija Ilić je bio generalu Drinjaninu vjenčani kum, ili kum generalovu prvom sinu Domagoju koji je rođen 23 listopada 1954., a koliko je meni poznato, a ovo treba do temelja provjeriti, Dr. Andrija Ilić je bio generalov tajnik u Glavnom Stožeru HOS-a, dakle, dok još nije među njima bilo razdora. Mo. Otporaš)/[I] I mjesto da kažu mea culpa, oni napadaju Stožer i DRINU i kao uvijek nagovještavaju, da će biti zaplijenjena, zabranjena i obustavljena. Ilić je neliepo, nekorektno i neustaški prema nama postupao. Mi do sada ni rieči nismo dobili od njega, nego nam braća šalju njegova pisma i prepise istih i daju znati, da se Ilić predstavlja kao jedini, koji u svim poslovima ima ovlast od vodećih.

Mogu Vam kazati : Mi smo ovdje načinili plan za spašavanje Poglavnika, te od Njega dobili i ovlast za sliediti. Trebali smo ga dovesti ovamo i kamo sreće, da je odavno tu. Dali smo ogromna sredstva na raspolaganje i to pomoću naših španjolskih prijatelja i bankovnog uloga moje žene i rodbine. Sve je bilo priredjeno, a ja sam dva puta bio u Tangeru [I](Tanger je luka na sjeveru Maroca ili između Španjolske i Maroca kod ulaz u Gibraltar, mo) i priredio za doček kuću itd. (Po ovom izgleda da bi Poglavnik doplovio parobrodom gdje bi ga general dočekao, mo. Otporaš.)[I]

Nakon toga bi se išlo ovamo, gdje smo imali dozvole. Prijatelji su trebali dovesti ih od tamo u Tanger. Medjutim članovi obitelji, koji neće da Poglavnik dodje ovamo kao i Klaić, koji je izjavio pred povjerenikom DDRINE, da sve ide u zahod, što od Stožera dodje, oni su spriječili, da Poglavnik prihvati našu ponudu. Mi danas nemamo veze, jer ista idje preko obitelji, zetova i kćeri, a ovi ne daju, da Poglavnik dodje ovamo, jer imadu interesa da bude tamo, pa makar i u stalnoj pogibiji.

To je žalosno, ali istinito. Cielu Stožer kao i španjolski prijatelji pratili su cielu stvar i svi skupa se zgražamo, da se ovako što može dogoditi. Falilo je političke mudrosti, pa su naveli Poglavnika na tanak led sa nesretnim pokušajem s IZBOROM, a sada ustraju u nesreći, i dok se Subašić šeta i dojavljuje adrese, gdje bi mogao biti Poglavnik, Njega traži policija, a nas su stavili na listu neprijatelja Crkve.

To je rezultat genijalnog pokušaja rata protiv Crkve, kojeg smo osudili na vrijeme i spasili barem dio ugleda našega Pokreta. Falilo je gradjanske, ustaške i ljudske hrabrosti, da priznaju ovu pogrešku i odterete Poglavnika, nego kažu, da se nije ništa dogodilo. To nije istina. Vatikan je dobro obaviešten, a čak i novine Španjolske, gdje smo bili br. 1 donose viesti, koje će nas u crno zaviti. Da se nismo ogradili od mahnitjanja, danas bi i mi ovdje imali istu sudbinu kao i oni.

Pasti ćemo svi za Hrvatsku, za Poglavnika, ali pasti u borbi protiv svoga svećenstva i Crkve, a za Stojadina i peronizam, to je zločin, i one koji su zato krivi, trebalo bi staviti pred ustaški sud. Zato se osvećuju Stožeru, koji je jednodušno s generalom Drinjaninom sve napisano, sve vodio i sada je jednoglasno solidaran, kao i ogromna većina onih, kojima je stvar poznata.

Poglavnik se ne može javljati i ta klika je sada dobro izkoristila čas nesreće, pa žele da se sve zaboravi. Ne, ni zaboraviti, ni oprostiti. Doživili smo tragediju Kavrana vlastitom krivnjom, (trebalo je imati "petlje" i to reći sedam godina poslije tragedije, preuzeti odgovornost za poraz i td., mo) iako sam došao iz Domovine i upozorio ih na stanje. Rekli su: mi smo vodstvo. I sada smo na vrijeme upozorili i opet su rekli : mi smo vodstvo. Tako se predstavlja i Ilić, ali se vara. Mi nemamo vodstvo nego vodju. Imamo Poglavnika i Predsjednika Vlade. Ni od Poglavnika ni od Predsjednika Vlade, koji nema pojma o svemu, nema ni glasa.

Nije vodstvo nitko, jer ga nema. Imamo Poglavnika i Vladu. Imamo Vrhovnog Zapovjednika, i general Drinjanin i Stožer nisu dobili ni jednog slova, pa tako Ilić nema prava miešati se u poslove Stožera ni Otpora, nego ono, što mu je Klaić dao.

Mi ne priznajemo vodstva, jer smo vojnici. Ne može se jednog djelatnog generala obavještavati preko čarkara, niti Stožer preko promidžbe. Ja bih radije objesio sablju za svagda, nego da mi promidžbenjaci, koji su do sada uvijek slabe rezultate pokazali, zapovjedaju. To bi bila degeneracija vojske, i to ni jedan borac, ni jedna vojska neće prihvatiti niti će to Poglavnik dopustiti.

Nije dosta, ako mi jednostavno kažemo da nismo krivi. Krivi smo jer smo dali podloge sa negativnim IZBOROM. Subašić je komunista, plaćenik Srba, i neovlašteno se služi imenom Poglavnika, izkorišćujući to. Ponudio nam je uslugu, i napravio uslugu Srbima i komunistima.

Za napasti nevaljale svećenike ne treba ići tim putem, dapače treba biti dobar katolik, i u obrani ideala, Boga, Crkve, Domovine, Poglavnika i Pokreta možemo napasti ne samo svećenika, nego i

kardinala, ako treba.

Ali IZBOR se je teško ogriješio o Crkvu i nas usosio. Ne dajte se u rat protiv Crkve, jer ćete ga izgubiti. Svećenici su, pa i naši protivnici svi ustali u obranu Poglavnika, osim par degeneriranih. Oni su nas jedino branili 1945. god. i danas u većini zemalja okupljamo se oko svećenstva i Crkve. To Vi svi znadete. "Plovidba" je nečastna, **(Ne znam šta bi to moglo značiti "Plovidba je nečastna". Možda je to u ono doba bio jedan izraz među Hrvatima koji su emigrirali u Argentinu i došli s parobrodom, tj. plovidbom, mo. Otporaš)** ali zar ju mi nismo napali davno prije, nego je Subašić došao među nas? Zar je itko ljuće napao protivnike Poglavnika, pa i onda kada su svećenici? Pa ipak uživamo podporu i zaštitu Nuncija, kardinala, nadbiskupa i svećenika, jednom rieči Crkve. I svi su skočili za Poglavnika i nije mala stvar, jer ovdje su jamčili uglednici Crkve za Poglavnika i to je vriedilo više nego sve naše predstavke. Svi smo odgovorni Bogu i Narodu i zato pazite što radite.

Naša braća u Argentini zaboravili su, da je Franco mač Vatikana, da je Njemačka, Italija i Austrija u rukama kršćanskih vlada, i da u mnogim zemljama jedino Crkva štiti Hrvate. Gdje su nam novi prijatelji? Nije pupak svieta u Pampi, **(Pampa je pokrajina srednje Argentine, gdje je bilo nastanjeno mnogo Hrvata, i po svoj prilici to "novo vodstvo o kojem general govori, mo. Otporaš)** pa ne možemo svi gledati kroz njihove naočale, koje su subjektivne. Prema istom pravu moramo i mi fanatički u katoličkoj Španjolskoj misliti na sebe kao i na Hrvatsku, koja treba Španjolsku.

Neka sutra nagare Rusi, tko će nas primiti? Neka se ide sutra napried, zavisiti će mnogo toga o Francu. I svaki dan više. Stoga naši nemaju prava nametati nam jednu štetnu politiku, koja će i nas ovdje uništiti kao njih tamo.

Ne znam šta je sa Poglavnikom, ne znam kako će se sve svršiti. Jasno je da će biti težkih posljedica za sve nas, za Pokret, za Hrvatsku, jer jedva smo bili oprali od obtužba 1945. i sada smo mi vlastitom krivnjom naprtili glupu, nepotrebnu i tragičnu hipoteku IZBORA. Zato nećemo nikakovo vodstvo, nego Vodju i Valadu, Poglavnika i Predsjednika. Neka se osnuje politički odbor, neka se traži mišljenje sviju, neka se uzmu u obzir interesi svih, u svim zemljama, neka se dade mjesta novima, koji su se istakli u borbi za ovih 10 godina.

Nije dosta, da se zetovi, kćeri i propagandisti slože i ovlaste nekoga. Kakva smo mi vojska, gdje se generala obavješćuje preko čarkara, da je "vodstvo" sve povjerilo Iliću, neborcu, koji je ratovao u Beču, a rezistirao u Engleskoj. Kakve smo mi ustaše, gdje jedan Subašić može dieliti lekcije jednom generalu koji je 25 godina u prvim redovima. Ja sam godinu dana prije nego itko osjetio izdaju Lorkovića, pa su me proglasili ludim. Osjetio sam tragediju Kavrana, pa su me proglasili "kompromitiranim".

Osjetio sam propast u koju idemo u Argentini dvije godine unapried, pa sada mi sole pamet oni, koji su krivi za tragediju, jer nisu imali ni hrabrosti ni pameti. I mi nismo crnički tribuni, nego tražimo, da se napravi Pokret, hierarhija, odgovornost. Mi smo u Stožeru napravili 10.000 pisama i neka nam daju jedno gdje nije najžešći ustaški duh i duh Poglavnika, i to u doba, kada to nitko drugi nije radio. I usporedite ustaški duh IZBORA I DRINE.

Hoće propast DRINE. Subašić ju najavljuje u pismima, koja posjedujemo. Klaić baca sve u ćenifu **(nužnik, mo)** što dolazi od Stožera, a bacili su možda i spasenje Poglavnika. Dižem obtužbu, tražim ustaški i vojnički sud, pa da se ustanove činjenice. Čitave pošiljke DRINA su tako nestale u Domu, nastojalo se podvaliti Stožeru, jer su imali koristi od Stojadina, **(Dr. Milan Stojadinovića, mo)** s kojim su pravili poslove, koji nam ne služe na čast. Ima u Argentini 10.000 nacionalista i na što smo spali.

Držite se uz svoje svećenike i onda, kada se sa njima politički ne slažete. Recite im svoje. Ja sam se ispovjedio u Barceloni na Kongresu kod čovjeka, kojega bih politički smrvio, kad bih mogao. Napadao sam ga, ali ga kao svećenika poštujem. Crkva je snaga, ne zaboravite to, a to su i naši

osjetili. Neron je otišao, Staljin je otišao, Peron je otišao i Tito će otići, svi ćemo otići, a Crkva će ostati.

I nama je mrijeti i moramo umrijeti spokojni i smireni s Bogom i Crkvom. Crkva je naš saveznik. Danas Rusija i USA traže veza s Vatikanom, muslimani, hindusi i pogani uzpostavljaju veze, a mi ih kidamo s Crkvom, sa Stepincem, sa 1000 mrtvih svećenika za Hrvatsku. Nedavno se njihao na vješalima Fra Herman, moj bivši suradnik zato, jer nije zatajio Poglavnika ni Hrvatske, i to u isto vrijeme dok je Subašić pisao, da je svećenstvo anacionalno, da su fratri klali, da je Draža pošten, a da su njegovi rasovi krivi, iako znamo, da je Draža bio onaj, koji je klanje vodio. Mene je IZBOR proglasio i Srbinom i na usta srbskog generala Djukića rekao, da ne znam tko mi je otac, zvao se "Luburić koji je navodno u Madridu".

(Evo šta je o tome u "Otvoreno Pismo Srbskom Generalu Svetomiru Djukiću", pisano 10. X. 1955., između ostaloga, general Drinjanin kaže u DRINI br.8/12 1955., strana 218/219. "... Imam i previše dokaza o radu najnovijega "srpsko-hrvatskog stručnjaka" Josipa Subašića i njegova - i vrug zna čijeg još - lista "Izbora", pa na silu moram tražiti i nalazim, srodnost ideja i misli vodilja u pisanju toga lista i ideja, koje ste Vi iznieli u Vašem članku. obrazložiti ću:

1.) Čini se kao da ste se posebno trudili, da vaš susret sa mnom dobije nedužnu formu slučajnog sastanka. Kažete doslovno: " Tu primjetih jednog ustaškog generala, prirodnog držanja. Izgledalo mi je, da je jedan od naših, i kad ga potapka po ramenu i upitah: "Ama, jeste li Vi naš čovjek. Jako ličite..."- on se nasmija i odgovori: "Ja sam general Luburić. Osjećam se hrvatski, a tko zna od koga sam..." Svi prasnu smo u smieh na ovu dosta masnu dosjetku. Inače Luburić je iz Hercegovine." Istina jest, da sam ja prisustvovao viećanju između Vašega predstavništva o Glavnog Stana Poglavnika, čiji sam bio član...Tako Vi ste meni predstavili punomoć iz Glavnog Štaba Draže Mihailovića, a ja Vama sa Zapovjedi Glavnog Stana Poglavnika...Ova punomoć i danas postoji u arhivi II. Ustaškog Zbora. Nije bilo slučajnog nalaza, a niti doskočica, niti smijanja...

2.) Zamislite si, kada bih i ja imao stručnjaka za "hrvatsko-srbske probleme", pa podvalio u jednom mom članku sljedeći dialog:

- Luburić: Slušaj, bre, Djukiću, ama Vi izgledate naš čovek, Jako ličite...

- Djukić: Znae gospon Maks, Ja sam Srbin, srbski osjećam, a vrug bi si ga znal, kak je to s tatekom...

Šta biste Vi na rekli?

Znae, ja sam čitao Vuka Karadžića, čitao sam i ono što Srbin Dr. Jocić (Eugen, Vojviđanski Srbin, prijatelj Hrvata, napisao članak povodom atentata na Poglavnika 10 Travnja 1957. u Argentini: "ATENTAT NA HRVATSKU, poginuo ili umro u Parizu 1971. mo. Otporaš) piše o Srbijancima, pa ipak se nikad ne bih usudio napisati o svom dragom prijatelju, srbskom generalu, da ne zna tko mu je otac. Možda to u Beogradu, na čaršiji, među niškim ciganima, koji su Srbiji dali Cvetkovića Ministra Predsjednika, (nije ni danas stvar bolja, jer su im dali Tomislava Nikolića za predsjednika, mo) ili u stanovitim krugovima, gdje je moral bio jako slabo predstavljen, i ne bi bilo fatalno, ali u Ljubuškom je to pitanje od prvorazredne i sudbonosne vriednosti. Toliko načelno o moralu u Ljubuškom. A mogu Vam takodjer predstaviti obitelj Luburića, koji su oduvijek bili poznati patriciji, gazde, gospoda, dobrotvori, duboko religiozni, priznati i poznati patrioti, što nije teško ustanoviti kod kojega god starijeg čovjeka Hercegovine. Bili su gazde i gospoda, dok niste došli Vi Srbi i Srbijanci, uništili patriote, gazde i gospodu, a stvorili proletere, revolucionarce i osvetnike. Sa slobodom vratio se sjaj obitelji gazde Franje i gospodina Ljube Luburića, a sa ropstvom opet smo postali prognanici, proleter, ali uvijek goapoda, i uvijek u službi Boga i Domovine. Tako će to uvijek i biti u domu Luburića, kao i u gotovo svim domovima Hercegovine. Tamo se, gospodine generale,

zna točno, tko je kome otac. Strana 220,..." Mo)

I svakom srbskom generalu daje generalski naslov, zove Nedića rodoljubom, a mene, ustaškog generala koljačem. Ja sam osobno ponosan, a osiguravaju me svi članovi Stožera i svi suradnici Odpora, da su i oni vrlo ponosni na ulogu Stožera i DRINE. Bilo je vremena, da ni HRVATSKA nije pola godine napisala rječ Ustaša i Poglavnik, a mi smo i poslije Kavranove tragedije rekli: Ustaše srдца gore ! Kažemo i sada. Subašić i Klaić poručuju, a Ilić je na tom putu, da je Poglavnik napustio ustaše, kako bi se sporazumio sa Srbima i židovima. To ne stoji, a kada bi i stajalo, mi nismo napustili Njega, jer znademo, da će nas trebati. Ne vjerujemo u uspjeh antiklerikalne politike i zato smo protiv nje. I u tom moramo ostati jasni, ako nećemo da nas razganjaju po svietu kao razbojnikе i komuniste. Neka se prestane s novim glupostima, jer ćemo se javno buniti, da spasimo ugled i čast i ljude za novu borbu.

Amerika traži Vatikan, a mi ga napuštamo. Kome to može služiti? Komunistima i Stojadinovom agentu Subašiću, a ne Hrvatskoj. Stojadin hoće Hrvatsku, ali sa granicama na Kupi i muslimani imaju pravo sumnjati u našu dobru vjeru. DRINA je bila jasna i Džafer je u njoj iznio naš stav. Čast svima pa i Stojadinu, ali na Drini. Čast liberalima i svima, ali oni vladaju u Hrvatskoj i služe komunizmu, a u svietu ga pomažu, a Stepinac je branio Hrvatsku i sada je za tu Hrvatsku na robiji.

Vatikan daje emisije na hrvatskom i o nama ovisi, dali ćemo uspjeti da radi za nas. IZBOR nije taj put. Samo abnormalni i nepošteni ljudi mogu odobravati IZBOR. A IZBOR još uvijek vodi duhove, sada u osveti prema DRINI i Stožeru. Ilić je najnovija poluga IZBORA pa makar kako god izgledalo, da radi za Poglavnika.

Engleska nije naš nego petrov i Titin prijatelj. Sve što pišete Iliću i što ta budala piše Vama ide kroz ruke engleske policije, a 1945. smo vodili kakova je. Da li je pametno pravite centre tamo, a ne ovdje gdje imamo prijatelje, sigurnost i punu zaštitu? Ilić je profesor i pjesnik. Može voditi propadangu, pisati članke i vjerujem, da je to ono što bi trebao raditi i zašto smo ga bili i pozvali u Španjolsku. I onda je bio ministar, ali zato nije zapovjedao Odporom niti će sada zapovjedati.

Nije nikada hitca izpalio, nema pojma o ničemu i svaka bi mu akcija svršila kao ona Kavranova. Žena mu je bila gestapovski agent, Čehinja, a Ilić radi strašne osobne mane sasma je u rukama svoje žene. (Ja sam upoznao gosp. Dra. Andriju Ilića u Parizu u siječnju 1960., po povratku iz Madrida kada je bio na pogrebu pok. Poglavnika. Naše društvo HOP-a Dr. Ivan Šarić ga je primio i nas nekoliko smo otišli posjetiti Georges Desbons-a, branitelja atentatora na srpskog kralja Aleksandra Karađorđevića. Dr. Ilić je imao skoro cijelu jednu stranu lica crvenog mladeža, što je dio njegovog rođenja. Kada si sa njim, nekako pogled uvijek i nehotice leti na taj maladež, što izgleda vrlo upadno. Kod Georges Desbone-a me je prijatelj opomenuo da ne gledam u dr. a Ilića tako upadno. O toj "osobnoj mani" general govori, mo. Otporaš) Zato je morao ići odavle, jer nije mogao među ljude. Ona je inteligentna, ali nesavjestna i dominira ga. U ovakovim okolnostima ne može biti ni govora o nadzoru nad Stožerom, bez obzira kakova pisma njemu pisali Klaić ili pojedini članovi Poglavnikove obitelji.

Nama ne zapovjedaju kćerke, zetovi i zetovski prijatelji, ni klika ni promičbenjaci, ni oni, koji su nas zvali ustaškom paščadi, nego Poglavnik i Predsjednik Vlade. Zato učinite sve u obranu Poglavnika, preko banke pošaljite na obitelj novce, dajte i Iliću sve što hoćete, ali znajte da on živi u Engleskoj i da nema nad Odporom ama baš nikakove vlasti.

Smiešno je ono što njemu pišu i smiešno ono što on piše. To je bio pokušaj Klaića, pa je propao, to kuša i Ilić i propasti će kao i naši, ako podju tim putevima. Pazite da nam i više štete ne nanesu, prikazujući se kao martiri, koje Crkva progoni.

To ne stoji, mogli su zgriješiti i svećenici, i mi ćemo ih osuditi, ali ogromni dio nas je branio. Zato i

mi moramo braniti Crkvu i svećenstvo. Sve drugo je samoubojstvo i dreka, da se sakriju vlastite pogreške. I to čine naši u Argentini. Za nesreću smo krivi i sami, jer u Argentini živi mnogo tisuća nacionalista, gardista, mađarskih nacista i samo su nas tjerali, pa su još uvijek u zatvoru Dr. Bulat i drugi, šefovi peronista i grupe Izbor.

A lopov Subašić pod zaštitom komunista i socijalista denuncira naše. To je stvarnost. Nije dakle Crkva, nego IZBOR, koji su krivi našoj nesreći i Poglavnikovu bjegstvu. Iz istih razloga je zatvoren i Stojadin.

Držite na okupu vaša društva, nedajte praviti razdor niti uplesti se u protucrkvenu rabotu. Ali braniti Poglavnika i Hrvatsku zubuima i noktima i pomozite u tom poslu svakoga, pa i blesastoga i pokvarenoga Ilića, koji je na onako nekorektan način htio mimoći i uništiti Stožer i svoje dojučerašnje prijatelje, koji se nisu dali navesti na tanak led sa šeftovima IZBORA i Subašića.

Vrieme će nama dati pravo, ali na žalost, vrieme nas raztvora, jer smo si uprtili na ledja teško breme, obtužbu neprijateljstva Crkve, koja je kako tako bila uz nas, a sada je protiv. Trebat će mnogo truda, da se to izpravi i na nama je, da to učinimo. Nije najsretnije braniti Poglavnika sa Ilićem, koji je i sam sudjelovao u radu IZBORA, nego je to trebalo učiniti iz Španjolske, gdje imamo dvadeset visokih crkvenih dostojanstvenika, koji su uzeli u zaštitu Poglavnika PRIJE NEGO ILIĆ JE I DOBIO OBAVIEST O SVEMU.

Nisam Vam se mnogo javljao, jer sam baš zato mjesec dana stalno na putu, radimo i pojačavamo rad. DRINA je u tisku, a iz Amerike nam dolaze novi i svježiji mladi suradnici. Bio sam dva **** na granici i javio Vam se odanle. Opet ću se skoro javiti s drugog mjesta. Stožer je jednodušan, jači i biti će pojačan. Imamo dobre veze, nalazimo se okruženi prijateljima, imademo konzulat i legalni službeni pravac, koji uživa podršku velikih i najvećih. (U to doba Španjolska je još uvijek priznavala NDH i imali smo konzulat u Španjolskoj, mo)

Mislimo na sve, imamo i potrebne veze s Amerikancima, koji misle kao i mi. Treba dočekati vrieme i ne izgubiti glavu i nerve. Ne gubiti prijatelje, nego sticati nove, kao što to mi radimo. Klika koja je kriva za nesreću i razbacivanje snaga, odgovorna je i ja sam to Poglavniku i Predsjedniku Vlade pisao. Pazite što radite. Oni, koji misle da nas mogu samo tako konspiracijom maknuti, varaju se.. Ovdje se bori i pada i ne poznajemo drugog riješenja osim pobjede ili poraza. Na dobrom smo putu i idemo tim putem.

Obavijestite braću o svemu a vas kao Ustašu i suradnika osobno činim odgovornim za ovo pismo, koje ne smije pasti u ruke neprijatelja. Ima ga se pred najvjernijima pročitati i pred njima spaliti. Za sve odgovaram ja i Stožer, dok se stvar ne postavi na svoje mjesto.

ZA POGLAVNIKA I DOM SPREMNI!

Napomena:

(Za razliku od drugih pisama - i svih pisama - ovo pismo nema generalova potpisa, osim što na početku nosi službeni naziv i naslov HRVATSKI NARODNI ODPOR, grb i sve ostalo je originalno. Moje osobno mišljenje je, da je pok. Danijel Jolić napravio kopiju pisma i sačuvao, a original, po želji generala Drinjanina, spalio, jer general nije ništa rekao da se kopija pisma ne može i ne smije napraviti sačuvati. Otporaš)

24-03-2014 16:59 [#179](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013

Poruke
2,348

- OBRAZLOŽENJE -

U ovom obrazloženju u skraćenim oblicima najviše ćemo govoriti kako je došlo do ove knjige **PISMA MAKSA LUBURIĆA** i o nekim uočljivijim manjkavostima, tiparskim i pravopisnim pogreškama. Sve ostalo prepuštamo cijenjenim čitateljima i cijelom hrvatskom općinstvu.

Kako smo rekli u uvodu da smo htjeli izdati jednu knjižicu ili knjigu prigodom desete obljetnice pogibije generala Drinjanina, dakle 1979. godine, za koju svrhu smo prikupili novinskih članaka, raznih pisama, Okružnica i drugog potrebnog materijala za spomenutu svrhu. Prilike u kojima smo tada živjeli su nas spriječile te smo morali odustati od namjeravane nakane, naravno do daljnjega. Kroz sve to vrijeme zastoja imali smo priliku pregledati i pregledavati sva ta pisma Maksa Luburića koja smo posjedovali. Mnoga smo pisma po nekoliko puta pročitani, i što god smo ih više čitali sve više i više smo dolazili do uvjerenja da se ideja pok. Karla Sopte treba ostvariti kada je on nama rekao pred svoju smrt u Torontu 2001. godine: "**...ja sada ovo tebi dajem, jer u tebe vjerujem. Ova pisma su pisana Hrvatima i za Hrvatsku. Na tebi je da Hrvate i Hrvatsku upoznaš s ovim pismima**". Ta ideja pok. Karla Sopte nas je vodila i fala dragom Bogu ovim putem i za sada u ovakovom spiralnom obliku predajemo ove dvije knjige **PISMA MAKSA LUBURIĆA** Hrvatima na študiranje.

- Odmah dajemo do znanja - URBI ET ORBI - da ove dvije knjige: knjiga **I** i knjiga **II** su sastavni dio pisama Maksa Luburića koja smo mi imali i posjedovali a koja je on pisao svojim suradnicima. Kroz pisma će se vrlo uočljivo vidjeti kome je on ta pisma pisao i tko su mu bili najuži suradnici, i u dobru i u zlu. Svakako ovdje treba istaknuti i to da ove dvije knjige **PISMA MAKSA LUBURIĆA** treba usporediti sa sv. **BIBLIJOM**. Zašto? Jednostavno zato što se Biblija ne čita kao romani, dnevne vijesti, knjige, i novine, pročitaš ih i ostaviš ih po strani. **Biblija** se čita za študiranje i po potrebi svaki dan, jer je puna mudrosti, puna ljubavi, puna savjeta kako se očuvati, puna putokaza kako se održati kao jedna kršćanska zajednica, kako opraštati i iznad svega priznavati svoje vlastite grijehе, zablude i pogreške i to sve kroz ispovijed. Ista stvar je i sa ovim knjigama **PISMA MAKSA LUBURIĆA**. Čovjek u svakoj potrebi kada počme sumnjati sam u sebe, bilo u kojem pravcu, osobito hrvatskom nacionalnom pravcu, uzeti će ove knjige i tražiti ona pisma u kojima će on naći izvor za snagu, izvor za razumjevanja, izvor za opraštanja, izvor za čvrstoću i upornost, izvor nepokolebljivosti, jednom riječu: **vjeru u sama sebe**. Kao što je Isus, žedan i umoran od puta kroz Samariju i Galileju, sjedio na Jokovljevu zdencu u gradu Sikar-u, da mu neka žena Samarijanka dadne vode da se okrijepi (Ivan 4:6.7), tako će i čitatelji ovih knjiga **PISMA MAKSA LUBURIĆA**, tražiti u njima okrijepu i snagu u svojem putu k hrvatskom cilju. To je general posvjedočio svojom adresom: "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**" koja je izišla u "**ISTARSKA DRINA**" br. 3/4 1964., kao i u svojem povijesnom govoru Hrvatima za Deseti Travnja 1968. godine, gdje je doslovno proročanski rekao: "...Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško partizanski rat, hrvatski rat među našim sinovima su IZDAJNICI HRVATSKE STVARI!..."

- Naša originalna ideja je bila da preko jednog hrvatskog portala i njegova Foruma iznosimo ova generalova pisma, u originalu, bez ikakvih ispravaka, kako bi što bolje dali autentičnost samih pisama, gdje bi, s jedne strane, u svako pismo - po potrebi - mogli dopuniti i popuniti prazninu, spomenuti neka imena bez kojih pismo bi moglo, za današnje razumjevanje, gubiti na važnosti, kao i neke dogodovštine koje su falile u pismima. Mi smo bili u stanju dosta toga popuniti i na potrebna mjesta u pismima staviti odgovarajuća imena, jer smo na jedan ili drugi način bili upućeni na mnoge slučajeve o kojima general piše u ovim pismima, a s druge strane ljudi bi komentirali na pisma i možda donosili u svojim kometarima važnih informacija glede sadržaja ovih pisama.

Jedan naš zajednički prijatelj, osobito prijatelj sada pok. Zvonka Bušića, nam je savjetovao, i rekao bih preporučio, hrvatski portal Dnevno.hr. Kontaktirali smo Administratora po imenu (inicijale samo, P. M.) koji je jako bio oduševljen i dao nam zeleno svjetlo za iznošenje pisama. To je bilo prvog tjedna mjeseca travnja 2012. god.

- Počeli smo sa pismima, a najteže je bilo odlučiti se da li ćemo pisma iznositi kronološki, po datumima i godinama. Što god više smo mislili da iznosimo pisma kronološki, ipak smo došli na ideju pisma ne iznositi kronološki, jer da će biti kud i kamo interesantnije i zanimljivije za čitatelje pročitati danas jedno pismo, recimo iz godine 1952., a sutra iz godine 1961 ili 1969., itd. Zašto to i zašto tako? Mi smo tako mislili kako bi čitatelju dali priliku da se sam uvjeri kroz ova pisma u evoluciju Maksa Luburića.

- Već u prvih nekoliko pisama počeli su ljudi komentirati. Komentari su, sve u svemu, bili jako zanimljivi i pozitivni. Naravno da je bilo i onih žučljivih, što je i razumljivo, jer po onoj našoj hrvatskoj izreki: **Nije se rodio da je cijelom svijetu ugodio.** Bilo je i takovih komentara koji su tražili da prestanemo s pismima, jer da to više nije aktuelno. Odgovorili smo jednome da su Maksova pisma uvijek aktuelna toliko da bi mi, kada bi mogli, prepisali ih i prilijepili na nebo, tako da svaki prolaznik ih može vidjeti kao što se vide zvijezde, mjesec i oblaci, a svaki onaj koji govori hrvatski da ih može čitati.

- Jedan vrlo državotvorni Hrvat iz Livna nam se javio i upozorio nas da ima mnogo pogrešaka u pismima, te nas zamolio da ispravljamo pogreške u idućim pismima. Od tada smo ispravljali (po)neke pogreške s tim da nismo ispravljali korijenske riječi pravopisa NDH.

- Mi smo također ustanovili, čitajući Maksova pisma, nekoliko važnih stvari, a to su: da Maks skoro nikada nije pregledavao napisana pisma, jer za to nije imao vremena, da Maks u svojim pismima temeljito otkriva pozadinu razlaza **POGLAVNIK/LUBURIĆ**, da je Maks znao preko stotine pisama dnevno napisati i na pisma odgovoriti svojim suradnicima, da Maks nikoga nije isključivao iz redova hrvatske borbe, a da je svakoga uključivao.

- Što smo dalje s pismima izlazili vani, više su nam se ljudi javljali. Preko privatni, osobni, sandučića primili smo mnogo pohvala i, rekao bih, još više sugestija kako bi trebalo knjigu izdati. Mnogi su bili ideje da se pisma skaniraju i tako skanirana izda se knjiga, pa neka se čitatelji sami uvjere u autentičnost i vjerodostojnost Maksovih pisama.

- Pred Božić 2012. jedan vrlo državotvorni Hrvat iz Zagreba koji je redovito pratio **PISMA MKASA LUBURIĆA** na Forumu Dnevno.hr mi se javio s molbom da bi mi on vrlo rado htio pomoći skanirati sva Maksova pisma, ako sam ih ja voljan njemu poslati. Ja sam neka Maksova pisma preko pola stoljeća čuvao, te za mene je to bilo jako teško nepoznatu čovjeku tolika i važna pisma Maksa Luburića poslati. U nekoliko izmjena e-mail-a lijepo smo se sporazumijeli i kroz pisma uzajmno povjerenje stekli, tako da sam u veljači 2013. sve poslao tom dragom i nadasve požrtvovanom Hrvatu u Zagreb.

- Polovicom siječnja 2013. na putu za San Francisco primjetio sam preko mojeg laptop kompjutera da Forum na portalu Dnevno.hr više nema, tako da više nisam imao pristup tim nekoliko stotina iznešenih pisama. Čim sam došao kući, javio sam tom Hrvatu od povjerenja u Zagreb. Ovaj mi je odmah savjetovao da ne gubimo više vremena, nego da skaniramo pisma i pođemo dalje sa skaniranim pismima. Tako je došlo da imamo ovo što imamo i što dajemo Hrvatima na čitanje.

- Prije nego smo se odlučili uvezati ova skanirana Maksova pisma u obliku spiralne knjige, tražili smo i druge načine, ali na žalost bez uspjeha. Što nama nije uspjelo, čvrsto vjerujemo da će

nadolazeći iza nas, s mnogo većom snagom, žarom i poletom, dovršiti ovo započeto i početno djelo, usavršiti, uljepšati i dotjerati ga kao djevojku za prekrasno vjenčanje, i tako dotjerano i u profesionalno uljepšano, dati Hrvatima na študiranje.

- Pisma su skanirana i kronološki po datumima i godinama poredani. Neka nisu čitljiva. Mi smo se često služili naočalima i povećalom. Ima nekoliko pisama kojima stranica ili više fale, što uopće nije toliko ni bitno za ovaj golemi podhvat.

- Mnoga pisma su kopije od kopija i samo dragi Bog zna koliko kopija koje pismo je imalo. Neka pisma prilikom kopija su bila zgužvana, krajevi smotani, crnilo se veliko pokazuje na nekim stranicama. Uzevši u obzir važnost ovih pisama, tih nekoliko nejasnoća neće nikako biti odlučujući činbenik u odgonetki tih nekoliko nejasnoća.

- Također ima nekoliko pisama gdje je general stavio povlaku olovkom ili penkalom s jednog ugla pisma na drugi. On je ta pisma slao Ratku Gagri u Toronto kao kopije odgovora pisama koje je general slao nekima a htio je svakako da Gagro zna što je general dotičnima pisao.

- Svaki čitalac ovih knjiga vidjeti će imena i prezimena s kojima je general surađivao. I ne samo to. Svaki pojedinac će se pitati, kao što smo se i mi pitali: kako je general mogao to sve posavršavati, kada je njemu, kao i svima drugima, dan i noć 24 sata. Odgovor bi mogao biti samo jedan: **LJUBAV ZA HRVATSKU!**; kao što je rekao Dr. Andrija Hebrang mlađi u svojoj predizbornoj kampanji za predsjednika RH 2009. godine: **DA SE JE MAKS LUBURIĆ BORIO ZA HRVATSKE INTERESE!**

- Mi smo nastojali prebrojiti nebi li nekako došli do pravog broja koliko je puta u ovim pismima general napisao ime Hrvatska, bilo u imenici ili pridjevu, svejedno. Prešli smo preko dvije tisuće puta, pa se pitamo: kolika je to mogla biti velika ljubav da se je toliko puta spomenilo ime Hrvatska.

- Izvor pisama ovih dviju knjiga su najviše od: Ratko Gagro, Dr. Miljenko Dabo Peranić, Pero Tutavac, Ante Kršinić, Dane Jolić, pukovnik Ivan Štir, Štef Crnički, Rudi Erić, Igor Buljan, Mile Boban i drugi.

- Treba se također znati i spomenuti da je general imao mnoge druge kontakte i dopisivanja s mnogim drugim Hrvatima. Mi tih pisama nemamo. Spomenuti ćemo samo neka imena za koja znamo sigurno kojima je general pisao i sa kojima je on bio u izravnoj vezi: Srećko Rover, Stipe Brbić, Enver Mehmedagić, Mirko Meheš, Mirko Bušić, Vilijam Cecelja, Stipe šego, Mile Markić, Ivan Džeba, Dinko Šakić i mnogi drugi.

- Nadati se je da će ove dvije knjige skaniranih pisama Maksa Luburića potaknuti druge Hrvatice i Hrvate, a osobito one Hrvate - ili njihovu djecu ili unučad - koji još uvijek posjeduju bilo jedno ili više pisama generala Drinjanina, da ih dadnu onim osobama koje se budu bavile za izdavanje **SABRANIH DJELA I PISAMA MAKSA LUBURICA.**

Mišljenja smo da bi za tu svrhu trebalo stvoriti jedan centar, središte, gdje bi ljudi mogli slati Pisma, Drine, Obrane i svaku napisanu riječ Maksa Luburića, generala Drinjanina. Mi za početak ovdje prilažemo jednu adresu gdje se traženi materijal može poslati i broj telefona gdje se može izravno dobiti odgovor.

- Adresa: 9411 Winchester Road, Austin Texas 78733, broj: (512) 832-7755

- Svima se najiskrenije zahvaljujemo na razumjevanju s vrućom željom i velikim pouzdanjem da ćete uživati u čitanju, študiranju, sugestijama, kritikama i širenju ideja ovih dviju knjiga.

- U to ime mi vas iskreno pozdravljamo s našim hrvatskim pozdravom: Bog i Hrvati! Za Dom Spremni!

- Priređivači: Otporaš Mile Boban v.r. i D.D.

- Želimo svima Sretan 73 treći hrvatski državni praznik Deseti Travnja!

- Želimo svima Sretan Uskrs! 2014.

26-03-2014 00:33 [#180](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

INAČE ĆE NAS TJERATI I STJERATI U ZAGORJE I NA OTOKE DRINAPRESS

Apertado 1523, VALENCIJA - Espana

general Drinjanin.

27.I.1966.

Dragi Miljenko !

Primio sam članak, primio sam paket sa knjigama, atlasom, i vidim, da ćemo dati **PRVI PUTA U HRVATSKOJ POVJESTI**, jednu verziju u pogledu sandžaka. Imam s Tvojim člankom i poslatim materijalom, dosta, uz to nešto džamija, islamskih pisaca itd. Vi to ostavljate za budućnost. Jednom će se i o tome govoriti, ako ne za drugo, a ono za cijenkanje sa Srbima, nagadjanje sa Crnogorcima, ali pak za plan vezanja našega geopolitičkog prostora sa Crnom Gorom, Albanijom, Macedonijom. Jednom će i nama vakat doći. Zadovoljan sam.

Hvala ti na trudu i znam da dolazi i nova epoka mladih i modernih hrvatski povjestničara s Tobom na čelu, koji si znao postaviti teorije. Ostalo je potanje vremena, sreće, snage i dalekovidnosti. Sve od Irana do obnove Tomislavove snage. To je jedna misija, koja je jedina, uz dobru politiku, kame, ([kamena ili bajunete, nije najjasnije, mo](#)), privredu i td. u službi HRVATSKE DRŽAVNE IDEJE, nasuprot srpskoj misiji i srpskom Dušanovu Carstvu. Tomislavovo Carstvo, makar i republičko, nasuprot vlaškom. **Inače će nas tjerati i stjerati u Zagorje i otoke.** Ja ću na kraju nešto napisati i poslati Tebi na uvid. Škakljivo je.

Nego u pogledu Enciklopedije. U njoj osim Sandžaka ima i Crna Gora, BRIGADE, Četnici, Dalmacija. To je blago ([Zahvaljujući poduzeću LIBRERIE HACHETTE gdje smo dr. Peranić i ja radili i sve naručivali što nam je trebalo. To je bio vrijedan izvor zlata za neše hrvatske potrebe, mo. Otporaš](#)), koje trebam. Molim te poduzmi korake najhitnije i nabavi taj broj i daj odakle si posudio, i nabavi mi DRUGE IZAŠLE, i koštalo što bilo, ja ću ti to posebno nadoknaditi. Odmah učini, da imaš vremena časno riješiti stvar, reci šta bilo, i vrati novu njima. Stvar Atlasa nije toliko važna, i kad izvadimo što trebamo vratiti ću. Imam dobro spremljeno ono što si mi ranije slao o Boki. Da ti pošaljem, ili kad dodješ, na zimovanje ili ljetovanje. Lijepo je sačuvano.

Jedna novost: Husnija je u Parizu, ali ne znam da li ćete posjetiti. Otišao je, jer veli, da je dobio "jednu ponudu" za rad, za njega, gospodju i kćerku. Kćer je napustila studij, vratila se ovdje, a meni nisu ništa rekli. Husnija mi je tražio dva dana da to "vidi", ali nije se vratio i već je deset dana. Medjutim, izgleda da bi moglo biti da je to u vezi sa Nikolićem, s kojim je, možda, uglavio dok je tu bio, a ovaj (Nikolić, mo) kako mi vele ipak odlazi u Pariz, i da osim revije pokreće JEDNU POLITIČKU NOVINU U SLUŽBI SMIDTA PAVELIĆA I NEOJUGOSLAVENA.

(Dr. Ante (Smith) Pavelić je sin Dra. Ante (zubara) Pavelića koji je skupa sa Dr. Antom Trumbićem, Franjom Supilom i Ivanom Meštrovićem stvarao 1915 godine Jugoslavenski Narodni Odbor, JNO. Ovaj neojugoslaven Dr Ante (Smidt) Pavelić o kojem general govori u ovom pismu je za sebe uzeo ženino djevojačko prezime "Smith" kako bi se razlikovao i što dalje udaljio od Poglavnika Dra. Ante Pavelića, za kojega je on često puta pisao nepovoljnije nego mnogi Srbi ili Titini Jugoslaveni, mo. Otporaš).

Tako to izgleda, i moglo bi biti iznenadjenja. Previše traje emigracija, i nije li to "šta drugo"? Neznam. Husnija ne voli raditi, on bi htio namjestiti kćer i ženu, ali će biti šta odluči kćer sa pretenzijama princeze. Husnijina žena je sestrična ili nešto slično od Nikolićeve žene.

Vratio se u Pariz Derviš Šehović i najavio svoju adresu. On je u službi onoga tko plati ručak. Mizerija. Prema Enveru pao je, sasma, Varoš i drugovi ga izkoristili, Židovi ga probali, Francuzi ga odbacili, i - svemu u svemu, mizerija. Kome bi i mogao biti ozbiljan suradnik. To je obično njuškalo, bez inteligencije, pa makar bi mogao voditi "inteligenciju". On će opet pokušati "tući žicu", petljati, lagati, ali više mu nitko ne vjeruje.

Poslao sam Ti novinu OBRANU avionski. Izostavio sam ono o PAPI, jer je Danica (tjednik, kojeg su izdavali hrvatski franjevci u Chicagu, mo) javila i sada i Cecelja u Vjesniku. (Vilim Cecelja, hrvatski svećenik u Austriji i navodno Poglavnikov ispovjednik. Izdavao privremenik Hrvatski Vjesnik, mo), DA JE PAPA GOVORIO O STEPINCU, HRVATSKOJ, itd. - ali je izostavio OSERVATORE ROMANO, a to je opet drugo.

Posebno ovdje bi nas odmah tužili, a uživamo baš zaštitu tih krugova. Nu ja ću donijeti stvar pametno, reći, da jedni vele ovo, drugi ovo, itd. pa opet iznijeti i više. Samo bez aluzija na PAPU, nego "rimske krugove" itd. Pogledaj stvar. Pošalji više radova, jer nemam vremena sredjivati. Napiši rastavljeno, da može ići u linotyp bez prepisivanja. Dosada mi je Husnija u tom pomagao, ali sad moram sve, (sve za našu Hrvatsku dragi naš generale, tebi ništa nije bilo teško, mo), a imam tri knjige, vježbovnike, pravilnike itd. za prevesti. Pošalji manjih i većih nota, bilježaka, mišljenja, za uokviriti, ali uvijek da bude za linotyp, rastavljeno itd. Budi dobar.

Sada radim na trećoj knjizi generala Diaza (španjolski general Diaz de Villegas je napisao nekoliko knjiga o ratu. General Drinjanin je preveo dvije i izdao 1965., (1) GRADJANSKI RATOVI I REVOLUCIJE i (2) REVOLUCIONARNI RAT. Sada prevodi treću knjigu (3) NAPADAJ I OBRANA koja je tiskana 1966. Također general Drinjanin je preveo i četvrtu knjigu generala Diaz de Villegas POLITIČKI RAT koju je izdao 1968., mo), ali imam za 2 Drine dosta materijala slivena i ići će brzo.

Odpada da bi Husnije napravio nešta iz Čelebije. Pokušao sam, nu on je to čitao pet mjeseci, nijedne note nije napravio, a u uredu dva tjedna, razgledao. On je strašna lijenčina. Svi ti pjesnici su takovi, ili barem većina. Eto Enver: pjesnik, ali pjesnik van ureda i radin, brz, moderan, stvaran, i smije iz bohema. To je prošlo kao i Bašćaršija, i kako prolaze "literalne kafane". Mi smo Husniju zvali "Hrvatska Literalna Kafana" tj. hrv. lit. kafedžijom". Godinu dana ima kod sebe pjesme Kordićeve (Lucijan Kordić, Grljevići kod Ljubuškog 1914, Široki Brijeg 1993., hercegovački franjevac i pjesnik, mo) i nije bio kadar napisati, a na svojim pjesmama je utrošio dva mjeseca, dva plaćena mjeseca u uredu. Nije mi ništa žao, iako ne mislim nikoga dovoditi. Dosta mi je. Ali ako mi

ti i Enver pomognete, mogu ići napried.

Vidim da mi Atlase ostavljaš. Dobro. Nastoj riješiti stvar sa Enciklopedijom. Ako treba platiti u dolarima, poslat ću ti. Nabavi mi ju cijelu, jer mi svaki čas treba, a znaš da mi fali ona kultura, koju se samo može naučiti u sveučilištu i višoj gimnaziji, ili nadomjestiti s donatorom enciklopedijom.

O legionarskim divizijama imam nešto. Nije hitno. Trebam ono o AZEVU I REVOLUCIONARNOJ INFANTILNOSTI. (Vidi Obranu br. 37-38 1966., mo. Otporaš).

Enver je zasukao rukave i okupio Radni Skup u Argentini. O tom posebno. Kad sam mu govorio da bi ostao godinu dana ovdje, nije odbio, nego samo rekao: a od čega ću živjeti. Trebao bi ga kao komad kruha. Jak je u svakom pogledu, i posebno na peru, brz. Majka mu je zagrebčanka, on zagrebčanin, radikalno, i diskretan. Pokušali bi nešto komercijalno. Bumo vidili. Kad bi dobio na lutriji, poslao bi mu odmah radiogram: traži neplaćeni dopust godinu dana i dolazi. Dao sam mu posebne misije. O tome isto posebno.

Ako mogneš izvaditi šta iz Čelebije, dobro. Pisao sam Mandiću fra Dominiku o ovom izdanju i rekao da mu ga možeš nabaviti, veli da ga ima i da je na mnogo mjesta OSLABLJEN U HRVATSKOM DUHU. Nastojat ću dobiti jedno mdžarsko izdanje, koje sam nekada i čitao.

Stavit ću na prvu stranicu, portada, sliku, jer nemam ništa pametnijega. Ostalo dobro, imam dvije bosanke, u mehmediji i fesu, i dosta drugih. Već je sve spremljeno, jedino mi nedostaje vremena da sredim.

Reci mi jeli ti dosta 50 OBRANA, koje šaljem, (ja sam ih prodavao. Nekada nije bilo dosta ni 100 komada, a nekada ostane od 50. Zavisu kako su ljudi raspoređeni i koliko ih je došlo na misu. Uvijek su jedni te isti kupovali. To ja znam, jer mi se često puta dogodilo da sam nekima dao novinu a oni da nisu imali usitnu, te da će mi dati idućeg puta. Često taj "iduću put" nije došao, te sam morao platiti razliku svakog puta, mo), te dali trebaš još knjiga Diaz, Drina itd., pa ću ti poslati, jer imam u zalih. Može ti poslužiti.

Naručio sam NOVE MATRICE SA IZVORNIM HRVATSKIM SLOVIMA, i sa "Đ""đ", pa ćemo početi fabricirati "domovinske letke" autentične. (radi se o letcima koje je tiskao DRINAPRES a zbilja su izgledali kao da su tiskani u domovini, mo). Neću te matrice za drugo ništa upotrebljavati, nezna nitko osim Tebe i Envera.

Pljunuti ćemo vlasima u juhu. Mnogi hrvatski komunisti gledaju na emigraciju, ali šta možeš sa tim idijotima. Pukovnik Štir mi je poslao jedno "otvoreno pismo" i sjebati će Hefera kao Panto Babu. (Puk. Štir je napisao jednu knjižicu 1966. od 38 stranica koju je naslovio "Otvoreno pismo Dru. Stjepanu Hefferu" koje završava sa: Vaš mještanin i "kumaš" I. Štir., mo). Dosta smo ga čekali. Inače tamo u Buenos Airesu luda kuća. Dobivam na tisuće pisama od Dalmatinaca, naravno ima i Udbe ali ima i patriota kakav je bio HEBRANG.

I sada: uzmi kao zadaću br. 1. nabaviti mi materijal o procesu i smrti HEBRANGA. Bili su mi obećali i zapelo negdje na cenzuri. Trebam to kao oči u glavi. Rukoljub gdje, pusicu bebi, a Tebe grli odani Ti

general Drinjanin.

ps. (rukom napisano: urgente, što znači hitno, mo)

Bio sam počeo sredjivati već složeni materijal za razne Drine, pa sam počeo s Tvojim člancima o Hrv. Kralj. kući. Mislim da si mi bio pisao, da bi ovaj članak unišao kao PREDGOVOR, ili I. Dio

članka o HRVATSKOM SANDŽAKU, pa mi odmah javi, da li si tako mislio. U tom bi slučaju trebalo biti naslov:

"HRVATSTVO SANDŽAKA

uvod

PRVI DIO: prijašnji članak sa teorijom SURBIJE itd.

DRUGI DIO: članak o Sandžaku sa svojim podnaslovom etc.

Ili pak onaj članak je posebna stvar i mogli bi ostaviti za drugu DRINU, a staviti ovaj uvodnik o Sandžaku što si mi ga sada poslao. U koliko se stvari ponavljaju, skupa spadaju, ili ne, ti ćeš bolje znati. Javiti mi to odmah, dotle ću stati s tim.

Bog !"

Napomena:

(Možda se je moglo iz izloženih pisama primjetiti razlika sadržaja pisama koja je general pisao Radnim Skupovima po Canadi i USA i drugdje, i sadržaja pisama koja je pisao dru. Miljenki Dabi Peraniću. Otporaš.)